

A painting of a street scene. On the left, a tall, ornate street lamp with a glowing yellow light stands against a stone wall. In the center, a window with a white frame is set into the wall. Below the window, a large, overflowing basket of flowers hangs from the ledge. The flowers are in various colors, including purple, blue, orange, and red, with green leaves and white blossoms. The stone wall is composed of large, rectangular blocks. The overall style is that of a classic oil painting.

*ТЕС
ГЕРИТСЪН*

Гонитбата

ТЕС ГЕРИТСЪН ГОНИТБАТА

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Ако сватбената церемония на Нина Кормиър се бе състояла, то Нина щеше да е мъртва.

Изоставена от годеника си пред самия олтар, младата жена е още в църквата, в която е трябвало да се проведе тържеството, и внезапно избухва бомба. След като един непознат се опитва да избути колата ѝ от пътя, тя разбира, че някой действително се е заел да я ликвидира. Но кой?

Точно това иска да разбере час по-скоро и опитният, хладнокръвен и много привлекателен детектив Сам Наваро. Той няма никакво намерение да се забърква в авантюра с Нина, а просто е твърдо решен да залови престъпника. Едва когато осъзнава, че над нея е надвиснала смъртна опасност, Сам разбира, че тя е жената на живота му...

ПЪРВА ГЛАВА

Сватбата нямаше да се състои. Беше отложена. Провалена. Свършено бе.

Нина Кормиър се вглеждаше в отражението си в стаята за преобличане в църквата и се чудеше защо не може да заплаче. Знаеше, че болката се таи някъде вътре, залегнала дълбоко, скрита зад вцепенението, но въпреки това не я усещаше. Все още не. Седеше със сухи очи и се взираше в отражението си. Свършеният образ на булка. Воалът ѝ се спускаше на ефирни гънки над лицето. Горната част на сатенената рокля в слонова кост, обсипана с речни перли, откриваше раменете. Дългата ѝ черна коса бе прибрана в изящен кок. Всички, които я видяха тази сутрин в стаята за преобличане, майка ѝ, сестра ѝ Уенди, мащехата ѝ Даниела, единодушно заявиха, че е много красива булка.

Така и щеше да бъде. Стига младоженецът да си бе направил труда да се появи. А той дори не прояви достатъчно смелост да ѝ съобщи лично решението си. След шест месеца, прекарани в обмисляне на планове и в мечти, само двайсет минути преди церемонията бе получила бележката му. И то по кума.

„Нина,

Имам нужда от време, за да обмисля всичко. Искрено съжалявам. Няма да съм в града няколко дни. Ще ти се обадя.“

Робърт

Насили се отново да прочете бележката.

Имам нужда от време... Имам нужда от време...

„Колко ли време му трябва на един мъж?“, зачуди се тя.

Преди година се премести при доктор Робърт Бледскоу. Това бил единственият начин да разберат дали си подхождат, ѝ бе казал той.

Бракът бил изключителна обвързаност завинаги и не искал да направи грешка. Четирийсет и една годишният Робърт имаше значителен опит с несполучливи връзки. Бе решил да не допуска повече грешки. Искаше да е сигурен, че Нина е жената, която бе чакал цял живот.

Тя бе убедена, че именно Робърт е мъжът, когото е търсила. Увереността ѝ бе толкова силна, че щом той ѝ предложи да се премести при него, тя се прибра и си събра багажа...

— Нина? Отвори вратата! — Сестра ѝ Уенди трескаво въртеше топката на бравата. — Моля те, пусни ме.

Нина отпусна глава на дланите си.

— Точно сега не искам да виждам никой.

— Но някой трябва да е до теб.

— Просто искам да остана сама.

— Слушай, всички гости се разотидоха. Църквата е празна. Само аз останах.

— Не искам да говоря с никого. Моля те, върви си. Много те моля!

Пред вратата се възцари дълго мълчание. След това гласът на Уенди отново прозвуча.

— Ако си тръгна, ти как ще се прибереш? Някой трябва да те закара.

— Ще хвана такси. Или пък преподобният Съливън ще ме закара. Трябва ми време да помисля.

— Сигурна ли си, че не искаш да поговорим?

— Сигурна съм. Ще ти звънна по-късно, нали става?

— Щом така искаш. — Уенди се поколеба, а след това добави с нотка на злоба, която сестра ѝ долови дори и през дъбовата врата: — Да знаеш, че Робърт е тъпак. Вече мога да ти го кажа, но винаги съм го смятала за тъпак.

Нина не отговори. Седеше пред тоалетката, отпуснала чело на дланите си, въпреки че не можеше да пророни дори една сълза. Чу отдалечаващите се стъпки на Уенди, а след това празната църква се потопи в тишина. Сълзите отказваха да потекат. Точно сега не можеше да мисли за Робърт. Вместо това умът ѝ упорито се насочваше към чисто практическата страна на провалената сватба. Организираният прием и всичката тази недокосната храна. Подаръците, които се налагаше да върне. Самолетните билети за остров Сейнт Джон

изгаряха. Защо пък тя да не замине на меден месец, за да забрави доктор Робърт Бледскоу? Ще тръгне сама и ще си вземе само банския. Поне ще ѝ остане единият тен след целия този разтърсващ провал.

Надигна бавно глава и отново погледна отражението си в огледалото. Не беше чак толкова красива булка, помисли си тя. Червилото ѝ се бе размазало, а кокът се разпадаше. Започваше да заприличва на истинска развалина.

С неочаквана ярост вдигна ръка и смъкна воала. Навсякъде се разлетяха фиби и буйната черна коса се разстла непокорно. Я по дяволите с този воал! Запокити го към коша за боклук. Сграбчи букета от бели лилии и розови рози и го натъпка при воала. Стана ѝ хубаво. Гневът нахлу във вените ѝ като някакво ново мощно гориво. Тя скочи енергично на крака.

Излезе от стаята за преобличане, шлейфът ѝ се стелеше отзад, докато вървеше към нефа.

По пейките нямаше хора. Гирлянди от бели карамфили украсяваха пътеките, а олтарът бе обсипан с розови рози и венерин косъм. Подиумът бе грижливо подготвен за церемонията, която никога нямаше да се състои. Нина почти не забеляза прекрасната работа на цветарите, докато крачеше покрай олтара и се насочваше по централната пътека. Вниманието ѝ бе приковано във входната врата. Искаше да избяга. Дори загриженият глас на преподобния Съливън не я накара да забави крачка. Премина под последното цветно пано, свидетелство на днешното фиаско и отвори със замах двойната врата. На стълбите към входа на църквата спря. Юлското слънце нахлу в очите ѝ и тя изведнъж усети, прерязана от болка, че сигурно всеки ще обърне поглед към нея, към една самотна жена в булчинска рокля, която се опитва да спре такси. Едва в този момент, заслепена от слънчевия следобед, тя усети първите горещи сълзи.

О, не. Господи, не сега! Щеше да се предаде и да се разплаче точно пред църквата. И всяка проклета кола, която минеше по булевард Форест, щеше да я забележи.

— Нина? Нина, скъпа.

Тя се обърна. Преподобният Съливън се бе изправил на стъпалото над нея, по милото му лице бе изписана загриженост.

— Мога ли с нещо да ти помогна. Каквото и да е? — попита той.
— Ако искаш, можем да влезем и да поговорим.

Тя поклати нещастно глава.

— Искам да се махна. Моля ви, просто искам да се махна оттук.

— Разбира се. — Той внимателно пое ръката ѝ. — Аз ще те откарам до вас.

Преподабният Съливън я поведе надолу по стълбите към служебния паркинг отстрани на църквата. Тя повдигна в ръка шлейфа, който бе замърлян след дългото влачене и се качи в колата. Събра сатена в скута си.

Преподабният Съливън седна зад волана. В колата бе задушно и горещо, но той не запали мотора. Вместо това двамата останаха потънали в неловко мълчание.

— Знам, че ти е трудно да разбереш каква е целта на Всевишния зад всичко това — каза тихо той. — Но, Нина, сигурно има някаква причина. В момента може и да ти е трудно да я прозреш. Дори е възможно да ти се стори, че Господ ти е обърнал гръб.

— Робърт ми обърна гръб — отвърна тя. Подсмръкна, намери едно чисто ъгълче от шлейфа и си избърса лицето. — Загърби ме и хукна като гърмян заек.

— Нерешителността е нещо обикновено за младоженците. Сигурен съм, че господин Бледскоу е преценил, че това е била прекалено съществена крачка...

— Прекалено съществена крачка за *него*? Едва ли за мен бракът е нещо като небрежна разходка в парка.

— Не, не, ти не ме разбра.

— Но, моля ви. — Тя изхлипа приглушено. — Просто ме закарайте до нас.

Той поклати глава и пъкна ключа в стартера.

— Само се опитвах да ти обясня, скъпа, и то по моя неумел начин, че това не е краят на света. Просто естественият ход на нещата. Съдбата често ни изправя пред изненади, Нина. Никога не очакваме кризите. Някои неща ни се струва, че изникват от нищото.

Внезапно, оглушителен гръм разтърси сградата. Експлозията пръсна витражите и истински порой от многоцветни стъкла полетя към паркинга. Разкъсани книги с църковни песни и отломки от пейките вътре се стовариха върху колата.

Когато белият пушек се разнесе, Нина забеляза дребни цветни листчета да се спускат леко отгоре върху предното стъкло, точно пред

шокирания поглед на преподобния Съливън.

— Без грам съмнение смея да заявя, че вие двамата сте най-големите смотаняци на годината.

Детектив Сам Наваро от полицията в Портланд седеше, без да му трепва окото срещу вбесения Норм Лидел. В конферентната зала бяха петима и Сам нямаше никакво намерение да достави удоволствие на тази примadona в ролята на областен прокурор, като се свие и притесни пред останалите. Сам не се и канеше да опровергава нападките, защото *наистина* бяха сгафили. Двамата с Джилис яко бяха оплескали нещата и резултатът бе, че едно ченге е мъртво. Ченгето си беше първокласен задръстеняк, но въпреки това си оставаше ченге. Един от тях.

— В наша защита — започна партньорът на Сам, Гордън Джилис, — бих искал да кажа, че не сме давали на Марти Пикет разрешение да се вре на местопроизшествието. Изобщо нямахме представа, че е прескочил ограничителните полицейски заграждения...

— Обезопасяването на мястото на взрива си е ваше задължение — каза Лидел. — И отговорността е изцяло ваша.

— Я чакайте малко — заговори отново Джилис. — Офицер Пикет също трябва да има някаква вина.

— Пикет беше новак.

— Значи е трябвало да спазва задължителната процедура. Ако той...

— Млъквай, Джилис — намеси се Сам.

Джилис извърна поглед към партньора си.

— Сам, просто се опитвам да ни защита.

— Няма никакъв смисъл. Вече са ни набелязали за виновни. — Сам се отпусна на стола и обвърна поглед към Лидел от другата страна на конферентната маса. — Какво искате от нас, господин областен прокурор? Публичен бой с камшици? Да си подадем оставките?

— Никой не ви кара да си подавате оставките — сръза го шефът му Ейб Купърсмит. — А и този разговор няма да ни отведе до никъде.

— Трябва да им се наложат *някакви* дисциплинарни наказания — отново заговори Лидел. — Полицейски служител е мъртъв и...

— Да не би да си мислите, че не знам? — сопна му се Купърсмит. — Нали аз ще трябва да давам обяснения на вдовицата. Да не говорим за онези пиявици репортерите. Хич не ми пробутвайте тези дивотии за *ние и вие*, господин областен прокурор. Един от нашите е загинал. Ченге. Не адвокат.

Сам погледна шефа си с искрено учудване. Това бе нещо съвсем ново, Купърсмит да застане на негова страна. Този Ейб Купърсмит, когото познаваше, не говореше много, а пък комплименти и похвали човек трудно можеше да чуе. Причината бе, че Лидел натякваше за неща, за които те не бяха виновни. Когато се окажат под обстрел, ченгетата винаги сплотяват редиците.

— Хайде да се заемаме с належащите въпроси — предложи Купърсмит. — В града вилнее бомбаджия. Вече дадохме и първата жертва. Какво знаем до момента? — Той се обърна към Сам, ръководител на сформирания съвсем наскоро бомбен отряд. — Наваро?

— Не е много — призна Сам. Отвори някаква папка и извади купчина листа. Раздаде копия на останалите четирима около масата — на Лидел, на шефа Купърсмит, на Джилис и Ърни Такеда, експерт по експлозивите от лабораторията по криминалистика на щата Мейн. — Първият взрив е бил към 2:15 сутринта. Вторият — към 2:30, пак сутринта. Вторият е успял да срине склада на Ханкок. Причинил е и незначителни щети на съседните сгради. Нощният пазач е открил първото устройство. Забелязал следи от влизане с взлом и затова претърсил сградата. Бомбата била поставена направо на бюрото в един от офисите. Той ни се обади в 1:30 през нощта. Джилис е пристигнал към 1:50, а аз бях там в 2:00. Отцепихме района на поразяване и камионът с екипировката тъкмо пристигна, когато първата бомба избухна. След петнайсет минути, преди още да сме имали възможност да претърсим сградата, избухна и втората. Тя уби офицер Пикет. — Сам погледна Лидел, но този път областният прокурор не каза нищо. — На динамита открихме етикет с марка „Дюпон“.

В стаята се възцари кратко мълчание. След това Купърсмит отново заговори.

— Същата партида ли е като „Дюпон“-а в двете бомби от миналата година?

— Много вероятно — потвърди Сам. — След като липсващата партида е единствената голяма кражба на динамит, за която сме уведомени през последните години, да, може.

— Нали случаите с бомбите на Спектър бяха разрешени преди година? — попита Лидел. — А и всички знаем, че Винсънт Спектър е мъртъв. Така че кой прави тези бомби?

— Може да си имаме работа с някой ученик на Спектър. Някой, който е усвоил техниката на учителя си, и освен това има и достъп до запасите с динамит. Нали този динамит така и не успяхме да го открием.

— Още не сте потвърдили, че динамитът е със същите серийни номера като откраднатия — опита се да противоречи Лидел. — Това може и да няма никаква връзка с бомбите на Спектър.

— Страхувам се, че имаме и други доказателства — обясни Сам. — Никак няма да ви харесат. — Той погледна Ърни Такеда. — Хайде, Ърни, казвай.

Такеда винаги се притесняваше да говори пред хора и затова не откъсваше поглед от лабораторния доклад пред себе си.

— На базата на материалите, които събрахме на мястото на инцидента, можем да предположим каква е била структурата на устройството. Предполагаме, че електрическият възпламенител е бил задействан от електронна верига, снабдена със закъснител. Това на свой ред е взривило динамита с детонираща корда „Прима“. Пръчките динамит са били свързани със зелен изолатор, дебел пет сантиметра. — Такеда прочисти гърлото си и най-сетне вдигна поглед. — Това е абсолютно същият закъснител, какъвто покойният Винсънт Спектър е използвал за бомбите си миналата година.

Лидел погледна Сам.

— Същата направа, същият динамит? Какво, по дяволите, става?

— Очевидно — отвърна Лидел, — Винсънт Спектър е предал някои от уменията си, преди да умре. Сега на врата ни виси бомбаджия от второ поколение.

— Все още не сме изготвили — каза Сам — психологически профил на новопоявилите се. Спектър взривяваше хладнокръвно, но само за пари. Наемаха го да свършва различни поръчки и той ги извеждаше до край, бум, бум, бум. Ефикасно. Без грешки. Новият бомбаджия тепърва трябва да си изгради стереотип.

— Искаш да кажеш — отвърна Лидел, — че го очакваш отново да удари.

Сам кимна уморено.

— За съжаление, точно това казах.

На вратата се почука. Една от жените патрули надникна в конферентната зала.

— Моля да ме извините, но постъпи обаждане за Наваро и Джилис.

— Аз ще се обадя — каза Джилис.

Изправи се тежко и тръгна към телефона в конферентната зала.

Лидел все още не откъсваше поглед от Сам.

— Значи това е всичко, което най-добрият в Портланд е успял да събере? Ще чакаме *нов* взрив, за да му видим *стереотипа*. И тогава, само че това е *под въпрос*, ще добием представа за това, което става.

— Поставянето и активирането на бомба, господин Лидел — отвърна спокойно Сам, — е акт на малодушие. Това е прилагане на насилие без участието на виновника. Повтарям, *без прякото участие*. Не разполагаме със самоличност, нито с отпечатъци, никой не е видял нищо, нито пък...

— Шефе — прекъсна го Джилис. Затвори телефона. — Току-що съобщиха за нов.

— Какво? — викна Купърсмит.

Сам вече бе скочил на крака и вървеше към вратата.

— Какво е гръмнало този път? — извика след тях Лидел. — Друг склад ли?

— Не — отвърна Джилис. — Църква.

Когато Сам и Джилис пристигнаха в църквата „Добрият Пастир“, ченгетата вече бяха отцепили района. По улицата се струпваше тълпа. Три патрулни коли, две пожарни и една линейка бяха паркирани в пълно безредие по булевард Форест. Камионът на сапъорите бе паркиран до самия вход на църквата. Цялата врата бе изтръгната от пантите и бе отлетяла пред стълбите. Навсякъде хрущяха счупени стъкла. Вятърът разнасяше страници от книги с църковни песни и те се носеха като сухи листа по тротоара.

Джилис изруга.

— Този път нашият човек не е пестил материал.

Приближаха се към полицейското ограждение, офицерът, който отговаряше за местопроизшествието, се обърна с облекчение към тях.

— Наваро! Радвам се, че дойде на купона!

— Някакви жертви? — попита Сам.

— Засега няма. По това време в църквата не е имало никой. Това си е било жив късмет. В два е трябвало да има сватба, но я отложили в последната минута.

— Кой е трябвало да се жени?

— Някакъв лекар. Булката е там, в патрулката. Двамата със свещеника видели взрива от паркинга.

— Ще поговоря с нея по-късно — рече Сам. — Не я пускайте да си ходи. И свещеника да стои. Ще погледна дали в църквата няма втора бомба.

— Щом няма да влизам аз, всичко е наред.

Сам си сложи предпазен костюм от прихлупващи се стоманени плочки, обвити в найлон. Носеше и защитна маска, която щеше да му е необходима, ако откриеше второ устройство. Сапърът, облечен по същия начин, чакаше заповеди пред вратата на църквата. Джилис щеше да остане при камиона. Този път трябваше да подготви необходимите инструменти и при нужда да приведе камиона в готовност.

— Добре — обърна се Сам към сапъора. — Да вървим.

Те пристъпиха през зейналия вход.

Първото, което Сам забеляза, бе миризмата — силна, с леко сладникав привкус. Динамит, помисли си той. Разпозна и мириса след избухването. Силата на взрива бе изтласкала пейките в задната част. Тези най-отпред, близо до олтара, бяха на трески. Всички витражи бяха изпочупени, а през южните прозорци нахлуваше слънчева светлина. Без да разговарят, Сам и сапърът се насочиха към останалата част на църквата. Мястото на взрива щеше да бъде претърсено допълнително. Сега трябваше да открият дали има заложена втора бомба. Смъртта на Марти Пикет все още тежеше на съвестта на Сам и той бе решен да не допуска друг офицер да влиза в непроверена сграда.

Движеха се успоредно един на друг, а очите им шареха наоколо в търсене на нещо, подобно на взривно устройство. Останките след

бомбата забавяха търсенето. Докато се придвижваха напред, щетите ставаха все по-значителни, а мирисът на взривен динамит се засилваше. Значи приближаваме. Бомбата е била заложена някъде тук... Точно пред олтара, там, където трябваше да е първата редица пейки, се натъкнаха на кратер. Беше плитък, около деветдесет сантиметра в диаметър. Взривът бе раздрал мокета и наколенките, но едва бе нацърбил бетонната плоча отдолу. Плиткият кратер бе характерен за нискоскоростните взривове, което също означаваше, че е използван динамит.

Щяха да огледат отново по-късно. Продължиха търсенето. Приключиха с нефа и прегледаха страничните коридори, стаите за преобличане, помещенията за почивка. Бомби нямаше. Влязоха в пристройката и огледаха офисите, приемните и залата на неделното училище. Отново нищо. Излязоха през задната врата и провериха външните стени. Нищо.

Най-после доволен, Сам се върна при полицейското ограждение, където го очакваше Джилис. Там свали защитното облекло.

— Сградата е чиста — каза Сам. — Тук ли е техническият екип?

Джилис посочи шестимата мъже до камиона на сапъорите. Двама бяха патрулиращи полицаи, четирима — техници от лабораторията по криминалистика, всеки понесъл празни доказателствени пликове.

— Чакаат разрешение за достъп.

— Първо да влезе фотографът, а след това можеш да изпратиш и екипа. Кратерът е най-отпред, някъде при първата редица пейки от дясно.

— Динамит ли е?

Сам кимна.

— Ако мога да вярвам на обонянието си. — Той се обърна и огледа тълпата зяпачи. — Ще поговоря със свидетелите. Къде е свещеникът?

— Току-що го откараха в спешното отделение. Болки в областта на гърдите. След целия този стрес.

Сам въздъхна отчаяно.

— Някой говорил ли е с него?

— Патрулиращият. Човекът е дал показания.

— Добре — отвърна Сам. — Значи остава булката.

— Тя още чака в патрулната кола. Казва се Нина Кормиър.

— Кормиър. Запомних. — Сам се промуши под жълтото полицейско ограждение и си проправи път през насъбралото се множество.

Докато оглеждаше служебните коли, забеляза един силует на предната седалка до шофьора в една от колите. Жената не трепна, когато той приближи.

Взираше се право напред, сякаш бе манекенка на сватбени дрехи на витрината на някой магазин. Той се наведе и почука на прозореца.

Жената се извърна. Огромни черни очи се вгледаха в него през прозореца. Въпреки размазаната спирала за мигли, нежно закръгленото женствено лице бе много красиво. Сам ѝ направи знак да свали прозореца. Тя веднага го стори.

— Госпожица Кормиър? Аз съм детектив Сам Наваро, от полицията в Портланд.

— Искам да се прибера — каза тя. — Вече разговарях с толкова много ченгета. Моля ви, не може ли да ме оставите да се прибера?

— Първо трябва да ви задам няколко въпроса.

— Само няколко ли?

— Добре — призна той. — Малко повече са.

Тя въздъхна. Едва тогава той забеляза умората, изписана по лицето ѝ.

— След като отговоря на въпросите ви, детектив — каза тя, — ще ме пуснете ли да си вървя?

— Обещавам.

— А спазвате ли си обещанията?

Той кимна тържествено.

— Винаги.

Тя сведе поглед към ръцете си, свити в скута.

— Да бе — измърмори тя. — Мъжете и техните обещания.

— Моля?

— О, нищо, няма значение.

Той заобиколи колата, отвори вратата и се настани зад волана. Жената до него не продума. Просто седеше и мълчеше. Белите бухнали пластове бял сатен почти я бяха погълнали. От прическата ѝ не бе останало много и лъскави копринени черни кичури висяха свободно до раменете ѝ. Това съвсем не бе щастлива булка, помисли си той. Изглеждаше замаяна и много самотна.

Къде, по дяволите беше младоженецът?

Той потисна напирания прилив съчувствие, посегна към тефтера и отвори на празна страница.

— Бихте ли ми казали цялото си име и адреса.

Тя отговори шепнешком.

— Нина Маргарет Кормиър, Оушън Вю Драйв 318.

Той записа казаното. След това я погледна. Жената все още гледаше към скута си. Не към него.

— Добре, госпожице — продължи той. — Бихте ли ми разказали какво точно се случи?

Копнееше да се прибере. Вече от час и половина седеше в патрулката и бе разговаряла с три различни ченгета, бе отговорила на всичките им въпроси. Собствената ѝ сватба се бе разпаднала, а тя се спаси на косъм. А пък хората на улицата все я зяпаха, сякаш бе някаква откачалка.

Да не говорим за този мъж, дето започваше с въпросите пак наново, и у когото имаше топлота, колкото в леден блок.

— Госпожице Кормиър — въздъхна той. — Колкото по-бързо приключим, толкова по-бързо ще се приберете. Какво точно се случи?

— Взриви се — каза тя. — Сега мога ли да си вървя?

— Какво точно означава взриви се?

— Чу се едно бум. Много дим и счупени стъкла. Бих казала, че беше типична взривена сграда.

— Говорите за дим. Какъв цвят беше?

— Моля?

— Черен или бял?

— Има ли значение?

— Бихте ли ми отговорили.

Тя въздъхна нетърпеливо.

— Бял, доколкото си спомням.

— Доколкото си спомняте ли?

— Добре де. Сигурна съм. — Тя вдигна глава и го погледна. За пръв път обърна внимание на лицето му. Ако мъжът се усмихнеше, ако се появеше дори най-малката следа от топлота, това лице щеше да е много приятно. Детективът бе в края на трийсетте. Тъмнокестенявата

му коса е трябвало да бъде подстригана още преди две седмици. Лицето бе слабо, зъбите — съвършени, дълбоките зелени очи пронизваха и бяха по-подходящи за романтичен герой, отколкото за ченге. С тази разлика, че той не беше ченге от филм. Беше един безкрайно честен и откровен полицаи, който не притежаваше и най-минимален чар. Оглеждаше я с напълно безпристрастен поглед, сякаш преценяваше надеждността ѝ на свидетел.

Тя отвърна на погледа му, докато мислеше. Ето ме и мен, изоставената булка. Той сигурно се чуди какво ли не ми е наред. Какви ли ужасни недостатъци имам, за да се стигне дотам, че да ме зарежат пред олтара.

Зарови юмруци в сатенения куп на скута си.

— Сигурна съм, че димът беше бял — каза напрегнато тя. — Каквото и значение да има това.

— Има значение. Разкрива сравнителната липса на въглерод.

— А, ясно. — Всъщност нищо не разбираше.

— Имаше ли пламъци?

— Не. Нямаше.

— Подушихте ли нещо?

— Имате предвид газ?

— Каквото и да е.

Тя се намръщи.

— Не си спомням. Всъщност аз бях извън сградата.

— Къде точно?

— С преподобния Съливън седяхме в колата. На паркинга, точно отстрани. Ако имаше газ, щях да го усетя. Нали така?

— Трудно се открива.

— Значи това не ви води никъде. Аз не го усетих.

— Видяхте ли някой близо до църквата преди експлозията?

— Преподобният Съливън. Хора от семейството ми. Но те вече си бяха тръгнали.

— А непознати? Хора, които не познавате?

— Когато това се случи, вътре нямаше никой.

— Става въпрос *непосредствено* преди експлозията, госпожице Кормиър.

— Непосредствено преди?

— Забелязахте ли някой, който няма работа точно там?

Тя го погледна. Той отвърна на погледа ѝ, зелените очи бяха напълно спокойни.

— Искате да кажете... да не би да мислите...

Той не ѝ отговори.

— Тук не става въпрос за изтичане на газ, нали? — попита тихо тя.

— Не — отвърна той. — Била е бомба.

Тя се отпусна на седалката и си пое шумно въздух. Значи не е било нещастен случай, помисли си тя. Не е било никакъв нещастен...

— Госпожице Кормиър?

Тя го погледна безмълвно. Нещо в начина, по който я наблюдаваше, нещо в този безизразен поглед я уплаши.

— Съжалявам, че се налага да ви задам следващия въпрос — извини се той. — Нали разбирате, че трябва да ви попитам.

Тя преглътна.

— Какъв... кой въпрос?

— Има ли някой, който би искал да ви убие?

ВТОРА ГЛАВА

— Това е пълна лудост — каза тя. — Абсолютни глупости.

— Длъжен съм да проверя всички възможности.

— *Какви* възможности? Да се уверите, че бомбата е била предназначена за *мен*?

— Сватбата ви е била планирана за два. Бомбата е избухнала в 2:40. Експлозията е станала близо до първата редица. До олтара. За мен няма съмнение, като имам представа за очевидната сила на взрива, че и вие, и останалите сватбари сте щели да загинете. Или най-малкото сте щели да бъдете сериозно осакатени. Говорим за *бомба*, госпожице Кормиър. Не за изтичане на газ. Това не е случайност. Бомба е. Предназначена е да убие някого. Аз трябва да открия коя е била набеязаната жертва.

Тя не отговори. Възможността бе прекалено ужасна, дори и за да мисли за нея.

— Кой бе поканен на сватбата ви? — попита той.

Тя преглътна.

— Бяха... щяха...

— Вие и преподобният Съливън. Кой друг?

— Робърт, годеника ми. И сестра ми Уенди. И Джеръми Уол, кумът...

— Друг?

— Баща ми щеше да ме отведе до олтара. Момичето с цветята и малкия, който щеше да носи пръстените...

— Интересуват ме само възрастните. Да започнем с вас.

Тя поклати озадачено глава.

— Аз... не е била за мен. Не е възможно.

— Защо да е невъзможно?

— Защото е невъзможно.

— Откъде сте толкова сигурна?

— Защото няма кой да иска да ме убие!

Острият ѝ вик го изненада. За момент той остана смълчан. Навън, на улицата, един от униформените полицаи се обърна към тях, за да ги погледне. Сам му помахаша с ръка, което би трябвало да означава „всичко е наред“, и ченгето отново ги загърби.

Нина седеше и стискаше разбридания край на роклята. Този мъж беше ужасен. Истински Сам Спейд без следа от човешка топлина. Въпреки че в колата ставаше горещо, тя усети, че започва да трепери. Побиваха я студени тръпки от очевидната липса на чувства у мъжа, седнал до нея.

— Може ли да поговорим още малко за това?

Тя не отговори.

— Имате ли бивши приятели, госпожице Кормиър? Има ли някой, който да не е бил особено очарован от сватбата ви?

— Не — прошепна тя.

— Никакви бившите гаджета?

— Не... не и през последната година.

— От толкова време ли сте заедно с годеника си? Година?

— Да.

— Пълното му име и адресът му, ако обичате!

— Робърт Дейвид Бледскоу, доктор по медицина, Оушън Вю Драйв 318.

— Същият адрес?

— Живеехме заедно.

— Защо е била отложена сватбата?

— Ще трябва да попитате Робърт.

— Значи решението е негово? Той е поискал да отмени сватбата.

— Както се казва, заряза ме пред олтара.

— Знаете ли защо?

Тя се засмя горчиво.

— Вече стигнах до невероятното заключение, детектив, че умовете на мъжете са истинска загадка за мен.

— Изобщо ли не ви е предупредил?

— Беше също толкова неочаквано, колкото и... — Тя преглътна.
— Като бомбата. Ако е било бомба.

— В колко бе отменена сватбата?

— Към един и половина. Вече бях пристигнала в църквата със сватбената рокля и всичко. Тогава Джеръми, кумът на Робърт, се появи

с тази бележка. Робърт дори нямаше смелост да дойде и сам да ми каже. — Тя поклати отвратена глава.

— Какво пишеше в бележката?

— Че имал нужда от повече време. Че ще отсъства за малко. Това е всичко.

— Възможно ли е Робърт да има някаква причина да...

— Не, *не е* възможно! — Тя го погледна право в очите. — Питате дали Робърт би могъл да има нещо общо с това. Така ли?

— Старая се да прехвърля всички възможности, госпожице Кормиър.

— Робърт не е способен на насилие. За бога, та той е лекар!

— Добре. За момента ще прескочим тази възможност. Нека помислим над другите възможности. Предполагам работите.

— Медицинска сестра съм в медицинския център на Мейн.

— Кое отделение?

— В спешното.

— Имате ли някакви проблеми на работното място? Конфликти с останалите от персонала?

— Не. Разбираме се отлично.

— Някакви заплахи? Например от пациенти?

Тя простена отчаяно.

— Детектив, не би ли трябвало да знам, ако имам врагове?

— Не е задължително.

— Защо се стараете толкова упорито да ме накарате да се почувствам като параноичка?

— Искам да се отдръпнете от себе си. Да разгледате личния си живот. Да се сетите за всички хора, които по някаква причина не ви харесват.

Нина се отпусна на седалката. Всички хора, които по някаква причина не ме харесват. Помисли си за семейството си. По-голямата ѝ сестра Уенди, с която никога не са били близки. Майка ѝ Лидия, женена за онзи богат сноб. Баща ѝ Джордж, загубил ума си по четвъртата си жена, един истински рус трофей, за който децата на съпруга ѝ бяха нетърпима досада. Това бе нейното голямо разтурено семейство, но сред тях нямаше убийци.

Тя поклати глава.

— Никой, детектив. Няма кой.

След малко той въздъхна и си затвори бележника.

— Добре, госпожице Кормиър. Мисля, че за момента това е всичко.

— За момента ли?

— Сигурно ще изникнат още въпроси. След като поговоря с останалите сватбари. — Той отвори колата, слезе и затръшна вратата. Отново заговори през прозореца: — Ако се сетите за нещо, каквото и да е, обадете ми се. — Надраска нещо в бележника и ѝ подаде откъснатата страница с името си, детектив Самюъл И. Наваро, и някакъв номер. — Това е директният ми телефон — обясни той. — Можете да се свържете с мен двадесет и четири часа в денонощието и чрез централата.

— Значи... мога ли вече да си вървя?

— Да. — Той понечи да тръгне.

— Детектив Наваро.

Той се извърна към нея. Досега не бе разбрала колко е висок. Щом го видя изправен, веднага се зачуди как ли е успял да се побере на седалката до нея.

— Има ли нещо, госпожице Кормиър? — попита той.

— Казахте, че мога да си вървя.

— Точно така.

— Нямам с какво. — Тя кимна към взривената църква. — Нямам и телефон. Дали бихте могли да звъннете на майка ми. За да дойде да ме вземе.

— Майка ви ли? — Той се огледа, очевидно нетърпелив да приключи и с тази нова досада. Най-сетне, примирено заобиколи до нейната страна на колата и отвори вратата. — Хайде. Качете се в моята кола. Аз ще ви закарам.

— Вижте, аз само ви помолих да позвъните.

— Няма проблем. — Той протегна ръка, за да ѝ помогне да слезе. — Така и така трябваше да се отбия до къщата на майка ви.

— У майка ми ли? Но защо?

— Била е на сватбата. Трябва и с нея да поговоря. Така с един изстрел ще уцеля два заека.

Какъв галантен начин на изразяване, помисли си тя.

Протегнатата му ръка бе все още пред нея. Тя я пренебрегна и слезе. Това бе истинска борба, тъй като шлейфът се бе омотал около

краката ѝ и тя трябваше да го изрита. Когато най-сетне успя да се изправи, той я наблюдаваше с живо любопитство. Тя грабна шлейфа и се промъкна покрай детектива, последвана от шумния шепот на сатена.

— Ааа, госпожице Кормиър?

— Какво? — сопна се през рамо тя.

— Колата ми е в друга посока.

Тя спря и усети как бузите ѝ пламват. Сега вече господин детективът се усмихваше, самодоволно и злобно ухилен.

— Синият таурус — посочи той. — Вратата не е заключена. Идвам веднага. — Обърна се и се насочи към скупчените на едно място ченгета.

Нина се запрепва към синия таурус. Вгледа се с отвращение през прозореца. И тя трябваше да се качи в тази кола? Отвори вратата. Отвътре изпадна пластмасова чаша. На пода пред седалката до шофьора имаше смачкан плик от Макдоналдс, още чаши от кафе и портландският вестник „Прес Хералд“. Задната седалка бе отрупана с още вестници, папки, куфарче, сако от костюм и освен всичко това и бейзболна ръкавица.

Тя загреба всички боклуци от седалката до шофьора, метна ги отзад и се качи. Надяваше се поне седалката да е чиста.

Детектив Ледена Буца вървеше към колата. Изглежда му беше горещо и бе ядосан. Ръкавите на ризата му бяха навити, а връзката му висеше отпусната. Докато се опитваше да се отдалечи от местопроизшествието, ченгетата непрестанно го спираха, за да го питат за разни неща.

Най-сетне той се настани зад волана и хлопна вратата.

— Добре, къде живее майка ви? — попита той.

— На нос Елизабет. Вижте, сигурна съм, че сте зает...

— Партньорът ми ще удържи фронта. Ще ви оставя, ще поговоря с майка ви и ще отскоча до болницата, за да видя преподобния Съливън.

— Чудесно. Така с един изстрел ще уцелите три заека.

— Много държа на добрата организация.

Пътуваха в мълчание. Тя не виждаше смисъл да го ангажира с любезен, нищо незначещ разговор. Той едва ли би оценил подобно нещо. Вместо това погледна през прозореца и мрачно се замисли за приема, планиран след сватбата и за всички сандвичи-хапки,

подредени в очакване на гостите, които никога нямаше да се появят. Трябваше да позвъни и да поръча да откарат храната в някоя кухня за бедни, преди да се е развалила. А и подаръците, десетките подаръци, струпани у дома. Грешка! Домът на *Робърт*. Това никога не е бил *нейният* дом. Тя просто живееше там като наемателка. Нейна беше идеята да изплаща половината от ипотеката. Робърт често подчертаваше колко много уважава и цени независимостта ѝ, настойчивостта да запази собственото си аз. Сам ѝ казваше, че за всяка успешна връзка, да се дели наполовина е не само привилегия, но и отговорност. Така постъпваха още от самото начало. Първо той плащаше на някоя от срещите им, а след това бе неин ред. Истината бе, че тя настояваше да постъпват така, за да му покаже, че е самостоятелна и независима жена.

Сега вече ѝ се струваше глупаво.

Никога не съм била самостоятелна и независима жена. Бях мечтателка и копнеех за деня, в който ще стана госпожа Робърт Бледскоу. На това се надяваше и семейството ѝ, това очакваше майка ѝ, да се ожени за мъж с положение. Никога не разбраха защо Нина се записа да учи за медицинска сестра, освен че това, може би, бе начин да си хване мъж с потенциал. Лекар. И наистина го бе хванала. Как ли пък не!

И какво получих накрая, един куп подаръци, които трябва да върна, сватбена рокля, която не мога да върна и преживях ден, който никога, докато съм жива, няма да мога да преглътна.

Унижението я бе разтърсило. Дори не толкова фактът, че Робърт я заряза. Дори не и опасността да загине в полуразрушената църква. Самата експлозия ѝ се струваше нещо нереално, нещо отвлечено също като в телевизионните мелодрами. Нещо далечно, като мъжа, седнал до нея.

— Справяте се много добре със ситуацията — каза той.

Стресната от факта, че детектив Ледена Буца е заговорил, тя го погледна.

— Моля?

— Приемате всичко много спокойно. По-спокойно, отколкото повечето жени.

— Не знам как иначе да приема нещата.

— След избухването на бомба, истерията би била нещо нормално.

— Аз съм сестра в спешно отделение, детектив. Не си позволявам да изпадам в истерия.

— И въпреки всичко, за вас бе шок. Може да има емоционални последици.

— Да не би да намекувате, че това е затишие пред буря?

— Нещо такова. — Той я погледна и очите им се срещнаха. Бързо отвърна поглед към пътя и близостта, породена помежду им се разпадна. — Защо семейството ви не беше с вас в църквата?

— Изпратих ги да си вървят.

— Аз бих помислил, че бихте искали да са до вас поне за морална подкрепа.

Тя погледна през прозореца.

— Семейството ми не е от тези, които оказват морална подкрепа. А и аз... Искаше ми се да остана сама. Когато едно животно е ранено, детектив, то се скрива някъде само, за да си ближе раните. И аз имам нужда от същото... — Тя премигна, за да възпре неочакваните сълзи и се смълча.

— Знам, че точно сега не ви е до приказки — каза той. — Но защо не ми отговорите на няколко въпроса. Можете ли да се сетите за човек от присъстващите, който би могъл да бъде цел? Например преподобният Съливън.

Тя поклати глава.

— Той е последният човек, когото някой би наранил.

— Църквата е негова. Щял е да се озове близо до центъра на взрива.

— Преподобният Съливън е най-милият човек на света. Всяка зима раздава одеяла на бездомните. Или поставя легла в навеса. В спешното отделение, когато имаме пациенти без дом, винаги му се обаждаме.

— Не поставям под съмнение характера му. Питам за врагове.

— Той няма врагове — заяви тя.

— Ами останалите поканени на сватбата? Възможно ли е някой от тях да е бил набелязаната жертва?

— Не мога да допусна...

— Кумът, Джеръми Уол. Разкажете ми за него.

— За Джеръми? Няма много за разказване. Били са заедно с Робърт в медицинския факултет. Той е лекар в медицинския център на Мейн. Рентгенолог.

— Женен ли е?

— Ерген е. Заклет ерген.

— Ами сестра ви Уенди? Тя ли ви беше шаферка?

— Да. Но тя е щастлива домакиня.

— Има ли врагове?

— Не, освен ако някой ненавижда съвършенството.

— Какво ще рече това?

— Тя е дъщерята мечта на всички родители.

— За разлика от вас ли?

Нина сви рамене.

— Как познахте?

— Така, значи остава един основен играч. Този, който по едно щастливо съвпадение, е решил изобщо да не се появява.

Нина гледаше право напред. „Какво мога да му кажа за Робърт, мислеше си тя, след като самата аз разсъждавам на сляпо?“

За нейно облекчение той не настоя да получи отговор на този въпрос. Сигурно бе разбрал, че прекалява. Бе усетил, че младата жена е на самия ръб на емоционален срив. Докато пътуваха по виещия се път към нос Елизабет, тя най-сетне усети, че спокойствието ѝ започва да се пропуква. Та нали той я предупреди. Не можеше да няма никакви последици. Болката изпълзяваше иззад вцепенението. Беше се стегнала, беше преживяла два ужасни шока и бе проронила едва няколко сълзи. Сега ръцете ѝ започваха да треперят и тя откри, че с всяка глътка въздух, която поема, трябва да потиска напирещите ридания.

Когато най-сетне спряха пред къщата на майка ѝ, Нина едва успяваше да запази самообладание. Не изчака Сам да ѝ отвори вратата. Блъсна я сама и се препъна в бухналата сватбена рокля. Когато той изкачи стълбите към входа, тя се бе облегла, обзета от отчаяние, на звънеца и се молеше безмълвно майка ѝ да се появи, преди да е рухнала напълно.

Вратата се отвори. Лидия, все още елегантно сресана и облечена, се втрени в чорлавата си дъщеря.

— Нина? О, горкичката ми Нина. — Жената разтвори ръце.

Нина на часа се отпусна в прегръдката на майка си. Така силно жадуваше за прегръдка, че не забеляза веднага как Лидия се отдръпна, за да не ѝ се измачка зелената копринена рокля. Въпреки това първият въпрос на майка ѝ веднага ѝ направи впечатление.

— Обади ли ти се вече Робърт?

Нина се напрегна. О, моля те, помисли си тя. Моля те, не ми причинявай това.

— Сигурна съм, че всичко може да се оправи — продължи Лидия. — Ако седнете с Робърт и си поговорите откровенно за нещата, които го безпокоят...

Нина се отдръпна.

— Нямам намерение да сядам с Робърт — отвърна тя. — А що се отнася до това да си поговорим откровенно, не съм сигурна дали някога въобще сме провеждали откровен разговор.

— Виж, миличка, естествено е да си ядосана...

— Ти не си ли ядосана, майко? Не можеш ли да се ядосаш заради мен?

— Ами да. Виж, не разбирам защо трябва да отблъскваш Робърт единствено заради...

Внезапно прозвучалия мъжки глас накара Лидия да извие поглед към Сам, който стоеше до вратата.

— Аз съм детектив Наваро, от полицията в Портланд — каза той. — Вие ли сте госпожа Кормиър?

— Името ми сега е Уорънтън — намръщи се към него Лидия. — За какво става въпрос? Какво общо има полицията?

— В църквата имаше инцидент, госпожо. В момента се провежда разследване.

— Какъв инцидент?

— В църквата е била поставена бомба.

Лидия го загледа.

— Не говорите сериозно.

— Говоря много сериозно. Избухна в 2:45 днес следобед. За щастие няма пострадали. Но ако сватбата се е състояла...

Лидия пребледня. Отстъпи крачка назад, а гласът ѝ се изгуби.

— Госпожо Уорънтън — продължи Сам, — трябва да ви задам няколко въпроса.

Нина не остана да слуша разговора. Вече бе чула прекалено много въпроси. Качи се на горния етаж, където си бе оставила сака с приготвените за остров Сейнт Джон неща. Вътре бе банският й, дрехите за горещо време и лосионите против изгаряне. Всичко, което бе преценила, че ще й трябва за една седмица в рая.

Свали сватбената рокля и внимателно я прехвърли на облегалката на стола, където тя увисна бяла и безжизнена. Безполезна. Прегледа съдържанието на сака си, прехвърли наум разбитите мечти, съхранени между грижливо подредените дрехи. В този момент я напуснаха последните остатъци самоконтрол. Както беше по бельо, тя приседна на леглото. Сама в тишината, тя най-сетне се поддаде на тъгата.

И заплака.

Лидия Уорънтън нямаше нищо общо с дъщеря си. Сам забеляза този факт в момента, когато по-възрастната жена отвори входната врата. Безупречно гримирана, внимателно сресана, елегантното й тяло подчертано от всяка гънка на зелената рокля, Лидия никак не приличаше на майка на булката. Имаше известна прилика, разбира се. И Лидия, и Нина имаха същата черна коса, еднакви черни очи, обрамчени с гъсти тежки мигли. Но докато у Нина имаше някаква нежност, някаква уязвимост, Лидия бе дистанцирана, сякаш се бе обвила в някакво защитно поле, което би сразило всеки, дръзнал да се приближи. Безспорно бе красавица, не просто слаба и елегантна, но и богата, съдейки по стаята, в която влязоха.

Къщата бе истински музей на антики. Той бе забелязал, че на алеята е паркиран мерцедес. А от хола, в който тя го покани, се разкриваше невероятна гледка към океана. Невероятна! Лидия приседна изискано на самия край на брокатеното канапе и му даде знак да се настани на един стол. Материята, обсипана с малки точки бе толкова съвършено чиста, че му се прииска да си огледа дрехите, преди да се отпусне на възглавницата.

— Бомба — шепнеше Лидия и клатеше глава. — Просто не мога да повярвам. Кой би поставил бомба в църквата?

— Това не е първата бомбена атака в града.

Тя го погледна учудено.

— Да не би да говорите за склада? Онзи от миналата седмица? Четох, че става въпрос за организирана престъпност.

— Така се предполагаше.

— Само че това е църква. Каква връзка може да има?

— И ние не виждаме връзката, госпожо Уорънтън. Може би вие ще ни помогнете. Имате ли представа защо някой би искал да взриви църквата „Добрия пастир“?

— Нищо не знам за тази църква. Аз не ходя в нея. Дъщеря ми си я избра за сватбата.

— Говорите така, сякаш не одобрявате.

Тя сви рамене.

— Нина си има свой, необясним за мене начин, по който върши всичко. Аз бих избрала някоя... по-известна. И щях да подготвя доста по-дълъг списък с гости. Само че тук става въпрос за Нина. Тя държеше всичко да е ограничено и просто.

Простото определено не беше в стила на Лидия Уорънтън, помисли си Сам, докато оглеждаше стаята.

— Нека да ви отговоря на въпроса, детектив. Нямам представа защо някой би заложил бомба в „Добрия пастир“.

— По кое време си тръгнахте от църквата?

— Малко след два. Когато стана ясно, че не мога да направя нищо за Нина.

— Докато чакахте, случайно забелязахте ли някой, който няма работа в църквата?

— Присъстваха само хората, които трябваше да са там. Цветарката, свещеникът. Поканените.

— Имената?

— Аз. Дъщеря ми Уенди. Кумът... не му помня името. Бившият ми съпруг Джордж и последната му жена.

— Последната ли казахте?

Тя изсумтя.

— Даниела. За момента е четвъртата.

— Ами вашият съпруг?

Тя се поколеба.

— На Едуард му се наложи да закъснее. Самолетът му имал два часа закъснение в Чикаго.

— Значи той още не се е върнал?

— Не, но беше решил да дойде на приема.

Сам отново огледа стаята и антиките. И гледката.

— Мога ли да ви попитам с какво се занимава съпругът ви, госпожо Уорънтън?

— Той е президент на „Ридли-Уорънтън“.

— Компанията, която се занимава с дърводобив?

— Именно.

Това обясняваше къщата и мерцедеса. „Ридли-Уорънтън“ бяха един от най-крупните притежатели на земя в северната част на щата Мейн. Продуктите им, базирани на дървен материал, от трупи до фина хартия, се извозваха до всички краища на света.

Следващият въпрос бе неизбежен.

— Госпожо Уорънтън — попита той, — съпругът ви има ли врагове?

Отговорът ѝ го изненада. Тя се разсмя.

— Всички хора с пари имат врагове, детектив.

— Бихте ли ми посочили някои имена?

— Ще трябва да се обърнете към Едуард.

— Ще го сторя — каза Сам и се изправи. — Щом съпругът ви се върне, бихте ли му предали да ми позвъни?

— Съпругът ми е изключително зает.

— Аз също, госпожо — отвърна той. Кимна отсечено, обърна се и излезе от къщата.

Отвън на алеята поседя няколко минути в тауруса, загледан към къщата. Това определено бе един от най-впечатляващите домове, в които бе влизал. Не че бе ходил в много имения. Самюъл Наваро бе син на ченге от Бостън, който на свой ред бе син на ченге от Бостън. Когато бе на дванайсет, се премести с наскоро овдовялата си майка в Портланд. Не им беше никак лесно, но майка му безропотно приемаше трудния живот.

Сам не се примири толкова лесно. В младостта му имаше пет дълги години, изпълнени с недоволство. Юмручни боеве в училищния двор. Криеше цигари в тоалетната. Мотаеше се в компанията на недодялани типове на площад Монюмънт. В детството му нямаше имения.

Запали колата и потегли. Разследването тепърва започваше и двамата с Джилис ги очакваше дълга нощ. Трябваше да разпитат свещеника, цветарката, кума, сестрата и младоженеца.

Най-вече младоженеца.

Доктор Робърт Бледскоу бе отложил сватбата. Решението му, съвпадение или предварително замислено, бе спасило живота на десетки хора. Това направи впечатление на Сам като една прекалено щастлива случайност. Да не би някой да бе предупредил Бледскоу? Нима той е бил целта?

Това ли бе истинската причина да изостави булката пред олтара?

Образът на Нина Кормиър се появи в ума му. Човек не би забравил лесно лицето ѝ. Не бяха само тези големи кафяви очи, тази уста, създадена за целувки. Беше силно впечатлен от проявената от булката гордост. Тази гордост я бе заставила да вдигне високо брадичка, да стисне зъби, дори и когато сълзите ѝ бяха готови да рукнат. Беше изпитал възхищение към нея. Тя нито се остави на самосъжалението, нито се оплака. Жената бе унижена, изоставена и за малко не загина във взрив. Въпреки това прояви достатъчно сила, за да се противопостави на Сам. Тогава му стана и досадно, и забавно. За една презадоволена жена, вероятно свикнала да получава всичко на тепсия, тази притежаваше удивителното умение да оцелява.

Днес бе получила доста горчив хап, но го бе преглътнала, без дори да трепне. Без да мрънка.

Удивителна, наистина удивителна жена.

Направо нямаше търпение да чуе какво има да казва доктор Робърт Бледскоу за нея.

Минаваше пет, когато най-сетне Нина излезе от стаята за гости в дома на майка си. Спокойно, в пълно самообладание, тя се бе преоблякла в дънки и тениска. Бе закачила сватбената си рокля в гардероба и нямаше желание да я вижда отново. Прекалено много спомени се бяха закачили като малки трънчета към сатена.

На долния етаж откри майка си сама в хола, стиснала в ръка чаша уиски със сода. Детектив Наваро си бе отишъл. Лидия вдигна напитката към устните си и по звъntenето на леда, Нина разбра, че ръцете ѝ треперят.

— Майко? — повика я Нина.

Щом чу гласа на дъщеря си, Лидия сепнато вдигна глава.

— Стресна ме.

— Мисля да си тръгвам. Ти добре ли си?

— Да. Да, разбира се. — Лидия потръпна. След това продължи, сякаш мисълта я бе споходила ненадейно. — А ти?

— Ще се оправя. Просто имам нужда от време. Далече от Робърт. Майка и дъщеря се наблюдаваха мълчаливо известно време и нито едната, нито другата знаеше какво да каже. Нещата бяха винаги така между тях. Нина бе пораснала жадна за обич. Майка ѝ винаги бе прекалено заета със себе си, за да ѝ даде тази обич. И резултатът беше налице. Двете жени мълчаха, защото просто не разбираха начина на мислене на другата. Пропастта, зейнала между тях не беше само резултат на години отчуждение, а на цели хилядолетия.

Нина наблюдаваше как майка ѝ отпива от напитката си.

— Какво стана — попита тя. — С детектива?

Лидия сви рамене.

— Какво да ти кажа? Той ме пита разни неща, а аз му отговорих.

— Той каза ли ти нещо? Предположение кой може да го е извършил?

— Не. Не обели и дума. Май не е чувал какво е това чар.

Нина не можеше да не се съгласи. Знаеше, че ледените кубчета излъчват повече топлина, отколкото Сам Наваро. Но пък от друга страна, човекът си вършеше работата. Не му плащаха, за да е чаровен.

— Ако искаш остани да вечеряш тук — предложи Лидия. — Защо не останеш? Ще накарам готвача...

— Не се притеснявай, майко. Благодаря ти, все пак.

Лидия вдигна поглед към нея.

— Заради Едуард е, нали?

— Не, майко. Наистина.

— Затова почти не идваш тук. Заради него. Ще ми се да го беше харесала. — Лидия въздъхна и сведе поглед към напитката си. — Той винаги е бил много добър към мен, много щедър. Не можеш да го отречеш.

Когато Нина мислеше за пастрока си, *щедър* съвсем не бе първата дума, която ѝ идваше наум. Не, *безпощаден*, би била съвършеният избор. Безпощаден и решен да командва. Нямаше желание да говори за Едуард Уорънтън.

Обърна се и тръгна към вратата.

— Трябва да се прибера и да си събера нещата. Вече е очевидно, че трябва да се изнеса.

— Не можете ли двамата с Робърт някак да закърпите нещата?

— След днешния ден? — Нина поклати глава.

— Ами ако се постаряеш повече? Можеш да поговориш с него. Може да има нещо, което да промениш.

— Майко. Моля те.

Лидия се отпусна назад.

— Както и да е — каза тя. — Поканена си на вечеря. Независимо дали ти е приятно или не.

— Може би някой друг път — отвърна тихо Нина. — Довиждане, майко.

Не чу отговор, докато вървеше към входната врата.

Хондата ѝ бе паркирана отстрани на къщата, където я остави сутринта. Сутринта на деня, в който трябваше да се състои сватбата ѝ. Колко гордо ѝ се усмихваше Лидия, докато седяха в лимузината! Ето така една майка би *трябвало* да гледа дъщеря си. Така, както Лидия никога преди не я бе поглеждала.

И както, по всяка вероятност, нямаше да я погледне никога повече.

Пътуването до църквата, усмивките, смехът, ѝ изглеждаха безкрайно далечни. Тя запали хондата и излезе от алеята.

В някакъв унес подкара на юг, към Хънтс Пойнт. Към дома на Робърт. Това, което беше *техният* дом. Пътят се виеше и тя шофираше на автопилот, като завиваше без да внимава и да гледа завоите. „Ами ако Робърт не е извън града?“, помисли си тя. „Ами ако си е у дома? Какво имат да си кажат?“

Защо да не е „сбогом“.

Тя стисна волана и се замисли за всички неща, които би *искала* да му каже. Да изтъкне всички онези случаи, в които се бе чувствала използвана и предадена. Цяла една година се изнизваше пред очите ѝ. Цяла една скапана година от живота ѝ.

Едва когато зави покрай Смъгълърс Коув, тя случайно погледна в огледалото за обратно виждане. Зад нея летеше един черен форд. Това беше същият форд, който видя преди няколко километра, близо до Делано Пойнт. Друг път дори не би се замислила над него. Но днес, след възможностите, които детектив Наваро изтъкна...

Тя се отърси от притесненията и продължи. Зави по Оушън Хауз Драйв.

И фордът зави. Нямаше защо да се тревожи. Все пак Оушън Хауз Драйв бе главната улица в квартала. И друг шофьор, освен нея, може да има причина да завие.

Само за да се успокои, тя зави на ляво, към Пебълс Пойнт. Това бе усамотена улица, по която рядко минаваха коли. Тук бе почти сигурно, че пътищата им с форда ще се разделят.

Фордът зави след нея.

Сега вече тя се уплаши.

Настъпи газта. Хондата се стрелна напред. Знаеше, че осемдесет километра в час е прекалено бързо за завоите, но бе решила да се отърве от форда. Само че не се получаваше. Той също бе настъпил газта. Всъщност, настигаше я.

С бясно ръмжене фордът се изравни с нея. Двете коли се движеха една до друга и взимаха завоите успоредно.

„Опитва се да ме изтласка от пътя!“, помисли си тя.

Погледна встрани, но единственото, което успя да види през тъмното матово стъкло на съседната кола бе силуетът на шофьора. „Защо правиш това?“ ѝ се искаше да му изкрещи. „Защо?“

Фордът ненадейно изви към нея. Ударът на другата кола за малко не извади хондата от пътя. Нина с усилие успя да я задържи на пътя.

Пръстите ѝ стиснаха още по-здраво волана. Дяволите да го вземат този сбърканяк! Трябваше да се отърве от него.

Тя удари спирачки.

Фордът се стрелна напред, но само за секунда. След това бързо намали и отново бе до нея. Изви рязко и отново я блъсна.

Тя успя още веднъж да погледне встрани. За нейна изненада, прозорецът бе свален. Успя да мерне шофьора. Беше мъж. С тъмна коса и слънчеви очила. В следващия миг отново насочи поглед към пътя, който започваше стръмно да се изкачва. Някаква друга кола тъкмо бе превалила възвишението и се спускаше стремглаво към форда.

Чу се изсвирване на гуми. Нина усети един последен разтърсващ сблъсък, усети как парчета счупено стъкло я опариха по бузата. И в следващия момент колата ѝ се понесе настрани. Тя не загуби съзнание нито за миг. Дори и когато хондата излетя от пътя. Дори и докато се преобръщаше отново и отново през храсти и фиданки. Колата се спря в изправено положение в един бряст. Въпреки че бе в пълно съзнание, за

момент Нина не успя да помръдне. Бе прекалено слисана, за да почувства болка, или дори страх. Единственото чувство, което я владееше, бе изумлението, че е все още жива.

След това постепенно иззад наслоилия се шок, започна да се промъква усещане за дискомфорт. Гърдите я боляха, също и рамото. Беше заради предпазния колан. Той я беше спасил, но бе успял и да натърти ребрата ѝ.

Тя простена, натисна копчето, за да освободи колана и усети как полита напред към волана.

— Ей, ей, госпожо!

Нина се обърна и видя нечие лице да се взира притеснено към нея. Беше мъж на възраст. Той отвори вратата.

— Добре ли сте? — попита той.

— Аз съм... така мисля.

— Май трябва да викна линейка.

— Недейте, добре съм. Наистина нищо ми няма. — Тя си пое дълбоко дъх. Гърдите я боляха, но това изглежда бе единственото ѝ нараняване.

С помощта на възрастния човек, тя слезе от колата. Въпреки че едва се държеше на крака, можеше да ходи. Бе поразена от щетите.

Колата ѝ бе смачкана. Вратата от страната на шофьора бе хлътнала, прозорецът бе разбит, а предната решетка бе напълно изкъртена.

Обърна се към пътя.

— Имаше още една кола — каза тя. — Черна...

— Говорите за оня проклет глупак, дето се опитваше да ви задмине ли?

— Къде е?

— Отпердаши нанякъде. Трябва да съобщите за него. Сигурно е бил пиан като казак.

Пиан ли? Нина не беше съгласна. Обви се с ръце, защото трепереше и се загледа към пътя, но там нямаше и следа от друга кола.

Черният форд беше изчезнал.

ТРЕТА ГЛАВА

Гордън Джилис вдигна поглед от хамбургера и картофките си.

— Нещо интересно? — попита той.

— Абсолютно нищо. — Сам постави сакото на една закачалка, тръшна се на стола зад бюрото и уморено разтри лице.

— Как е свещеникът?

— Засега добре. Лекарите се съмняват, че става дума за сърдечен удар, но въпреки това ще го задържат под наблюдение ден-два, за да са сигурни.

— Той сигурно няма какво да каже за бомбата.

— Твърди, че няма врагове. А и всички, с които говорих, са единопдушни, че преподобният Съливън е истински светец. — Сам изпъшка и се облегна назад. — Ами ти?

Джилис издърпа салфетката на хамбургера и започна да яде, докато обясняваше.

— Разпитах кума, шаферката и цветарката. Никой не е видял нищо.

— Ами портиерът на църквата?

— Все още се опитваме да го открием. Жена му твърди, че се прибирал около шест. Ще пратя Кули да поговори с него.

— Преподобният Съливън каза, че портиерът отключвал в седем сутринта. И си стояло отключено по цял ден. Така че всеки би могъл да влезе и да остави някакъв пакет.

— Ами предишната вечер? — попита Джилис. — По кое време е заключил?

— Обикновено секретарката заключва. Работи на половин ден. Сигурно около шест. За съжаление, тази сутрин е заминала на почивка. Щяла да ходи при семейството си в Масачузетс. Все още се опитваме да се свържем с... — Той замълча.

Телефонът на Джилис иззвъня. Джилис се обърна и се обади.

— Да. Какво има?

Сам наблюдаваше как партньорът му драска нещо по едно тефтерче, след което го обърна към него. Улица Трънди Пойнт, пишеше на листа.

След малко Джилис продължи:

— Идваме — каза той и затвори. Беше се намръщил.

— Какво има? — попита Сам.

— Току-що докладваха моторизираните. Става въпрос за булката.

Тази от църквата.

— Нина Кормиър ли?

— Колата ѝ е излязла преди малко от пътя близо до Трънди Пойнт.

Сам уплашено се изправи.

— Тя добре ли е?

— Нищо ѝ няма. Моторизираните нямали намерение да ни съобщават, но тя настояла.

— Заради злополуката ли? Защо?

— Тя твърди, че не е било просто катастрофа. Някакъв се опитал да я изтласка от пътя.

Ребрата я боляха, рамото ѝ бе натъртено, а лицето ѝ бе в драскотини от счупеното стъкло. Поне умът ѝ бе ясен. Достатъчно ясен, за да разпознае мъжа, който слезе от познатия син таурус, тъкмо паркиран до мястото на инцидента. Беше намръщеният детектив, Сам Наваро. Той дори не погледна към нея.

В сгъстяващия се сумрак, Нина го наблюдаваше, докато разговаряше със свой колега от пътна полиция. Разговорът им продължи няколко минути. След това двамата заедно се насочиха през храстите, където бяха останките от колата ѝ. Сам обиколи смачканата хонда и заприлича на Нина на дебнеща котка. Движенията му бяха гъвкави, предпазливо грациозни, погледът му прикован в автомобила в пълна концентрация. За момент се спря и клекна, за да огледа нещо на земята. След това се изправи и надникна съсредоточено през прозореца от страната на шофьора. Поне през това, което бе останало от прозореца. Побутна счупените стъкла, след това отвори вратата и седна зад волана. Какво, по дяволите, търсеше? Тя забеляза, че чернокосата глава се скри от погледа ѝ. Сега май ровеше нещо вътре и

се изви към задната част. Добре че нямаше нищо скрито и тайно в колата. Не се съмняваше, че зоркият поглед на детектив Наваро ще открие каквато и да е контрабандна стока от цял километър.

Най-сетне той слезе от хондата, косата му разчорлена, панталоните му смачкани. Обърна се, погледна я и тръгна към нея.

Нина веднага усети, че пулсът ѝ се ускорява. Нещо у този мъж я очароваше, и същевременно я плашеше. Не бе просто физическото му присъствие, което бе доста внушително. Имаше значение и начинът, по който я гледаше, с този безизразен поглед. Загадъчността му я обезкуражаваше. Повечето мъже я намираха за привлекателна и поне се опитваха да се държат приятелски.

Този тук я възприемаше единствено като поредната жертва. Намираше го за интересен, но това бе всичко.

Тя изправи гръб, и докато приближаваше, срещна погледа му без да трепне.

— Добре ли сте?

— Имам само няколко натъртвания. И няколко драскотини. Това е.

— Сигурна ли сте, че не искате да отидете в болницата? Ще ви закарам.

— Добре съм. Все пак съм медицинска сестра и мога да преценя и сама.

— Казват, че лекарите и сестрите са най-ужасните пациенти. Ще ви закарам в болницата. За всеки случай.

Тя се засмя, неспособна да повярва.

— Това звучи като заповед.

— В интерес на истината е точно така.

— Детектив, наистина искам да разбера дали...

Говореше на гърба му. Този тип ѝ беше *обърнал* гръб. Отдалечаваше се към колата си.

— *Детектив!* — изкрещя тя.

Той извърна поглед през рамо.

— Какво?

— Аз не... Това не е... — Тя въздъхна. — Няма никакво значение — измърмори тя и го последва към колата му. Какъв ли смисъл имаше да спори с този човек? Сигурно пак щеше да ѝ обърне гръб.

Щом се настани на седалката, усети остра болка в гърдите. Той може и да се окажеше прав. Знаеше, че ще минат часове, дори дни, докато натъртванията си проличат. Не й беше приятно да го признае, но господин Всезнайко може и да имаше основание с това предложение за ходенето до болницата.

Чувстваше се прекалено неловко, за да каже каквото и да е по пътя натам. Сам най-сетне наруши мълчанието.

— И така, ще ми кажете ли какво се случи? — попита той.

— Вече дадох показания. Всичко е включено в полицейския доклад. Някакъв ме изблъска от пътя.

— Да, черен форд, шофьорът е бил мъж. Номерът е от щата Мейн.

— Значи са ви казали всичко.

— Другият свидетел каза, че му се е сторило, че водачът е бил пиян, и че се е опитал да ви задмине на височината. Не е забелязал нищо умишлено.

Тя поклати глава.

— Вече не знам какво да си мисля.

— Кога видяхте черния форд за пръв път?

— Май някъде към Смъгълърс Коув. Стори ми се, че ме следи.

— Криволичеше ли по пътя? Някакви следи за нестабилно поведение на пътя?

— Не. Той просто... следваше ме.

— Възможно ли е да е карал зад вас преди това?

— Не съм сигурна.

— Възможно ли е да е бил зад вас, когато сте излезли от къщата на майка ви?

Тя се намръщи. Той не я поглеждаше и продължаваше да се взира напред. Нещо в гласа му се бе променило. А и въпросите му й се сториха уклончиви. Може би дори скептични. Но последните му думи я наведоха над мисълта, че той не вярва напълно на версията за пияния шофьор. Тя се притесни.

— Да не би да предполагате, че ме е причаквал?

— Просто разглеждам всички варианти.

— Другият полицай смята, че водачът е бил пиян.

— Всеки си има мнение.

— А какво е вашето?

Той не ѝ отговори. Продължаваше да кара вбесяващо спокойно. Този тип проявяваше ли някога чувства? Прииска ѝ се поне един-единствен път да види, че нещо е влязло под дебелията му кожа.

— Детектив Наваро — каза тя. — Плащам данъци. Плащам ви заплатата. Мисля, че заслужавам нещо повече от подобно отношение, с което искате да ви се разкарам от главата.

— Я виж ти! Позоваваме се на гражданските си права.

— Ще се позовавам на каквито права е необходимо, за да ми отговорите.

— Не съм сигурен, че искате да чуете отговора.

— Защо да не искам?

— Поогледах колата ви. Това, което открих потвърждава напълно думите ви. От страната на шофьора е останала черна боя от сблъсъка, което доказва, че автомобилът, който ви е халосал е наистина черен.

— Значи не съм далтонистка.

— Освен това забелязах, че прозорецът от страната на водача е разбит. При счупването са се спуснали паяжини. Малко необичайно е, когато някоя кола се преобърне.

— Това е защото прозорецът вече беше счупен, когато излязох от пътя.

— Как разбрахте?

— Спомням си парчетата стъкло. Те ми порязаха лицето. Когато се разлетяха. Стана, *преди* да изляза от пътя.

— Сигурна ли сте? — Той я погледна. — Напълно сигурна ли сте?

— Да. Има ли някакво значение?

Той изпусна дъха си.

— Има огромно значение — отвърна тихо той. — И това се връзва с нещо, което намерих в колата ви.

— В моята кола ли? — Тя озадачено поклати глава. — И какво намерихте?

— Беше се загнездил във вратата от другата ви страна. Тази, която се е ударила в дървото. Ламарините са напълно изметнати и сигурно затова останалите полицаи не са забелязали. Но аз знаех, че е там някъде. И го открих.

— Какво е то?

— Дупка от куршум.

Нина усети как кръвта ѝ се смразява. Не можеше да говори. Седеше шокирана, смълчана, светът ѝ разтърсен от чутото.

Той продължи да говори с познатия безизразен глас. Този не може да е човек, мислеше си тя. Той е машина. Робот.

— Куршумът е минал през прозореца ви — каза той. — Точно зад главата ви. Затова и стъклото се е пръснало. Куршумът се е отклонил леко напред, пропуснал ви е и се е забил в пластмасовите части на другата врата, където сигурно още стои загнезден. Ще го извадим. До довечера ще знаем калибъра му. Сигурно и марката на пистолета. Всичко това още не ми е ясно. А вие трябва да ми кажете защо някой се опитва да ви убие.

Тя поклати глава.

— Това е някаква грешка.

— Този тип си дава доста зор. Взриви църква. Преследва ви. Тук не става въпрос за никаква грешка.

— Не може да е друго!

— Помислете за всички възможни хора, които биха искали да ви наранят. Мисли, Нина!

— Казах ви, аз нямам врагове!

— Трябва да имате.

— Нямам! Нямам... — Тя изхлипа и скри лицето си в ръце. — Нямам! — прошепна тя.

След дълго мълчание той продължи внимателно.

— Съжалявам. Знам колко е трудно човек да приеме...

— Нищо не знаете. — Тя вдигна глава и го погледна. — Нямате никаква представа, детектив. Винаги съм си мислила, че хората ме харесват. Толкова се старая да се разбирам с всички. А сега вие ми обяснявате, че има някой, някой, който иска... — Тя преглътна и се загледа напред в притъмняващия път.

Сам не наруши мълчанието между тях. Знаеше, че тя е в шок и не искаше да настоява с нови въпроси. Освен това предполагаше, че болката, която изпитва не е просто физическа, но и емоционална, въпреки че се стараяше да се прикрива. Съдейки по състоянието на колата ѝ, тялото ѝ трябва да бе доста изранено и натъртено днес следобед.

В спешното отделение той крачеше в чакалнята, докато дежурният преглеждаше Нина. След като мина на рентген, тя се появи

още по-бледа отпреди. Вече е приела истината, помисли си той. Опасността си беше истинска и тя не можеше повече да си затваря очите.

Когато седнаха в колата, тя не пророни и дума. Той я наблюдаваше с периферното си зрение и очакваше да избухне в сълзи, да изпадне в истерия, но тя оставаше неестествено притихнала. Сам се притесни. Това не беше добре за здравето ѝ.

— Не бива да оставате сама тази вечер. Имате ли къде да отидете?

Отговорът ѝ бе свиване на рамене.

— При майка ви? — предложи той. — Ще ви закарам до вас да си вземете някои неща и...

— Не, не. Не и при майка ми — прошепна тя.

— Защо не?

— Ами аз... не искам да... усложнявам нещата за нея.

— Да усложнявате нещата ли? — Той се намръщи. — Простете, че задавам подобен въпрос, но не са ли затова майките? Да ни извадят от калта и да ни почистят?

— Майка ми... бракът ѝ... те не са от хората, които оказват подкрепа.

— Значи тя не може да приеме собствената си дъщеря?

— Това не е нейният дом, детектив. На съпруга ѝ е. А той не ме одобрява. Ако трябва да си говорим честно, чувствата ни са взаимни... — Тя гледаше право напред и в този момент му се стори изключително смела. И много самотна. — От деня, в който се ожениха, Едуард Уорънтън контролира всяка незначителна подробност в живота на майка ми, а тя понася всичко без да гъкне. Защото парите му са всичко за нея. Просто не можех да търпя това положение повече. Затова един ден го пратих по дяволите.

— Според мен е трябвало тъкмо това да направите.

— Само че не допринесох с нищо за семейното им разбирателство. Сигурна съм, че заради това замина в командировка за Чикаго. Това беше най-удобното извинение, за да пропусне сватбата ми. — Тя въздъхна и отпусна глава назад. — Знам, че не трябва да се дразня от майка си, но не мога да го преодоля. Дразня се, когато го защитава.

— Добре, значи няма да ви карам при майка ви. Какво ще кажете за добрия стар татко? Двамата разбирате ли се?

Тя кимна. Едва-едва.

— Мисля, че ще мога да остана при него.

— Добре. Защото в никакъв случай няма да ви оставя сама тази нощ. — Едва изрекъл тези думи и се усети, че не е трябвало да ги казва. Звучаха прекалено загрижено, сякаш чувствата му ставаха едно със задълженията. Беше прекалено добро ченге, прекалено предпазлив, за да позволи подобно нещо да се случи.

Усети изненадания ѝ поглед в тъмнината.

С по-студен глас, отколкото бе възнамерявал, той продължи:

— Можете да се окажете единствената ми връзка с бомбите. Трябвате ми жива и здрава за разследването.

— О, да. Разбира се. — Тя отново погледна напред. Не пророни друга дума, докато не стигнаха пред дома ѝ на Оушън Вю Драйв.

Щом той паркира, Нина понечи да слезе от колата. Той я хвана за ръката и я дръпна в колата.

— Чакайте.

— Какво има?

— Постоите за малко. — Огледа улицата и другите коли. Внимаваше за нещо подозрително. Улицата бе празна. — Добре — каза той. Слезе и заобиколи колата, за да ѝ отвори вратата. — Съберете си неща в един сак. Нямаме време за нищо повече.

— Нямах намерение да изнасям мебелите.

— Опитвам се да улесня всичко. Ако някой наистина ви следи, ще дойде именно тук. Затова няма да се бавим, ясно?

Думите, с които искаше да подчертае опасността, постигнаха желанния ефект. Тя изфуча от колата и хукна по алеята към входната врата. Трябваше да я убеждава да изчака на терасата, за да огледа набързо жилището.

Миг по-късно надникна иззад вратата.

— Всичко е наред.

Докато тя си събираше нещата, Сам се мотаеше в хола. Къщата бе просторна, обзаведена с вкус, с изглед към залива. Точно типа къща, в която човек би си представил, че живее лекар. Той се приближи до старото пиано, марка „Стейнуей“ и натисна няколко клавиша.

— Кой свири на пиано? — извика той.

— Робърт — долетя отговорът откъм спалнята. — На мен, все едно че слон ми е стъпил на ушите.

Той се загледа в снимката върху пианото. Двойката там бе усмихната. Беше Нина, с някакъв синеок рус мъж. Без съмнение това бе Робърт Бледскоу. Мъжът изглежда си имаше всичко. Беше красив, имаше пари и диплома по медицина. Да не забравяме жената. Жена, която вече не искаше. Сам се приближи към истинска изложба от дипломи, закачени на стената. Всичките бяха на Робърт Бледскоу. Училище Гротън. Бакалавърска степен в Дартмут. Магистърска степен от Харвард. Доктор Бледскоу бе истински представител на престижните колежи Айви Лийг. Той бе зет мечта за всяка майка. Нищо чудно, че Лидия Уорънтън настояваше дъщеря ѝ да си оправи взаимоотношенията с него.

Телефонът звънна и острият ненадеен звук стресна Сам. Той веднага усети прилив на адреналин.

— Да се обадя ли? — попита Нина.

Стоеше на вратата, лицето ѝ изопнато от напрежение.

Той кимна.

— Обадете се.

Тя отиде до телефона. След секунда колебание, вдигна слушалката. Той застана плътно до нея и се заслуша.

— Ало?

Никой не отговори.

— Ало? — повтори Нина. — Кой е? Ало?

Чу се прищракване, а след секунда прозвуча и сигнала за свободна линия.

Нина погледна Сам. Беше толкова близо до него, че косата ѝ, черната копнинена коса докосваше лицето му. Той не можеше да откъсне поглед от големите ѝ очи. Откри, че откликва на близостта ѝ с неочакван прилив на мъжко желание.

„Това не бива да се случва. Не бива да го допускам.“

Отстъпи назад, за да е по-далече. Въпреки че между тях нямаше и метър разстояние, той все още усещаше властта на привличането. „Явно не съм достатъчно далече“, помисли си той. Тази жена му пречеше да разсъждава трезво и логично. А това бе много опасно.

Сведе поглед и забеляза, че лампата на телефонния секретар мига.

— Имате съобщения.

— Моля?

— Телефонният ви секретар. Оставени са ви три съобщения.

Замаяният ѝ поглед се отклони към апарата. Без да се замисля, тя натисна копчето за прослушване.

Чуха се три изсвирвания, последвани от тройно мълчание, а след това се включи сигналът за свободно.

Тя стоеше над апарата като парализирана.

— Защо? — прошепна тя. — Защо звънят, а после мълчат и затварят?

— За да проверят дали сте си у дома.

Думите му изведнъж стигнаха до съзнанието ѝ. Тя се отдръпна от телефона, сякаш се бе опарила на него.

— Трябва да се махна — каза тя и забързано хлътна в спалнята.

Той я последва. Нина хвърляше дрехи в един сак, без да губи време да ги подрежда и сгъва. Панталони, блузи, бельо се трупаха в хаотична купчина.

— Само най-важното — напомни ѝ той. — Да вървим.

— Да. Да, прав сте. — Тя се завъртя и се втурна в банята.

Сам чу шумното отваряне на шкафчета и потракването на набързо събрани тоалетни принадлежности. След минутка тя се появи отново с издута чантичка за грим, която също пъкна в сака.

Той затвори и заключи след нея.

— Да вървим.

В колата младата жена седеше притихнала и сгушена на седалката, докато той караше. Сам непрекъснато вдигаше поглед към огледалото за обратно виждане, за да се увери, че не ги следят, но зад тях не се виждаха фаровете на друга кола. Нямаше и следа от преследвач.

— Отпуснете се — каза той. — Сега ще ви закарам в къщата на баща ви и всичко ще бъде наред.

— И после какво? — попита тихо тя. — Колко дълго ще трябва да се крия там? Седмици? Месеци?

— Колкото е необходимо, за да разрешим случая.

Тя поклати глава с тъга и недоумение.

— Смисълът ми се губи. Нищо не разбирам.

— Може пък да ви стане по-ясно, след като поговорим с годеника ви. Имате ли някаква представа къде може да бъде?

— Според мен, последният човек, на който Робърт би се доверил, съм аз. — Тя се обгърна с ръце и се загледа през прозореца. — В бележката пишеше, че няма да е в града известно време, че трябва да се махне. От мен...

— От вас ли? Или от някой друг?

Тя поклати глава.

— Има толкова много неща, които не знам. Той не си е направил труда да ми каже прекалено много неща. Господи, как ми се иска да можех да разбера. Мога да се справя. С всичко бих се справила, стига да разбирах.

„Що за човек е този Робърт Бледскоу?“, чудеше се Сам. Що за човек би зарязал тази жена? Да я оставиш сама да се справя с опасностите, които си посял след себе си.

— Който и да беше този, който мълчеше, почти сигурно ще посети къщата ви — обясни Сам. — Бих искал да я държа под око. Тъкмо ще разбера кой ще се появи.

Тя кимна.

— Да. Разбира се.

— Ще ми позволите ли?

— Искате да кажете... вътре?

— Ако нашият заподозрян се появи, може и да се опита да влезе с взлом. Искане ми се да го чакам.

Тя се вгледа в него.

— Могат да ви убият.

— Вярвайте ми, госпожице Кормиър, аз не съм от тези, дето се правят на герои. Не поемам излишни рискове.

— Но ако все пак се появи...

— Ще съм готов. — Той ѝ се усмихна бегло, за да ѝ вдъхне увереност.

Тя не изглеждаше никак убедена. Напротив, бе по-уплашена от преди.

„Заради мен ли?“, чудеше се той. А това, необяснимо защо му повдигна духа. Страхотно. Следващата му стъпка, сигурно ще бъде да си нахлузи примка на врата заради чифт големи кафяви очи. Именно за

такива ситуации предупреждаваха ченгетата. Да не поемат ролята на герои пред някоя притеснена дама. Така можеха да си намерят смъртта.

Можеха и него да убият.

— Не трябва да отивате сам — каза тя.

— Няма да съм сам. Ще имам подкрепление.

— Сигурен ли сте?

— Да, сигурен съм.

— Обещавате ли? Нали няма да поемате рискове?

— Вие какво, да не сте ми майка? — сопна се нервиран той.

Тя извади връзка ключове от чантата си и ги подхвърли на таблото.

— Не, не съм ви майка — отвърна тя. — Но вие сте ченгето, което отговаря за случая. А на мен ми трябва жив и здрав, за да го разрешите.

Заслужаваше си го. Беше проявила загриженост за безопасността му, а той ѝ отговори със сарказъм. Дори не знаеше защо. Единственото, което му беше ясно, когато и да я погледнеше в очите, бе, че изпитва непреодолимо желание да си подвие опашката и да избяга. Преди да е паднал в капана.

Малко по-късно минаха през портата от ковано желязо и продължиха по алеята към къщата на баща ѝ. Нина дори не изчака Сам да ѝ отвори вратата. Изскочи от колата и се заизкачва по каменните стъпала. Сам бе зад нея, стиснал в ръка сака ѝ. И оглеждаше къщата. Тя беше огромна, дори още по-внушителна от палата на Лидия Уорънтън, а и тук бяха поставени последния писък в нововъведенията на охранителните системи. Поне тази вечер Нина щеше да е на безопасно място.

Звънецът приличаше на църковна камбана и той чу как отекна в десетките стаи. Една блондинка отвори вратата, но каква блондинка! Не много над трийсет, в лъскаво прилепнало по всяка извивка на тялото ѝ трико. По лицето ѝ блестяха капчици пот, а от една от стаите долиташе ритмичната музика от видео касета за упражнения.

— Здравей, Даниела — поздрави тихо Нина.

Даниела си наложи маската на съчувствие и на Сам му направи впечатление, че е прекалено бърза, за да е израз на искрена загриженост.

— О, Нина. Толкова съжалявам за случилото се днес! Уенди се обади и ни разказа за църквата. Има ли ранени?

— Не. Не, слава богу, няма. — Нина се поколеба, сякаш се страхуваше да зададе следващия въпрос. — Дали е възможно да преспя у вас?

Изражението на съчувствие се стопи. Даниела погледна въпросително сака в ръцете на Сам.

— Ами, тъъ... нека да поговоря с баща ти. В момента е в джакузито и...

— Нина няма избор. Трябва да остане тук — намеси се Сам. Пристъпи покрай Даниела и влезе в къщата. — За нея не е безопасно да остава сама.

Погледът на Даниела се плъзна по Сам и той забеляза бегла искрица интерес в отегчените сини очи.

— Страхувам се, че не ви чух името.

— Това е детектив Наваро — каза Нина. — Той е от портландския бомбен отряд. А това — обърна се тя към Сам, — е Даниела Кормиър. Моята... Съпругата на баща ми.

Думата беше мащеха, но тази зашеметяваща блондинка не би могла да бъде ничия мащеха. А в погледите, които му хвърляше, определено нямаше нищо майчинско.

Даниела наклони глава с жест, който той веднага определи и като проява на любопитство, и като опит за флирт.

— Значи сте ченге?

— Да, госпожо.

— В бомбения отряд ли? Това ли мислите, че се е случило в църквата? Имало е бомба?

— Не ми е позволено да говоря по този въпрос — отвърна той. — Не и докато разследването е в ход. — Той бавно се извърна към Нина. — Ако ще останете тук през нощта, най-добре да тръгвам. Да не забравите да затворите портите на алеята. И включете алармата против крадци. Ще се обадя утре сутрин.

Кимна за довиждане и погледът му срещна очите на Нина. Беше само за миг, но отново се изненада от инстинктивния си ответ към тази жена. Привличането помежду им беше толкова силно, че трябваше да вложи цялата си воля, за да си тръгне.

Стори го. Кимна кратко и тръгна към входната врата.

Навън, в тъмното, остана за кратко загледан в къщата. Стори му се добре обезопасена. Имаше и още двама вътре и Нина би трябвало да е в безопасност. Въпреки това, той се чудеше дали точно тези двамата биха ѝ помогнали при нужда. Баща, който се кисне в джакузито, и мащеха, цялата изтъкана от лъскаво трико и хормони, едва ли бяха най-подходящите хора да дарят някого с утеха и внимание. Нина поне бе интелигентна жена. Знаеше, че тя ще внимава за опасности.

Подкара към къщата на Робърт Бледскоу на Оушън Вю Драйв и остави колата в една странична улица зад ъгъла.

Отвори си с ключовете на Нина, звънна на Джилис да уреди патрулната кола да минава през района. След това спусна всички пердета и зачака. Беше девет.

В девет и половина започна да става неспокоен. Крачеше из хола, след това в кухнята, после се прехвърли в трапезарията и в коридора. Който и да наблюдаваше къщата, би очаквал светлините да се палят и гасят в различни стаи, по различно време. Може пък техният човек да изчаква обитателите да си легнат.

Сам изгаси лампата в хола и отиде в спалнята.

Нина бе оставила най-горното чекмедже в гардероба отворено. Сам стъпи на килима и започна да обикаля около чекмеджето с изкусително подаващото се бельо. Най-отгоре имаше нещо в черна дантела и коприна и единият ъгъл се бе промъкнал навън. Не устоя на изкушението. Спря край чекмеджето, вдигна бельото и го задържа.

Нещото бе с презрамки не по-дебели от спагети, обточено с коприна и предназначено да разкрива колкото е възможно повече. Той го захвърли обратно и затръшна чекмеджето.

Отново се беше разсеял. Това не биваше да се случва. Имаше нещо и у Нина Кормиър, и в неговата реакция към нея, което го караше да се държи като празноглав новак.

Преди службата му го бе сблъсквала с жени, включително и с изумителни красиви дами. Имаше и жени като сладураната в трикото, Даниела Кормиър, мащехата на Нина. Беше успял да си държи панталоните закопчани, а умът на място. Това бе въпрос не само на самоконтрол, но и на оцеляване. Жените, с които се срещаше служебно, обикновено бяха в беда и им беше много лесно да възприемат Сам в ролята на рицаря в бели доспехи, в мъжественото превъплъщение, което ще намери отговор на всичките им проблеми.

Подобни фантазии нямаха никакво бъдеще. Рано или късно на рицарите им отнемаха доспехите и жените разбираха, че той си е само едно ченге. Нито богат, нито с блестящ ум. Не беше кой знае какво в нито едно отношение, за да го препоръчват.

И на него му се случи веднъж. Но само веднъж. Тя бе начинаеща актриса, която се опитваше да се отърве от агресивния си приятел. Той пък бе новак и назначението му бе да се грижи за нея. Ситуацията си беше наред. Само че момичето не беше подходящо. В продължение на няколко невероятни седмици, той бе влюбен и си мислеше, че и тя е влюбена.

След това се отърва от Сам като от врял картоф.

Тогавя той научи по най-трудния начин един изключително поучителен урок, а именно, че любовните връзки и полицейската работа не трябва да се смесват. Никога повече не наруши това правило и нямаше намерение да го нарушава и с Нина Кормиър.

Загърби гардероба и тъкмо крачеше към другата част на стаята, когато чу някакво тупване.

То се разнесе точно пред къщата.

На секундата загаси светлината в спалнята и посегна към пистолета. На пръсти се добра в коридора. Спря на вратата към хола и застина, а погледът му бързо обходи тъмнината.

През прозорците навлизаше слабата светлина на уличните лампи. Не забеляза никакво движение в стаята, нямаше подозрителни сенки.

Чу се някакво стържене и тихо подрънкване. Идваше от предната тераса.

Сам взе на прицел предната врата. Беше коленичил и готов да стреля, когато вратата се отвори със замах. Появи се силует на мъж, огрян в гръб от уличните лампи.

— Полиция! — ревна Сам. — *Не мърдай!*

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Силуетът застина на място.

— Горе ръцете — нареди Сам. — Хайде, горе ръцете!

И двете ръце се стрелнаха нагоре.

— Не стреляйте! — дочу той ужасен глас.

Сам пристъпи към стената и запали лампата. Внезапната светлина заслепи и двамата. Още при първия поглед към мъжа пред него, Сам изруга.

По стълбите към терасата отекнаха стъпки и двама униформени полицаи се втурнаха с извадени пистолети.

— Приклецихме го, Наваро! — изкрещя единият.

— Точно навреме идвате — измърмори отвратен Сам. — Забравете. Това не е оня тип. — Той прибра пистолета и погледна високия рус мъж, който все още не можеше да се отърси от ужаса. — Аз съм детектив Сам Наваро от портландската полиция. Предполагам, че вие сте доктор Робърт Бледскоу.

Робърт нервно си прочисти гърлото.

— Да, аз съм. Какво става? Защо сте в дома ми?

— Къде бяхте цял ден, доктор Бледскоу?

— Бях... Мога ли да си сваля ръцете?

— Разбира се.

Робърт отпусна ръце и погледна предпазливо към двете ченгета зад него.

— Те... Налага ли се да насочват пистолетите си към мен?

— Вие двамата можете да вървите — обърна се Сам към ченгетата. — Тук всичко е наред.

— Ами наблюдението? — попита единият от тях. — Да го прекратим ли?

— Съмнявам се, че тази нощ ще излезе нещо. Но се навъртайте из района. Само до сутринта.

Двете ченгета си тръгнаха. Сам отново повтори въпроса си.

— Къде бяхте, доктор Бледскоу?

Сега, когато двата пистолета вече не бяха насочени в гърба му, ужасът на Робърт отстъпи място на гнева. Той се облещи срещу Сам.

— Първо вие ми кажете какво търсите в дома ми! Какво е това, полицейска държава? Ченгетата нахлуват и заплашват собственика на дома? Нямаме никакво право да нахлуват в моята собственост. Ще ви вържа задника на фльонга, ако веднага не ми представите заповед за обиск!

— Нямам заповед.

— Нямаме значи! — Робърт се изсмя с неприкрито злорадство и злоба. — Позволили сте си да влезете в къщата ми без заповед? Нахлуват и ме заплашват с грандоманските си полицейски мурафети?

— Не съм нахлувал — отвърна спокойно Сам. — Отключих си и влязох.

— Да бе, сигурно.

Сам извади ключовете на Нина и ги размаха пред Робърт.

— Ето.

— Тези... тези ключове са на годеницата ми! Как са попаднали у вас?

— Тя ми ги даде.

— Тя какво? — Гласът на Робърт се извиси в гневен вик. — Къде е Нина? Тя няма право да раздава ключовете от къщата ми!

— Ако позволите да ви поправя, докторе. Нина Кормиър живее тук с вас. Това я прави законен обитател на тази къща. Също така й дава правото да допуска полиция, което беше сторено. — Сам гледаше мъжа право в очите. — Сега ще ви задам въпроса за трети път. Къде бяхте, докторе?

— Заминах — отвърна троснато Робърт.

— Може ли да бъдете малко по-точен?

— Добре. Ходих до Бостън. Трябваше да замина за малко.

— Защо?

— Това да не е разпит? Не съм длъжен да ви отговарям. Всъщност, не би трябвало изобщо да разговарям с вас, преди да се обадя на адвоката си. — Той се обърна към телефона и взе слушалката.

— Нямаме нужда от адвокат, освен ако не сте извършили престъпление.

— Престъпление ли? — Робърт се завъртя и го загледа. — Да не би да ме обвинявате в нещо?

— Не ви обвинявам в абсолютно нищо. Но искам отговори. Знаете ли какво се случи в църквата днес?

Робърт остави слушалката. Кимна сериозно.

— Аз... чух, че имало някаква експлозия. Казаха по новините. Затова се прибрах по-рано. Притесних се някой да не е пострадал.

— За щастие пострадали няма. Църквата е била празна по време на взрива.

Робърт въздъхна с облекчение.

— Слава богу — каза тихо той. Ръката му все още беше на слушалката, сякаш се чудеше дали да не я вдигне отново. — А полицията... вие знаете ли... знаете ли каква е причината?

— Да. Било е бомба.

Робърт рязко вдигна глава. Втренчи се в Сам. Бавно се отпусна на най-близкия стол.

— Всичко, което чух... по радиото казаха... разбрах, че е била експлозия. Нищо не казаха за бомба.

— Все още не сме изготвили полицейско изявление.

Робърт продължаваше да го гледа.

— Защо му е на някого да слага бомба в църква?

— Точно това се опитваме да разберем. Ако сватбената церемония се бе състояла, сега десетки хора щяха да са мъртви. Нина ми каза, че вие сте отложили сватбата. Защо го направихте?

— Просто не можех да мина под венчилото. — Робърт отпусна глава в дланите си. — Не бях готов да се оженя.

— Значи причините ви са напълно лични?

— Какво точно искате да кажете? — Робърт внезапно вдигна глава и изражение на недоумение. — Господи! Нали не мислите, че аз имам нещо общо с бомбата?

— Мина ми през ума. Като вземем предвид обстоятелствата. Вие отлагате сватбата в последния момент. След това изчезвате от града. Или са ви заплашили или са ви предупредили и сте решили да бягате.

— Не, няма такова нещо. Отмених сватбата, защото не исках да се женя.

— Бихте ли ми казали защо?

Лицето на Робърт се напрегна.

— Всъщност, не бих — отвърна той. Стана рязко от стола и се отправи към барчето. Сипа си скоч и го изгълта, без да погледне Сам.

— Запознах се с годеницата ви — каза Сам. — Стори ми се приятна жена. Умна, привлекателна. — „Мен поне дяволски много ме привлича“, каза си той.

— Питате ме защо я заряхах пред олтара, нали? — попита направо Робърт.

— Защо го направихте?

Робърт си сипа отново.

— Да не сте се скарали?

— Не сме.

— Какво има, доктор Бледскоу? Страх ли ви хвана? Бяхте вече отегчен? — Сам замълча. — Или друга жена?

Робърт се обърна и го стрелна гневно с поглед.

— Това не ви влиза в работата. Напуснете къщата ми.

— Щом настоявате. Но ще поговорим отново. — Сам се упъти към входната врата, но спря и отново погледна назад. — Има ли някой, който би искал да нарани годеницата ви?

— Не.

— А някой, който би искал да я убие?

— Въпросът ви е абсурден.

— Някой се е опитал да я изтласка от пътя днес следобед.

Робърт рязко се извърна и погледна детектива. Изглеждаше искрено изумен.

— *Нина*? И кой е бил?

— Точно това се опитвам да разбера. Може да е свързано с бомбата, а може и да не е. Имате ли някаква представа за всичко това? Кой може да се опитва да я нарани?

Робърт се поколеба за частица от секундата, преди да отговори.

— Не. Няма кой. Тя къде е?

— Тази вечер е на сигурно място. Но не може вечно да се крие. Затова, ако се сетите за нещо, веднага ми позвънете. Ако все още ви е грижа за нея.

Робърт не отвърна нищо.

Сам се обърна и излезе от къщата.

Докато караше към къщи, от телефона в колата позвъни на Джилис. Партньорът му, както предполагаше, бе още на бюрото си.

— Младоженецът се завърна — каза му Сам. — Твърди, че няма никаква идея кой би поставил бомба в църквата.

— Защо ли това не ме учудва? — отвърна бавно Джилис.

— Нещо ново да се е появило?

— Да. Портиерът на църквата липсва.

— Какво?

— Портиерът на църквата. Този, който сутрин отключва сградата. Цяла вечер се опитваме да го открием. Не се е прибирал.

Сам усети, че го обзема въодушевление.

— Интересно.

— Вече изискахме подробно досие. Мъжът се казва Джими Броугън. Има си и полицейско досие. Дребна кражба преди четири години и два пъти действал по принуда, ей такива неща. Нищо важно. Пратих Кули да поговори с жената и да огледа къщата.

— А Броугън има ли някакъв опит с експлозиви?

— Доколкото знаем, не. Жена му се кълне, че е чист. И винаги се прибирал за вечеря.

— Изрови още нещо, Джилис, изрови още.

— Това е всичко. Какво друго да изровя? Вече съм се скапал и си отивам вкъщи.

— Добре, приключвай. Ще се видим утре сутрин.

Докато пътуваше към къщи, в ума на Сам се блъскаха най-различни факти. Отменена сватба. Изчезнал портиер на църквата. Убиец в черен форд.

И бомба.

Къде ли беше мястото на Нина Кормиър в този нелеп букет?

В единадесет и половина най-сетне се прибра. Отключи входната врата, влезе в къщата и запали лампите. Посрещна го обичайната неразбория. Какъв невероятен хаос. Някой ден трябва да подреди. Или просто да се премести. Ще му бъде по-лесно.

Мина през хола, като пъхом взе мръсното пране и чинии. Остави чиниите в мивката в кухнята, натъпка дрехите в пералнята и я включи. Събота вечер, а безгрижният ерген се занимава с прането си. Браво. Застана в кухнята и се заслуша в бученето на пералнята, докато се чудеше над всичко, което можеше да стори, за да стане къщата по-уютна. Може би някакви мебели? Постройката си беше хубава, здрава, макар и малка, но не се въздържа да не я сравни с къщата на Робърт

Бледскоу и неговото пиано „Стейнуей“, къща, която всяка жена с удоволствие би нарекла свой дом.

По дяволите, Сам нямаше представа какво да прави с една жена, дори и да се намереше някоя достатъчно шантава, за да се премести при него. Беше останал ерген дълго, прекалено дълго. Разбира се, от време на време се появяваха жени, но нито една от тях не се задържа. Почти винаги, призна си той, вината беше негова. Или пък на работата. Те не разбираха как така един мъж със здрав разум би предпочел скапаната работа с бомбите и бомбаджиите. Приемаха го като лична обида, че не напуска работата си, за да предпочете тях. Може би просто никога не бе срещал жена, заради която да му се прииска да напусне.

И резултатът беше налице, мислеше той, докато оглеждаше коша с натрупаното в него пране. Това е животът на безгрижния ерген.

Остави машината да довърши програмата и се отправи към леглото.

Както обикновено, сам.

На Оушън Вю Драйв 318 светеше. Някой си беше вкъщи. Дали не беше онази жена Кормиър? Или Робърт Бледскоу? Или и двамата?

Докато преминаваше бавно в зеления джип чероки покрай къщата, той огледа дълго и внимателно всичко. Забеляза гъстите храсти под прозорците, сенките на боровете и брезите, които обграждаха двора. Достатъчно места за прикритие. Много скривалища.

След това забеляза необозначената кола на съседната пресечка. Върху нея падаше светлината на улична лампа и той видя силуетите на двамата мъже, седнали вътре. „Полиция“, помисли си той. Наблюдават къщата.

Тази вечер не му беше времето.

Зави и подкара по-бързо. Тази работа може да почака. Това бе едно нищо и никакво разчистване, дребна досада, с която смяташе да се заеме в свободното си време. Имаше много по-важна работа, а му оставаше само седмица. Натисна газта и се отправи към града.

В 9:00 дойде охраната, за да изведе Били Снежния човек Бинфорд от килията му. Адвокатът му, Албърт Дариън, го очакваше. През плексигласовата разделителна преграда, Били забеляза мрачното изражение на Дариън и разбра, че новините няма да са добри. Били седна срещу адвоката. Охраната не беше достатъчно близо, за да чуе разговора им, но Били знаеше много добре, че не бива да говори непредпазливо. Всички тези глупости за поверителността между адвокат и клиент си бяха чиста измислица. Ако федералните или областният прокурор ти дишат във врата и те дебнат, то те ще са готови на всеки да сложат подслушвателно устройство, дори и на свещеник. Беше възмутително как нарушаваха човешките права.

— Здравсти, Били — каза Дариън в микрофона. — Как се отнасят към теб?

— Като към султан. Как, по дяволите, си мислиш, че се отнасят към мен? Трябва да ми направиш някоя и друга услуга, Дариън. Мой си телевизор. Искам телевизор само за мен.

— Били, имаме проблем.

На Били никак не му хареса тона на Дариън.

— Какъв проблем? — попита той.

— Лидел няма никакво намерение дори да разгледа предложението за споразумение. Решил е да гледа делото. Всеки друг областен прокурор би си спестил неприятностите, но според мен Лидел те използва като трамплин за Блейн Хауз.

— Да не би Лидел да се е кандидатира за губернатор?

— Още не е обявил публично намеренията си. Но ако те отстрани, ще го имат за златното момче. И, Били, ако трябва да сме честни, има достатъчно данни, за да те окошари.

Били се приведе към преградата и хвърли на адвоката си убийствен поглед.

— Нали именно затова ти плащам. Какво, мътните го взели, си направил, за да излезем от това положение?

— Знаят прекалено много. Хобарт ще им стане свидетел.

— Хобарт е плазмодий. Няма да представлява никакъв проблем да го дискредитираме.

— Имат и товарителниците ти. Всичко е черно на бяло, Били.

— Добре де. Пробвай отново със споразумението. Каквото и да е. Просто не ме оставяй тук прекалено дълго.

— Вече ти казах, че Лидел категорично отхвърли молбата.

Били замълча за миг. След това продължи тихо.

— За Лидел мога да се погрижа.

Дариън го зяпна.

— Как така?

— Ти просто ми уреди споразумение. Хич не се притеснявай за Лидел. Ще се погрижа за...

— Не искам и да знам. — Дариън се отпусна назад, а ръцете му се разтрепериха. — Не искам да знам абсолютно нищо. Разбра ли ме?

— Не е и нужно. Всичко ще стане тайно.

— Само не ме замесвай.

— Единственото, което искам от теб, Дариън, е да не позволяваш да стигаме до процес. И бързо ме изкарай от това място. Ясно?

— Да. Да. — Дариън се извърна гузно към човека от охраната, който не обръщаше абсолютно никакво внимание на разговора. — Ще се постарая.

— Само гледай — каза Били. По устните му разцъфна нагла усмивка. — Следващата седмица нещата ще бъдат различни. От областната прокуратура с радост ще разгледат предложението за споразумение.

— Защо? Какво ще стане следващата седмица?

— Не ти трябва да знаеш.

Дариън въздъхна дълбоко и кимна.

— Прав си — измърмори той. — Не ми трябва да знам.

Нина се събуди от басовете на музиката, от които кънтеше цялата къща. На долния етаж откри Даниела просната на полирания дъбов под в залата за аеробика. Тази сутрин мащехата ѝ бе в искрящо розово трико, а дългите ѝ изящни крака прорязваха въздуха без всякакво усилие в такт с музиката. Нина стоеше и я наблюдаваше очарована, хипнотизирана от стегнатите мускули. Даниела полагаше много усилия за тялото си. Всъщност, тя не правеше почти нищо друго. След като се омъжи за Джордж Кормиър, единствената цел в живота ѝ бе станала достигането на физическо съвършенство.

Музиката спря. Даниела скочи на крака леко и грациозно. Когато се протегна за хавлиена кърпа, забеляза, че Нина стои на вратата.

— Добро утро.

— Добрутро — отвърна Нина. — Май съм се успала. Татко тръгна ли на работа?

— Нали го знаеш? Обича да е там още на зазоряване. — С кърпата Даниела попи едва видимите капчици пот.

Между тях се възцари неловко мълчание. Винаги ставаше така. Не ставаше въпрос само за трудностите в общуването им, а и за факта, че тази златна богиня бе по документи мащеха на Нина. Освен това, като се изключи връзката им с Джордж Кормиър, двете нямаха почти нищо общо.

Нина никога не бе усещала този факт по-осезаемо, отколкото в настоящия момент, докато наблюдаваше перфектната блондинка.

Даниела се качи на колелото и започна да натиска педалите. Над монотонното бръмчене се чу гласът ѝ.

— Джордж има някакво събрание на борда. Ще се прибере за вечеря. О, и тази сутрин те търсиха два пъти. Първо беше полицаят. Нали се сецаш, онзи готиният.

— Детектив Наваро ли?

— Да, искаше да провери как си.

„Притеснява се за мен“, помисли Нина и усети как настроението ѝ се вдигна. Беше достатъчно загрижен, за да провери дали е жива и здрава. А може пък само да проверяваше дали не носи отговорност за още един труп. Да, май това беше по-вероятно. С внезапно помрачняло настроение Нина се обърна, за да излезе, но се спря.

— Ами второто обаждане? — попита тя. — Нали каза, че са две.

— О, да. — Даниела не спираше да върти педалите, съсредоточила поглед в екрана между ръкохватките. — После се обади Робърт.

Нина застина шокирана, без да промълви и дума.

— Робърт се е обаждал?

— Искаше да разбере дали си тук.

— А той къде е?

— Вкъщи.

Нина поклати невярващо глава.

— Можеше да ми кажеш веднага.

— Спеше дълбоко. Нямахте защо да те будя. — Даниела се облегна напред на ръкохватките и започна да върти педалите с удвоено

внимание. — А той ще ти звънне по-късно.

„Нямам никакво намерение да чакам до по-късно“, помисли си Нина. Искам отговори веднага. И ги искам лично от него.

С натезжала глава тя излезе от къщата. Взе назаем мерцедеса на баща си и подкара към Оушън Драйв Вю. Той нямаше и да има нищо против, че е взела колата. Нали си имаше и ягуар, и беемве в гаража.

Когато спря пред гаража на Робърт, вече трепереше и от гняв, и от страх. Какво, по дяволите, щеше да му каже?

Ами какво щеше да й отговори той?

Качи се по стълбите към терасата и позвъни. Нямаше ключове. Бяха у Сам Наваро. Както и да е, това вече не беше нейната къща. И никога не е била.

Вратата се отвори и Робърт я погледна учудено. Беше в къси спортни панталонки, а лицето му бе поруменяло от сутрешния крос. Съвсем не приличаше на мъж, който се притеснява за годеницата си.

— Нина — каза той, — тревожех се за теб.

— Някак си ми е доста трудно да повярвам.

— Дори се обаждах в къщата на баща ти...

— Какво стана, Робърт? — изпусна сдържания дъх в учудена въздишка. — Защо ме изостави?

Той отвърна поглед. Това веднага й показа колко много са се отчуждили.

— Не е лесно за обясняване.

— И на мен не ми беше лесно. Да кажа на всички да се разотиват. Дори не разбрах защо всичко се провали. Можеше поне да ми кажеш. Седмица преди това. Ден преди това. Вместо това ме зарязваш с проклетия булчински букет в ръце. И през всичкото време се чудех дали вината не е у мен. Дали не е нещо, което аз съм сбъркала.

— Вината не е у теб Нина.

— Тогава какво има?

Той не й отговори. Продължи да гледа някъде в далечината, защото не смееше да срещне очите й. Може би просто се страхуваше.

— Живях с теб цяла година — каза удивена тя. — И дори нямам и най-беглата представа кой си ти. — С приглушено ридание тя се промъкна покрай него и се насочи първо към спалнята.

— Какво правиш? — кресна той.

— Събирам си останалите неща. И се махам от живота ти.

— Нина, няма нужда да се държим неприлично. Опитвахме. Просто не се получи. Защо да не си останем приятели?

— Ние с теб това ли сме?приятели?

— Иска ми се да вярвам, че е така. И не разбирам защо да не можем.

Тя поклати глава и се разсмя. Смехът ѝ прозвуча горчиво.

— Приятелите не ти забиват нож в гърба. — Тя влезе в спалнята и започна да отваря чекмеджетата. Измъкваше дрехите и ги трупаше върху леглото. Изобщо не я беше грижа колко е разхвърляно. Единственото, което искаше, бе да излезе от тази къща и никога да не я види отново. Само допреди малко все още си въобразяваше, че е възможно да спасят връзката си, да съберат парчетата и да заживеят заедно. Сега вече знаеше, че подобна възможност не съществува. Тя не го искаше. Дори не можеше да си спомни какво точно у Робърт Бледскоу ѝ е харесало. Дали външният му вид, или дипломата по медицина. Това за нея бяха хубави неща, но не особено важни. Не, това, което бе открила у Робърт, или поне си бе въобразявала, че е открила, бе интелигентност, остроумие и грижовно отношение. Той я бе накарал да повярва в тези негови качества.

Каква преструвка.

Сега Робърт я наблюдаваше с поглед на обиден благородник. Като че ли случилото се бе по нейна вина. Тя го пренебрегна и се приближи до гардероба, извади колкото рокли успя да грабне и ги стовари върху леглото. Купчината бе станала толкова голяма, че започваше да се прекатурва.

— Трябва ли да го правиш точно сега? — попита той.

— Да.

— Няма достатъчно сакове.

— Тогава ще използвам торбите за боклук. А искам да си взема и книгите.

— Днес ли? Но те са огромно количество.

— Тази седмица разполагам с огромно количество време. След като си изпуснах медения месец.

— Ставаш неразумна. Виж, знам, че си ядосана. Имаш право. Но недей да преиграваш.

— Ако искам ще преигравам — кресна тя.

Звукът на някой, който си прочиства гърлото ги накара да се обърнат изненадани. Сам Наваро се бе изправил на вратата на спалнята и ги наблюдаваше притихнал, но любопитно.

— Вие ченгетата никога ли не си правите труд да почукате?

— Почуках — отвърна Сам. — Само че никой не отговори. И входната ви врата беше широко отворена.

— Нахлувате без разрешение — заяви Робърт. — И пак нямате заповед.

— Не му трябва заповед — каза Нина.

— По закон му трябва.

— Не и ако аз го поканя!

— Ти не си го канила. Той сам влезе.

— Врата беше отворена — обясни Сам отново. — Бях загрижен. — Той погледна Нина. — Това не е много разумно, госпожице Кормиър, да идвате сама тук. Трябваше да ми съобщите, че излизате от къщата на баща ви.

— Аз какво, да не съм ви затворничка? — изръмжа тя и се приближи до гардероба, за да поеме нови дрехи. — А всъщност, вие как ме открихте?

— Обадих се на мащехата ви веднага след като сте тръгнали. Тя мислеше, че ще сте тук.

— Да, ето ме. И както виждате, съм заета.

— Да — измърмори Робърт. — Нея наистина много я бива да е заета.

Нина се обърна рязко към бившия си годеник.

— И какво точно трябва да означава това?

— Аз не съм единственият, който има вина в тази работа. Трябва да са двама, за да оплескат една връзка.

— Не бях аз тази, която те заряза в църквата.

— Там не. Но ти ме оставяше всяка вечер, месеци наред.

— Какво? *Какво?*

— Всяка проклетата вечер стоях сам! Щеше да ми е приятно като се прибера да ме чака приготвена вечеря. Но тебе все те нямаше.

— Имах нощни смени. Не можех да ги променя.

— Трябваше да напуснеш.

— Да си напусна работата? И какво щях да правя? Да се преструвам на щастливата домакиня на мъж, който можеше спокойно

да реши, че не желае да се омъжи за мен?

— Ако ме обичаше, щеше да го направиш.

— Господи! Не мога да повярвам, че ми прехвърляш цялата вина. Не съм те била обичала достатъчно.

Сам се намеси.

— Нина, трябва да поговорим.

— *Не сега!* — срязаха го едновременно и Нина и Робърт.

Робърт отново се обърна към нея.

— Струва ми се, че трябва да знаеш защо не се оженихме. Всеки човек си има граница на търпението. И когато тази граница се премине, започва да се оглежда другаде.

— Другаде ли? — Тя го загледа, разбрала намека. Гласът ѝ бе спокоен. — Значи има друга.

— А ти как мислиш?

— Познавам ли я?

— Вече няма никакво значение.

— За мен има. Кога се запознахте?

Той извърна очи.

— Преди време.

— Преди колко време?

— Виж, това няма никакво значение...

— Цели шест месеца планираме сватбата. И двамата заедно. И ти нито веднъж не си направи труда да ми съобщиш незначителния факт, че се срещаш с друга.

— Ясно ми е, че не си на себе си в момента. Докато не се успокоиш, отказвам да говорим по този въпрос. — Робърт се обърна и излезе от стаята.

— Не съм била на себе си — кресна тя. — Много по на себе си съм, отколкото преди шест месеца!

Единственият отговор беше тръшването на входната врата.

„Друга жена“, мислеше тя. „Изобщо не съм знаела. Дори не съм и подозирала!“

Внезапно усети, че ѝ се повдига и седна на леглото. Купчината дрехи се прекатури на пода, но тя изобщо не забеляза. Не усети, че плаче, че сълзите ѝ се стичат по бузите и мокрят блузата. Беше ѝ лошо, беше изтръпнала и не съзнаваше нищо, освен болката си.

Разбра, че Сам е седнал до нея.

— Той не заслужава, Нина — успокояваше я тихо той. — Не си струва да тъжиш заради него.

Едва когато топлата му ръка покри нейната, тя вдигна поглед. Забеляза, че я наблюдава напрегнато.

— Не тъжа — отвърна тя.

Той нежно прокара пръсти по бузата ѝ, мокра от сълзи.

— Напротив.

— Не тъжа. *Не и не!* — Тя изхлипа, отпусна се на гърдите му и зарови лице в ризата на детектива. — Не тъжа — прошепна тя.

Смътно усети ръцете му по гърба си, когато той я притисна към себе си. Успокояваше я безмълвно. Както винаги, лаконичен. Усети дъха му в косата си, усети устните му да докосват главата ѝ и забързаните удари на сърцето му.

Забеляза, че и нейното сърце заби по-енергично.

„Това не означава нищо“, мислеше тя. Той просто се държеше мило с нея. Така би я успокоил и всеки друг. Нали самата тя го правеше всеки ден в спешното отделение. Това ѝ беше работата. Както и неговата.

Но пък беше толкова хубаво.

Наложи се да съсредоточи цялата си воля, за да се отдръпне от прегръдката. Когато вдигна поглед, забеляза спокойното му изражение и неразгадаемите зелени очи. Там нямаше страст, нито пък желание. Просто един държавен служител, напълно овладял чувствата си.

Тя бързо избърса сълзите. Почувства се глупаво, притеснена от сцената между нея и Робърт, на която той бе станал свидетел. Сега вече знаеше всичко, до последната унизителна подробност, и тя не смееше да го погледне в очите.

Нина се изправи и започна да събира падналите дрехи.

— Искаш ли да поговорим?

— Не.

— Струва ми се, че имаш нужда. Мъжът, когото си обичала те изоставя заради друга. Сигурно ти е много болно.

— Добре де, наистина имам нужда да говоря! — Тя запокити наръча дрехи на леглото и го погледна. — Но не и с едно ченге с каменно лице, на което изобщо не му пука!

Последва дълго мълчание. Въпреки че той я наблюдаваше без да трепне, тя усети, че го е засегнала дълбоко. А той бе прекалено горд, за

да го признае.

Младата жена поклати глава.

— Извинявай. О, господи, Наваро. Извинявай. Не го заслужаваш.

— Всъщност — каза той, — мисля, че си го заслужавам.

— Ти просто си вършиш работата. А аз ти се нахвърлям и те обиждам. — Напълно отвлечена от себе си, тя се отпусна до него на леглото. — Просто си го изкарах на тебе. Бях... толкова се бях ядосала на себе си, че му позволих да ме накара да се чувствам виновна.

— Защо пък виновна?

— Точно тук е бедата! Нямам никаква представа защо трябва да се чувствам гузна и виновна! Той представи нещата така, все едно че съм го зарязала. Но аз никога не бих напуснала работата си заради него. Обичам тази работа.

— Той е лекар. Сигурно също работи до късно. И вечер, и в почивните дни.

— Особено в почивните дни.

— А ти, оплаквала ли си се?

— Не, разбира си. Такава му е работата.

— Значи? — Той я погледна и повдигна едната си вежда.

— А-ха. — Тя въздъхна. — Небезизвестният двоен стандарт.

— Именно. Не бих настоявал жена ми да напусне работата, която обича, само за да ми сготви вечерята и да ме чака вечер след вечер.

Тя сведе поглед към ръцете си, свити в скута ѝ.

— Наистина ли?

— Това не е никаква любов, а желание да притежаваш и контролираш.

— Струва ми се, че жена ти е истинска късметлийка — отбеляза тихо тя.

— Говорех теоретично.

Тя се намръщи.

— Значи става въпрос... Нея я има само на теория.

Той кимна.

Значи не беше женен. Тази новина я накара да се изчерви заради обзелото я неочаквано чувство на задоволство. Какво, по дяволите, ставаше с нея?

Извърна поглед, уплашена, че той ще забележи смущението в очите ѝ.

— Ти нали каза, че искаш да говориш с мен?

— Става въпрос за разследването.

— Сигурно е нещо много важно, след като си си направил труд да ме намериш тук.

— Има ново развитие на нещата. Не е много обнадеждаващо.

Тя притихна.

— Случило ли се е нещо?

— Каж ми какво знаеш за портиера на църквата.

Тя озадачено поклати глава.

— Изобщо не го познавам. Дори не знам как се казва.

— Името му е Джими Броугън. Вчера цял ден се опитваме да го открием. Знаем, че вчера сутринта е отключил църквата. Бил е ту вън, ту вътре, целия предобед. Но изглежда никой няма представа къде е изчезнал след взрива. Разбрахме, че не се е отбивал в местния бар, обикновено ходел там всеки следобед.

— Казваш „бил“. Говориш в минало време за Джими Броугън. Значи ли това...

Сам кимна.

— Открихме тялото му тази сутрин. Бил е в колата си, паркирана в полето на Скарбъра. Починал е от огнестрелна рана в главата. Пистолетът е бил в колата до него. С неговите отпечатащи.

— Самоубийство? — попита тихо тя.

— Така изглежда.

Нина замълча, прекалено шокирана, за да каже и дума.

— Все още изчакваме доклада от лабораторията. Има доста подробности, които ме притесняват. Всичко е прекалено нагласено, прекалено добре се подреждат нещата. Така кръгът се затваря.

— Включително и бомбата ли?

— Включително и бомбата. Има някои неща в багажника, които свързват Броугън с взрива. Кордата за детониране. Зеленият изолатор. Доста убедителни доказателства.

— Само дето ти не си убеден.

— Проблемът е, че нямаме сведения Броугън да е имал някакъв опит с експлозиви. А и няма никакъв мотив за тази бомба. Както и за нападението над теб. Можеш ли да ни помогнеш?

Тя поклати глава.

— Нищо не знам за този човек.

— Говори ли ти нещо името Броугън?

— Не.

— Той обаче те е познавал. В колата му открихме листче с твоя адрес.

Тя се втренчи в него. Погледът му бе неразгадаем. Уплаши се, че не може нищо да прочете в тези очи. Колко дълбоко бе успяло ченгето да изтласка човека у него!

— Защо му е адресът ми? — попита тя.

— Трябва да си имала нещо общо с него.

— Но аз не познавам никой, който да се казва Броугън.

— Защо би се опитал да те убие? Или пък да те избута от пътя?

— Как разбра, че е бил той?

— Заради колата. В нея открихме тялото.

Тя преглътна с усилие.

— Черна ли беше колата?

Той кимна.

— Черен форд.

ПЕТА ГЛАВА

Сам я откара до моргата. Никой от двамата не каза много. Той ѝ бе разкрил информацията изключително внимателно, а тя бе прекалено шокирана, за да пита за подробностите. През целия път младата жена не спря да си задава въпроса: „Кой е Джими Броугън и защо иска да ме убие?“.

В моргата Сам я хвана здраво за ръката, докато вървяха по коридора към хладилното помещение. Бе до нея, когато служителят ги отведе до камерите. Щом изтеглиха камерата с тялото, тя неволно се сви. Ръката на Сам се плъзна около кръста ѝ, за да я подкрепи в момента, когато щеше да се изправи пред страшната гледка.

— Не е приятно — предупреди служителят. — Готови ли сте?

Нина кимна.

Той отметна покривката и отстъпи.

Като сестра в спешното отделение, Нина бе виждала ужасни неща. Но това тук беше отвратително. Тя зърна лицето на мъжа, или поне това, което бе останало от него, и бързо се извърна.

— Не го познавам — прошепна тя.

— Сигурна ли си? — попита Сам.

Тя кимна и неочаквано усети, че се олюлява. Той веднага я прихвана и ръката му я побутна настрани от камерите. Далече от хладилното помещение. В кабинета на съдебния лекар тя обгърна с ръце чаша горещ чай, докато Сам разговаряше по телефона с партньора си. Тя долавяше откъслечни фрази. Тонът му бе равнодушен както обикновено и не издаваше ужаса, който току-що бе преживял.

— ... не го разпозна. Нито пък името. Сигурен ли си, че не е използвал прякор? — питаше Сам.

Нина стисна чашата между дланите си, но не отпи. Стомахът ѝ още се бунтуваше. На бюрото до нея бе оставено досието на Джими Броугън, отворено на страницата с обща информация. Повечето от данните, които прочете не ѝ говореха нищо. Нито адресът, нито името на жена му. Познато ѝ бе единствено името на местоработата, църквата

„Добрия пастир“. Зачуди се дали вече са казали на отец Съливън и как ли е той в болницата. Това щеше да е двоен шок за възрастния човек. Първо бомбата, която взриви църквата му, а след това и смъртта на портиера му. Днес щеше да отиде да го види, за да се увери, че е добре...

— Благодаря, Джилис. Ще се върна в три. Да, организирай го, добре. — Сам затвори и се обърна към нея. Видя изражението ѝ и се намръщи угрижено. — Добре ли си?

— Да. — Тя потръпна и стисна чашата още по-здраво.

— Не изглеждаш много добре. Имаш нужда от време, за да се съвземеш. Хайде. — Той ѝ подаде ръка. — Вече е обед. Малко по-нагоре по улицата има бистро.

— Как можеш да мислиш за ядене?

— Зарекъл съм се никога да не пропускам обяд, когато имам възможност. Ако предпочиташ, ще те закарам до вас.

— Няма значение — каза тя. — Стига да ме отведеш от това място.

Нина бодваше разсеяно от салатата, докато Сам лакомо поглъщаше хамбургера си.

— Представа нямам как го правиш — каза тя. — Как можеш веднага след като си излязъл от моргата да седнеш да обядваш?

— Това си е необходимост — сви рамене той. — При моята работа човек лесно отслабва.

— Сигурно като ченге се сблъскваш с всякакви страхотии.

— Ти самата си сестра в спешно отделение. И си видяла доста.

— Така е. Но при нас обикновено ги докарват все още живи.

Той избърса пръсти в салфетката и бутна настрани празната чиния.

— Самата истина. Само че ако става въпрос за бомба, докато пристигна на местопроизшествието, то си е истински късмет, ако някой е останал жив. Дори не намираме кой знае колко от тях.

— Как е възможно да живееш така? Как издържаш на подобна работа?

— В нея има неустойимо предизвикателство.

— Честно, Наваро, как успяваш да преодолееш ужаса?

— Името ми е Сам. А що се отнася до това как успявам да се справя, мисля, че по-скоро трябва да ме попиташ *защо* го правя. Предизвикателството наистина е в основата. Хората, които правят бомби са уникален вид престъпници. Няма нищо общо със съседа, който държи магазин за алкохол. Бомбаджиите са изобретателни. Някои от тях са истински гении. Но освен това са и страхливци. Убийци от разстояние. Именно това съчетание ги прави особено опасни. Така работата ми носи двойно удовлетворение, когато спипам някой от тях.

— Значи ти доставя удоволствие.

— Удоволствие не е точната дума. По-скоро не мога да се откъсна от пъзела. Все се вирам в отделните части и ги преподреждам и завъртам. Опитвам се да разбера що за човек би извършил подобно нещо. — Той поклати глава. — Може би и аз съм чудовище. Искан да кажа, че не мога да устоя да не премеря сили с тях.

— Или пък означава, че си изключително ченге.

Той се разсмя.

— Или е така, или и аз съм същата откачалка като бомбаджиите.

Тя вдигна поглед към усмихнатото лице и изведнъж се зачуди защо ли тези очи ѝ се бяха сторили толкова строги. Щом се засмееше, Сам Наваро се превръщаше от ченге в обикновено човешко същество. И в изключително привлекателен мъж.

„Не, няма да позволя това да се случи, помисли си тя с внезапна решителност. Би било грешка веднага след разрива с Робърт да се впусна в любовна авантюра с едно ченге.“

С усилие на волята отклони поглед от лицето му и сведе очи към ръцете на полицаая. Към дългите, потъмнели от слънцето пръсти.

Тя заговори:

— Ако Броугън е бомбаджиията, значи няма за какво повече да се притеснявам.

— Ако е бил Броугън.

— Доказателствата са доста убедителни. Защо не ми се струваш много убеден?

— Не мога да го обясня. Става въпрос за... някакво чувство. Нещо като инстинкт. Затова ми се иска да продължиш да внимаваш.

Тя вдигна поглед към него и откри, че усмивката му се е стопила. Ченгето отново бе взело превес.

— Май според теб още не е свършило — каза тя.

— Не, не е.

Сам откара Нина до Оушън Вю Драйв, помогна ѝ да натоварят мерцедеса с дрехи и книги и я изчака да потегли към дома на баща ѝ.

След това се върна в управлението.

В три часа проведоха оперативка. Присъстваха Сам, Джилис, Танака от лабораторията по криминалистика и още един детектив от бомбения отряд, Франсис Кули. Всички изложиха откъслечните сведения, с които разполагаха.

Кули заговори пръв.

— Проверих няколко пъти всички данни за Джими Броугън. Няма известен псевдоним. Това е истинското му име. На петдесет и пет е, роден и израсъл в южен Портланд. Има досие за незначителни криминални прояви. Женен е от десет години, няма деца. Преди осем години преподобният Съливан го е взел на работа. Изпълнявал е длъжността и на портиер, и на клисар в църквата. Никога не е създавал проблеми, като изключим това, че няколко пъти е закъснявал или се е напивал. Не е служил в армията, завършил е единайсети клас и нищо повече. Жена му твърди, че страдал от дислексия. Просто не мога да си го представя да прави бомба.

— А госпожа Броугън има ли някаква представа защо адресът на Нина Кормиър е бил в колата му? — попита Сам.

— Не. Дори не е чувала името. Според нея, този почерк не бил на съпруга ѝ.

— Те имали ли са някакви семейни проблеми?

— От думите ѝ излиза, че са били щастливи като младоженци. Тя наистина е много разстроена.

— Значи излиза, че единственият ни заподозрян е портиерът. Щастливо женен, не е от най-образованите хора, при това страда от дислексия.

— Страхувам се, че това е всичко, Наваро.

Сам поклати глава.

— С всяка минута става все по-зле. — Той погледна Танака. — Еди, намери ни някои отговори. Моля те.

Танака, нервен както обикновено, прочисти гърлото си.

— Няма да ти хареса това, което имам.

— Все едно, давай.

— Добре. Първо, пистолетът в колата е бил откраднат от законния му собственик в Маями преди година. Нямаме представа как Броугън се е сдобил с него. Освен това жена му твърди, че не е имал никакво понятие от огнестрелни оръжия. Второ, колата на Броугън е била черният форд, който изтласкал хондата на госпожица Кормиър от пътя. Пробата от боята го доказва. Трето, нещата в багажника са същите като тези, използвани за бомбата в църквата. Трисантиметров зелен изолатор. Същата е и детониращата корда.

— Това е почеркът на Винсънт Спектър — каза Джилис. — Зелен изолатор.

— Което означава, че по всяка вероятност си имаме работа с ученик на Спектър. А има и още нещо, което няма да ви хареса. Тъкмо получихме предварителния доклад на съдебния лекар. По ръцете на трупа не е имало следи от барут. Това, разбира се, не е достатъчно доказателство, защото барутът може да се почисти, но пък е в пълно противоречие със самоубийството. Основното несъответствие идва от фрактурата на черепа.

— Какво? — попитаха едновременно Сам и Джилис.

— Фрактура вследствие на удар от дясната страна на темето. Поради всички поражения на главата, вследствие на раната от куршума, тя не се забелязва веднага. Проличала е на скенера. Джими Броугън е бил ударен по главата. Преди да бъде застрелян.

В продължение на цели десет секунди в стаята се възцари тишина. Никой от тях не проговори. Накрая се обади Джилис.

— Аз пък почти се бях вързал. Всичко си идваше на мястото.

— Много е добър — каза Сам. — Но не е достатъчно добър. — Погледна към Кули. — Искам още за Броугън. Искам с екипа ви да откриете имената на всички приятели и познати на Броугън. Говорете с тях. Струва ми се, че нашият портиер се е забъркал с неподходящите момчета. Може пък някой да знае нещо или да е видял нещо.

— Не трябва ли отдел „Убийства“ да се занимават с това?

— И те ще свършат същото. Може да изпуснат нещо. И не се завирайте там, където не ви е работата, ясно? Нямаме намерение да ги лишаваме от славата им. Ние искаме само бомбаджията.

Кули въздъхна и се изправи.

— Май пак опираме до вдовицата на онова приятелче Броугън.

— Джилис — каза Сам, — трябва да поговориш с кума и шаферката още веднъж. Провери дали нямат нещо общо с Броугън. Може някой от тях да го познае по снимката. Аз отивам в болницата, за да поговоря с преподабния Съливан. Ще поговоря и с доктор Бледскоу.

— Ами булката? — попита Джилис.

— Повдигнах въпроса вече няколко пъти. Твърди, че не знае нищо за него.

— Струва ми се, че тя е в центъра на всичко.

— Знам. Само че тя няма и най-бегла идея защо. Може пък бившият младоженец да има представа.

Щом оперативката приключи, всички се пръснаха да си вършат работата. Целият екип трябваше да работи сплотено, за да открият бомбаджията, и въпреки че хората му бяха добри, Сам знаеше, че силите им имат предел. След смъртта на новака преди една седмица в склада, отдел „Убийства“ се бяха намесили в разследването и им изсмукваха и хората, и базата им, без да се замислят. Що се отнася до „Убийства“, бомбеният отряд не бе нищо повече от сбирщина техничари, които можеш да повикаш, ако не искаш някой да те гръмне. Хитреци бяха ония от „Убийства“. Само че момчетата от бомбения отряд бяха по-хитри.

Затова Сам отиде в Медицински център Мейн, за да разпита преподабния Съливан. Новите сведения за смъртта на Джими Броугън даваха възможност за много варианти. Може Броугън да е бил напълно невинен мухльо. Или да е видял нещо и да го е споделил със свещеника.

В болницата уведомиха Сам, че преподабният Съливан е бил прехвърлен от интензивното отделение тази сутрин. Опасения за сърдечен удар вече нямаше и го бяха настанили в едно от обикновените отделения.

Когато Сам влезе в стаята на възрастния човек, свещеникът бе седнал в леглото с мрачно изражение. Имаше си посетител — Дик Йейтс от „Убийства“, който съвсем не беше от хората, които Сам обичаше.

— Здравсти, Наваро — каза Йейтс с предвзетия си глас. — Няма защо да се въртиш тук. Ние поемаме случая на Броугън.

— И аз искам да поговоря с преподабния Съливан.

— Той не знае нищо важно.

— Нищо — отвърна Сам. — Искам да му задам няколко въпроса.

— Както решиш — каза Йейтс през рамо, докато се насочваше към вратата. — Въпреки че, според мен, вие от бомбения трябва да оставите „Убийства“ да си вършат работата.

Сам се обърна към възрастния свещеник, който изглеждаше много потиснат след разговора с другото ченге.

— Извинете, преподобни — каза Сам, — май и аз трябва да ви задам някой и друг въпрос.

Преподобният Съливан въздъхна, умората бе ясно изписана по сбръчканото му лице.

— Не мога да ви кажа нищо повече.

— Нали ви съобщиха за смъртта на Броугън?

— Да, този полицаи, този от „Убийства“...

— Детектив Йейтс.

— Беше по-изчерпателен от необходимо. Нямаше нужда да ми казва всички... подробности.

Сам се отпусна на един стол. Лицето на свещеника имаше подобър цвят днес, въпреки че все още изглеждаше немощен. Събитията през последните двацет и четири часа сигурно го бяха съкрушили. Първо разрухата в църквата, а след това и насилствената смърт на клисаря му. На Сам не му се искаше да притиска възрастния човек с нови въпроси, но нямаше друг избор.

За съжаление не успя да научи нищо ново. Преподобният Съливан не знаеше нищо за личния живот на Джими Броугън. Не можа да посочи нито една причина защо Броугън, или който и да е друг би направил опит да разруши църквата „Добрият пастир“. Имало е дребни неприятности, разбира се. Няколко случая на вандализъм и дребни кражби. Затова започнал да заключва вратите на църквата нощем, което силно го разстроило, тъй като според него църквите трябва да са отворени денем и нощем. Само че застрахователната компания настояла и преподобният Съливан наредил на персонала да заключва вечер в шест и сутрин в седем да отварят отново.

— И след това решение повече не е ли имало случаи на вандализъм? — попита Сам.

— Абсолютно никакви — потвърди свещеникът. — До бомбата.

Попадаме в задънена улица, каза си Сам. Йейтс е прав. Въртим на празни обороти.

Надигаше се, за да си тръгва, когато на вратата се почука. Една едра жена надникна в стаята.

— Преподобни Съливан? — каза тя. — Удобно ли е да дойда да ви видя?

Мрачното лице на свещеника веднага се разведри.

— Хелън! Толкова се радвам, че се върна! Разбра ли какво се случи?

— Чух тази сутрин по телевизията. Щом разбрах веднага си събрах нещата и си тръгнах. — Жената бе стиснала букет карамфили. Приблужи към леглото и прегърна през сълзи преподобния Съливан. — Видях църквата. Минах покрай нея. О, какъв ужас.

— Още не си чула най-лошото — продължи преподобния Съливан и преглътна с усилие. — Джими е мъртъв.

— Мили боже! — Хелън се дръпна ужасена от него. — Да не би да е било по време на взрива?

— Не. Казват, че се е застрелял. А аз дори не знаех, че е имал пистолет.

Хелън се дръпна неуверено назад. Сам веднага я прихвана за пълната ръка и я побутна към стола, от който беше станал. Тя трепереше, а лицето ѝ бе побеляло от шока.

— Моля да ме извините, госпожо — намеси се тихо Сам. — Аз съм детектив Наваро от полицията в Портланд. Мога ли да ви помоля да ми кажете пълното си име.

Тя преглътна.

— Хелън Уипъл.

— Вие ли сте секретарката на църквата?

Тя вдигна замаяния си поглед.

— Да. Да.

— Опитвахме се да се свържем с вас, госпожо Уипъл.

— Аз... аз бях при сестра ми. В Амхърст. — Тя кършеше ръце и клатеше глава. — Не мога да повярвам. Ама нали видях Джими вчера. Не мога да повярвам, че го няма.

— Видели сте Броугън? Кога?

— Сутринта. Тъкмо преди да тръгна. — Тя започна да рови в чантата си, за да намери салфетка. — Спрях, за да платя някакви

сметки, преди да съм заминала.

— Говорихте ли с него?

— Естествено. Джими е толкова... — Тя изхлипа. — ... беше толкова приятен човек. Винаги се отбиваше в канцеларията, за да си побъбрим. Понеже заминавах във ваканция, а преподобният Съливан още го нямаше, помолих Джими да свърши няколко неща.

— Какво по-точно?

— Ами то цареше едно объркване. Със сватбата, нали знаете. Цветарката все надничаше и искаше да звъни по телефона. Мивката в мъжката тоалетна беше протекла и трябваше да се викне водопроводчик. Трябваше да кажа най-важното на Джими в последния момент. Като се почне от подаръците за сватбата, та чак до това, на кой водопроводчик да позвъни. Бях толкова доволна, когато преподобният Съливан дойде, защото вече можех да си тръгна.

— Извинете, госпожо — прекъсна я Сам. — Споменахте нещо за сватбени подаръци.

— Да. Неприятно е, когато някои хора изпращат подаръците в църквата, вместо в дома на младоженката.

— Колко подаръци са били изпратени в църквата?

— Само един. Джими... о, бедният Джими. Просто не е честно. И жена му, и...

Сам се стараяше да не издава нетърпеливостта си.

— А подаръкът?

— А, подаръкът, Джими каза, че го донесъл някакъв човек. Показа ми го. Много красиво опакован с едни симпатични сребърни звънчета и сребърни панделки.

— Госпожо Уипъл — прекъсна я отново Сам. — Какво стана с подаръка?

— Ами не знам. Казах на Джими да го даде на майката на булката. Сигурно така е направил.

— Само че майка й още не е била дошла. Какво е направил Джими с него?

Хелън Уипъл сви безпомощно рамене.

— Сигурно го е оставил където тя със сигурност ще го намери. На първата редица.

Първата редица. Мястото на взрива.

Сам рязко зададе следващия си въпрос.

— До кого беше адресиран подаръкът?

— До младоженците, разбира се.

— Доктор Бледскоу и годеницата му.

— Да. Така пишеше на картичката. Доктор и госпожа Робърт Бледскоу.

Нещата започваха да си идват на мястото, помисли Сам, докато се качваше в колата. Изпращането на пакета. Времето на доставката. Само целта още не бе съвсем ясна. Кой е трябвало да умре? Нина Кормиър или Робърт Бледскоу? Или може би и двамата?

Вече знаеше, че Нина не може да отговори на тези въпроси, не знаеше да има врагове. Тя нямаше да му е от полза.

Затова Сам подкара към Оушън Вю Драйв, към дома на Робърт Бледскоу. Този път Бледскоу щеше да му отговори на въпросите. Първият щеше да бъде за жената, с която се среща и дали тя бе достатъчно ревнива, за да провали сватбата на любовника си и междувременно да избие още десетина човека. Две пресечки преди дома на лекаря той усети, че нещо не е наред. Видя включени полицейски лампи и тълпата, събрала се отстрани на тротоара. Сам паркира и бързо си проправи път след множеството. В самия край на алеята към къщата на Бледскоу бе прокарана ограничителна жълта полицейска лента. Той извади значката, показа я на полицаия, оставен да пази и мина под лентата.

Детектив Дик Йейтс от отдел „Убийства“ го посрещна на алеята с обичайната надутост.

— Здравей отново, Наваро. Нещата вече са под контрол.

— Кои неща са под контрол? Какво е станало?

Йейтс кимна към беembeто на алеята.

Сам заобиколи задната броня. Едва тогава забеляза кръвта. Тя бе по волана и предната седалка. Малка локва се бе събрала на алеята до вратата на тротоара.

— Робърт Бледскоу — уточни Йейтс. — Прострелян е в слепоочието. Линеяката тръгна току-що. Още е жив, но едва ли му остава много. Тъкмо е спрял и е излизал от колата. В багажника има плик с покупки. Сладоледът още не се е разтопил. Една съседка забелязала някакъв зелен джип да потегля и веднага след това видяла тялото на Бледскоу. Мисли, че зад волана е бил мъж, но не успяла да зърне лицето.

— Мъж ли? — вдигна глава Сам. — С тъмна коса?

— Да.

— Господи! — Сам се обърна и тръгна към колата си. „Нина“, помисли си той и затича. Тъмнокос мъж я бе изтласкал от пътя. Сега Робърт Бледскоу беше мъртъв. Нина ли бе следващата?

Сам чу вика на Йейтс.

— Наваро! — Той вече се качваше в колата си. Със свистене на гуми направи обратен завой и загърби Оушън Вю Драйв.

Включи аварийната лампа и не я изключи през целия път до къщата на Джордж Кормиър.

Стори му се, че натиска звънеца безкрайно дълго преди някой да отвори вратата. Най-сетне му отвори Даниела, безупречното ѝ лице бе усмихнато.

— Я виж ти. Здравейте, детектив.

— Къде е Нина? — попита той и я побутна, за да влезе.

— Горе. Защо?

— Трябва да говоря с нея. Веднага. — Упъти се към стълбите, но спря, когато чу проскърцване на площадката на горния етаж. Вдигна поглед и видя Нина на стълбите, косата ѝ бе лъскава като черна коприна.

Добре е, помисли си той с облекчение. Все още е добре.

Беше небрежно облечена в дънки и тениска, а на рамото ѝ висеше чантичка и изглежда се канеше да излиза.

Тя заслиза и около нея се разнесе лек примамлив аромат на шампоан и сапун. Това бе ароматът на Нина, помисли си той и потръпна. И кога точно бе успял да запомни този характерен мирис?

Докато слезе до първото стъпало, вече се бе намръщила.

— Да не би нещо да се е случило? — попита тя.

— Никой ли не ти се е обаждал?

— За какво?

— За Робърт.

Тя притихна, а очите ѝ се взираха в него напрегнато. Забеляза питащия поглед и разбра, че се страхува да го попита.

Протегна се и стисна ръката ѝ. Беше ледена.

— Трябва да дойдеш с мен.

— Къде?

— В болницата. Откарали са го там. — Той внимателно я поведе към вратата.

— Чакайте! — извика Даниела.

Сам се обърна. Даниела стоеше неподвижна и ги гледаше, без да крие ужаса си.

— Какво е станало с Робърт? Какво има?

— Застрелян е. Станало е преди малко, точно пред дома му. Няма голяма надежда.

Даниела отстъпи назад, сякаш бе ударена. Реакцията ѝ, изражението на ужас по лицето ѝ разкри на Сам истината. Значи тя е другата жена, помисли той. Тази блондинка с изваяното тяло и съвършеното лице.

Усети как ръката на Нина потрепва в неговата. Поведо я към вратата.

— Да тръгваме — каза той. — Няма много време.

ШЕСТА ГЛАВА

Прекараха следващите няколко часа в чакалнята на болницата. Въпреки че Нина не бе част от екипа, който се бореше за живота на Робърт, тя ясно си представяше какво става в този момент в операционната. Непрекъснато преливане на кръв и изравняване на налягането. Опитите да се овладее кървенето на пациента, кръвното, сърдечния ритъм. Всичко ѝ бе до болка познато, защото бе имала случаи при други пациенти, когато бе работила в екипа. А сега трябваше да чака бездейна и да се притеснява. Въпреки че връзката ѝ с Робърт бе непоправимо разрушена, въпреки че не му бе простила предателството, тя не искаше да му се случи нещо лошо.

Нито пък да умре.

Единствено присъствието на Сам я задържаше спокойна и пазеше разума ѝ през дългата вечер. Идваха и си отиваха други ченгета. Часовете се проточиха и до нея остана единствено Сам, стиснал ръката ѝ в знак на подкрепа. Забеляза, че е изморен, но не я остави. Седеше до нея, а вече приближаваше десет. Остана до нея, когато неврохирургът излезе, за да им съобщи, че Робърт е починал в операционната. Нина прие удара мълчаливо. Бе прекалено потресена, за да заплаче или да каже друго, освен „Благодаря ви за всичко“. Не усети, че Сам я прегръща. Едва когато се отпусна на гърдите му, усети силата и готовността му за подкрепа.

— Ще те закарам до вас — каза тихо той. — Тук не можеш да направиш нищо повече.

Тя само кимна. Той ѝ помогна да се изправи на крака и я поведе към изхода. Бяха на средата на чакалнята, когато чуха нечий глас.

— Госпожице Кормиър? Трябва да ви задам няколко въпроса.

Нина се извърна и видя, че мъж с мише лице я бе заговорил. Не успя да си спомни името му, но знаеше, че е ченге. Цяла вечер влизаше и излизаше от чакалнята. Сега я наблюдаваше внимателно, а на нея никак не ѝ хареса погледът в очите му.

— Не сега, Йейтс — каза Сам и я побутна към изхода. — Моментът е неподходящ.

— Сега е най-подходящото време за въпроси — каза другото ченге. — Веднага след събитието.

— Тя вече каза, че не знае нищо.

— На мен пък не ми е казала. — Йейтс отново се обърна към Нина. — Госпожице Кормиър, аз съм от отдел „Убийства“. Годеникът ви не дойде в съзнание и не успяхме да го разпитаем. Затова трябва да поговорим с вас. Къде бяхте днес следобед?

Напълно слисана Нина поклати глава.

— В къщата на баща ми. Не знаех нищо, докато...

— Докато не й казах — поясни Сам.

— Ти ли, Наваро?

— От местопрестъплението отидох веднага в къщата на баща й. Можеш да поискаш потвърждение от Даниела Кормиър.

— На всяка цена. — Погледът на Йейтс бе все още върху Нина. — Разбрах, че с доктор Бледскоу сте развалили годежа. И се изнасяте от къщата му.

— Да — потвърди тихо Нина.

— Сигурно сте били много наранена. Обмисляли ли сте възможността да... да му го върнете?

Ужасена от намека, тя поклати енергично глава.

— Нали не мислите сериозно, че... че аз имам нещо общо?

— А имате ли?

Сам се изправи между тях.

— Стига Йейтс.

— Какво, Наваро? Ти да не си й адвокат?

— Не е нужно да отговаря на тези въпроси.

— Напротив. Може би не точно тази вечер. Но се налага да отговаря на въпроси.

Сам сграбчи Нина за ръката и я помъкна към изхода.

— Внимавай, Наваро! — кресна Йейтс, докато излизаха. — Стъпил си на много тънък лед!

Въпреки че Сам не отговори, Нина усети яростта му по начина, по който стискаше ръката й до паркинга.

Щом се качиха в колата, тя се обърна към него.

— Благодаря ти, Сам.

— За какво?

— Че ме измъкна от този ужасен човек.

— Ще трябва все някога да говориш с него. Йейтс може да е невероятен досадник, но трябва да си свърши работата.

„Също и ти“, помисли си тя. Обърна се към прозореца. Той отново се бе превърнал в ченге, което се опитва да разгадае загадката. А тя бе само част от тази загадка.

— Утре ще се наложи да говориш с него — предупреди я Сам. — И да ти кажа отсега, той е доста упорит при разпитите.

— Няма какво да му кажа. Бях у баща ми. И ти го знаеш. Даниела ще потвърди.

— Алибито ти е непоклатимо. Но едно убийство не е задължително да бъде извършено лично. Има наемни убийци.

Тя се обърна към него, неспособна да повярва на думите му.

— Нали не мислиш, че...

— Просто ти давам пример за логиката на Йейтс. При убийство, първият заподозрян е единият от съпрузите или любовниците. Вие с Бледскоу току-що сте скъсали. Станало е по най-недискретен и болезнен начин. Не е много сложно да стигнеш до извода, че той не е сред най-любимите ти хора.

— Аз не съм убиец. Знаеш, че не съм!

Той не отговори. Караше напред, сякаш не бе чул и дума.

— Чу ли, Наваро? Не съм убиец!

— Чух те.

— Защо тогава не казваш нищо?

— Защото ми се струва, че изникна нещо друго.

Едва тогава тя забеляза, че се е намръщил и не откъсва поглед от огледалото за обратно виждане. Взе телефона и набра.

— Джилис? — каза той. — Направи ми една услуга. Виж дали Йейтс е лепнал опашка на Нина Кормиър. Да, веднага. В колата съм. Чакам да ми се обадиш. — Той затвори.

Нина се обърна и погледна през задното стъкло към чифт светлини зад тях.

— Следи ли ни някой?

— Не съм сигурен. Знам само, че тази кола потегли след нас, когато тръгнахме от болницата. И не се отделя.

— Приятелят ти от „Убийства“ май е убеден, че съм толкова опасна, та дори ме следи.

— Обича да държи под око заподозрените.

„Аз“, помисли си тя и се отпусна на седалката, доволна, че тъмнината скрива лицето ѝ. „И за теб ли съм заподозряна?“

Сам караше бавно, без да прави резки маневри, за да не подплаши този, който ги следеше. Телефонният звън раздра напрегнатата тишина.

Той вдигна слушалката.

— Наваро слуша. — Последва пауза и той отново заговори. — Сигурен ли си? — Отново вдигна поглед към огледалото за обратно виждане. — Аз съм на Конгрес и Брибърн и се насочвам на запад. Става въпрос за тъмен автомобил... прилича ми на джип чероки... точно зад мен е. Ще направя обратен завой и ще се насоча през Хултън. Ако има как да си в готовност и да ме чакаш, ще го приклецим. Да не го подплашиш! За момента само стой наблизо и го огледай добре. Така, правя обратен. Ще съм при теб след пет минути. — Той затвори и погледна напрегнато Нина. — Разбираш ли какво става?

— Какво става?

— Този зад нас не е ченге.

Тя погледна двете светли петна на фаровете. Не бил ченге.

— Тогава кой е?

— Ще открием. Слушай ме сега внимателно. След минута искам да се снишиш, колкото е възможно по-близо до пода. Още не. Да не заподозре нещо. Когато Джилис се вмъкне зад него, тогава ще стане весело. Готова ли си за подобно нещо?

— Едва ли имам кой знае какъв избор...

Той зави. Не направи маневрата прекалено бързо, все едно че бе небрежна смяна на посоката, за да изглежда така, сякаш е решил да подкара в нова посока. Другият автомобил го последва. Сам направи нов завой и навлезе на улица Конгрес. Сега пътуваха на запад и се връщаха към мястото, от което бяха потеглили. Чуждите фарове все още блестяха зад тях. В 10:30 вечерта в неделя нямаше много движение и не беше трудно да забележат преследвача.

— Ето го и Джилис — отбеляза Сам. — Точен като часовник. — Кимна към синята тойота, която ги очакваше, паркирана край

тротоара. Подминаха я.

Миг по-късно тойотата се вля в трафика и подкара зад джипа.

— Сандвич като по учебник — каза доволно Сам.

Приближаваха някакъв светофар, който тъкмо присветна жълто. Той нарочно намали, за да успеят и другите две коли да останат зад него.

Без всякакво предупреждение, черокито изведнъж даде газ, гумите му изсвириха и пресече кръстовището в мига, в който светна червено.

Сам изруга и натисна газта. Те също профучаха през кръстовището, натъквайки се на товарен камион, който излизаше от странична улица. Сам изви рязко волана и потегли след джипа.

На следващата пресечка черокито рязко зави.

— Този тип е умен — измърмори Сам. — Разбра какво му готвим.

— Внимавай! — изкрещя Нина, когато някаква кола се подаде от паркинг точно пред тях.

Сам наду клаксона и профуча. „Това е лудост, мислеше си тя. Возя се до някакво побесняло ченге, което кара като ненормалник.“ Завиха след преследвача и попаднаха в някаква алея. Нина се подпираше на таблото, когато съзря боклукчийски кофи и контейнери от двете страни. В края на алеята Сам наби спирачки.

От джипа нямаше и следа. Нито наляво, нито надясно. Тойотата на Джилис спря рязко зад тях.

— Накъде? — чу той вика на партньора си.

— Не знам! — отвърна високо Сам. — Аз тръгвам на изток.

Той отново зави. Нина се обърна и видя, че Джилис поема в обратната посока. Щяха да търсят и в двете посоки. Поне един от тях щеше да попадне на онзи тип.

Бяха минали четири пресечки, но черокито го нямаше. Сам взе телефона в колата и позвъни на Джилис.

— Нищо при мен — каза той. — При теб как е? — Когато чу отговора, изсумтя разочаровано. — Добре. Нали поне си записал номера. Ще ти звънна по-късно. — Той затвори.

— Значи все пак е успял да запише номера? — попита Нина.

— От Масачузетс е. Пуснал го е за проверка в полицейския бюлетин. С малко късмет, ще го открият. — Той погледна към Нина. —

Не съм много убеден дали трябва да се връщаш в къщата на баща си.

Очите им се срещнаха. Това, което прочете в неговите, потвърди страховете ѝ.

— Искаш да кажеш, че той преследва мен? — попита тихо тя.

— Това, което ме интересува, е, защо. Тук става нещо странно, нещо, което засяга и теб, и Робърт. Не може да нямаш никаква идея за какво става въпрос.

Тя поклати глава.

— Това е някаква грешка — прошепна тя. — Трябва да е грешка.

— Някой си дава прекалено много труд, за да ви убие. Не ми се струва, че той... или тя... би объркал целта си.

— Тя ли? Да не би сериозно да мислиш, че...

— Както вече ти казах, убийството не е нужно да бъде извършено лично. Наемниците се купуват. Може би тук става въпрос именно за това. Все повече и повече се убеждавам. Намесен е професионалист.

Нина трепереше и не можеше да му отговори. Не можеше и да спори. Мъжът до нея ѝ представяше нещата толкова хладнокръвно. Да, нали неговият живот не висеше на косъм!

— Знам, че все още ти е трудно да приемеш нещата такива, каквито са — добави той. — Само че в твоя случай, това, че не ги приемаш, може да се окаже фатално. Затова нека да ти обясня. Робърт вече е мъртъв. А ти може да си следващата.

„Няма защо да убиват мен!“, мислеше си тя. „Аз не съм заплаха за никого.“

— Не можем да стоварим вината върху Джими Броугън — каза Сам. — Мисля, че той е напълно невинен. Видял е нещо, което не е трябвало и се е наложило да бъде премахнат. След това смъртта му е нагласена така, че да изглежда като самоубийство, за да бъдем подведени ние. Така цялото ни разследване отива по дяволите. Убиецът ни е много хитър. И много добре знае кои са набелязаните жертви. — Той отново я погледна и тя долови в гласа му най-обикновена праволинейна логика. — Има и още нещо, което научих днес — каза ѝ той. — Сутринта преди сватбата ти, в църквата е бил доставен един подарък. Джими Броугън може и да е видял човека, който го е донесъл. Според нас Броугън е оставил пакета близо до мястото на взрива. Подаръкът е бил надписан специално за вас с

Робърт. — Той замълча, сякаш я предизвикваше да опровергае думите му.

Тя не можеше. Информацията я заливаше прекалено бързо, и не можеше да приеме ужасните последици.

— Помогни ми, Нина — настоя той. — Дай ми някакво име. Мотив.

— Казах ти — отвърна тя и гласът ѝ прекъсна от ридание. — Не знам!

— Робърт призна, че е имало друга жена. Имаш ли представа коя може да е тя?

Тя се бе обгърнала с ръце, свила се на топка на седалката.

— Някога оставала ли си с впечатлението, че Даниела и Робърт са доста близки?

Нина притихна. Даниела ли? Жената на баща ѝ? Замисли се за последните шест месеца. Спомни си случаите, които двамата с Робърт бяха прекарали в дома на баща ѝ. Всички покани, вечерите. Беше ѝ приятно, че баща ѝ и Даниела приеха толкова бързо годеника ѝ и се чувстваше доволна, че поне веднъж в семейство Кормиър цари съгласие. Даниела, която никога не бе проявила кой знае каква топлина към доведената си дъщеря, изведнъж започна да кани Нина и Робърт на всички светски събирания.

Даниела и Робърт.

— Това е другата причина — каза той, — поради която не смятам, че е редно да се връщаш тази вечер у баща си.

Тя се обърна към него.

— Да не би да мислиш, че Даниела...

— Ще я разпитаме отново.

— Но защо ѝ е да убива Робърт? Ако го е обичала?

— Ревност. Щом тя не е можела да го има, тогава и никоя друга няма да го има.

— Но той вече беше развалил годежа ни. Всичко между нас беше приключено!

— Наистина ли? — Той зададе въпроса си тихо и младата жена веднага усети напрежението му.

— Ти беше там, Сам. Нали чу разправията ни? Той не ме обича. Понякога ми се струва, че никога не ме е обичал. — Главата ѝ клюмна. — За него със сигурност беше приключило.

— А за теб?

Сълзи опариха очите ѝ. Цяла вечер ги бе сдържала, беше се старала да се държи. През безкрайните часове в чакалнята на болницата бе така обхваната от необичайна безчувственост, че когато ѝ казаха, че Робърт е мъртъв, тя осъзна факта с някакво далечно ъгълче на мозъка си, но не почувства нищо. Нямаше шок, нито пък скръб. А знаеше, че би трябвало да скърби. Колкото и да я бе наранил Робърт, с колкото и горчивина да бе приключила връзката им, той все още беше мъжът, с когото прекара последната година от живота си.

Сега животът ѝ се струваше напълно различен. Сякаш не бе неин. Сякаш не бе и на Робърт. Това бе само един сън, който нямаше нищо общо с действителността. Тя заплака. Тихо. Уморено. Това не бяха сълзи от скръб, а от изтощение. Сам не каза нищо. Продължаваше да кара, докато жената до него плачеше беззвучно. Искаше му се да ѝ каже, че Робърт Бледскоу беше просто един смрадлив плъх, че не си струва някой да скърби заради него. Само че влюбените жени не можеха да разсъждават логично. А той бе сигурен, че тя е влюбена в Бледскоу. Това бе единственото обяснение за тези сълзи.

Той стисна волана и усети как го обзема разочарование. Разочарованието идваше от това, че е неспособен да я утеши, да притъпи мъката ѝ. Никой от Робъртовците в света не заслужаваше женските сълзи. И въпреки това, те бяха мъжете, заради които жените плачеха. Златните момчета. Погледна към Нина, сгушила се до вратата и усети как го обзема съчувствие. И още нещо, нещо, което го изненада. Копнеж. Веднага потисна чувството. Това бе още един знак, че не би трябвало да попада в подобна ситуация. Няма нищо лошо в това едно ченге да прояви съчувствие, но когато чувствата пресекат невидимата граница и навлязат в опасната зона, тогава идваше време на отстъплението.

„Но аз не мога да се отдръпна. Не и тази вечер. Не и докато не се уверя, че тя е в безопасност.“

Без да поглежда към нея, той заговори:

— Не можеш да се прибереш у баща си. Нито пък при майка си. Нейната къща не е обезопасена. Няма аларма, нито врата на оградата. За убиеца ще бъде без проблем да те открие там.

— Днес подписах договор за наем на новия апартамент. Все още няма мебели, но...

— Предполагам, че Даниела знае за него, нали?

Тя се поколеба, но след това потвърди опасенията му.

— Да. Знае.

— Значи отпада. Ами приятелите ти?

— Всички имат деца. Ако знаят, че някакъв убиец се опитва да ме намери... — Тя си пое дълбоко дъх. — Ще отида на хотел.

Той я погледна и забеляза, че гърбът ѝ изведнъж се е изправил и изглежда някак стегнат. Разбра, че е уплашена, но си придава вид на смела. Точно така, тя само си придаваше вид. Господи, ами какво да прави сега? Имаше всичкото право на света да бъде уплашена. И двамата бяха изтощени. Не можеше просто да я зареже в някой хотел, при това в този час. Не можеше и да я остави сама. Който и да я дебнеше, се беше справил изключително добре и с Джими Броугън, и с Робърт Бледскоу. За такъв убиец нямаше да представлява никакъв проблем да открие Нина.

Отбивката от шосе 1 в северна посока бе малко пред тях. Той зави. Двайсет минути по-късно минаваха покрай скупчени дървета. Къщите бяха пръснати нарядко, а между тях всичко бе гъсто залесено. Именно дърветата накараха Сам да се влюби в този квартал. Като момче, отначало в Бостън, а по-късно и в Портланд, той винаги бе живял в самия център. Бе израснал на бетона и асфалта, но горите му вдъхваха някаква увереност. Всяко лято потегляше на север, за да лови риба в един къмпинг, разположен на езеро. През по-голямата част от годината бе доволен от дома си в този тих квартал, след брезите и боровете.

Зави по частния непавиран път, който се виеше сред дърветата и преминаваше в насипана с чакъл алея. Едва когато загаси колата и погледна къщата си, го обзеха първите съмнения. Домът му не беше кой знае какво. Имаше само две спални, и беше построен от кедрово дърво преди само три лета. И вътре не беше кой знае колко представително.

Е, какво пък толкова! Сега вече бе късно да променя плановете си. Стана и заобиколи колата, за да ѝ отвори вратата. Тя излезе, погледът ѝ бе прикован с учудване в малката къща сред гората.

— Къде сме? — попита тя.

— На сигурно място. Поне е по-сигурно от хотела. — Той посочи терасата. — Само за тази вечер. Докато не уредиш нещо друго.

— Кой живее тук?

— Аз.

Ако тук нещо я притесняваше, тя не го показва. Може би просто бе прекалено уморена и не даваше и пет пари. Тя зачака мълчаливо Сам да отключи. Той пристъпи след нея и запали лампите. Още щом погледна хола, веднага отправи благодарствена молитва. По канапето не бяха разхвърляни дрехи, а на масичката не бяха натрупани мръсни чинии. Не че тук цареше ред. Навсякъде бяха пръснати вестници, в ъглите се търкаляха парцали за прах и всичко носеше типичния отпечатък на небрежен ерген. Поне не цареше прекалено голям хаос. Хаос имаше, но се търпеше.

Заклучи вратата и пусна резето.

Тя продължаваше да стои, все още озадачена. Може би причината бе състоянието на дома. Той я докосна по рамото и тя трепна.

— Добре ли си? — попита Сам.

— Чудесно.

— Не ми изглеждаш чудесно.

В интерес на истината изглеждаше ужасно. Очите ѝ бяха зачервени от плач, а страните ѝ бяха восъчнобледи. Внезапно му се прииска да вземе лицето ѝ в ръце и да го стопли с длани. Това не беше особено разумно. Нямахше никакъв късмет с жените, изпаднали в беда, а тази определено бе в голяма беда. Затова се обърна и тръгна към стаята за гости. Само един поглед му бе достатъчен, за да отхвърли първоначалната си идея. Нямахше начин да настани гост в тази стая. Нито пък враг. Решението бе само едно. Щеше да спи на дивана и да я остави да се настани в неговата спалня.

Чаршафи. О, боже, имаше ли чисти чаршафи?

Трескаво започна да рови в чекмеджето с чаршафите и откри подходящ комплект. Обърна се и едва не се сблъска с Нина. Тя протегна ръка, за да поеме чаршафите.

— Аз ще оправя канапето.

— Тези са за леглото. Ти ще останеш в моята стая.

— Не, Сам. Достатъчно ми е неудобно. Остави ме да спя на дивана.

Нещо в начина, по който го погледна, с тази вирната брадичка, му подсказа, че повече няма намерение да се прави на нещастна

жертва.

Той ѝ подаде чаршафите и добави отгоре и едно одеяло.

— Диванът е на буци. Нали нямаш нищо против?

— Доста буци ми заседнаха на гърлото напоследък. Вече не ги забелязвам.

Почти шега. Това бе добре. Тя вече се бе съвзела, нещо, което бе достойно за възхищение.

Докато тя оправяше леглото, той отиде в кухнята и се обади у Джилис.

— Готов съм с данните за номера от Масачузетс — каза Джилис.

— Джипът е бил откраднат преди две седмици. Още никъде не са засичали черокито. Ей, човече, тоя тип е бая бърз.

— И опасен.

— Мислиш ли, че това е нашият бомбаджия?

— Или стрелецът. Нещата са свързани, Джилис. Сигурен съм, че са свързани.

— А как се вписва взривения миналата седмица склад? Нали тогава решихме, че е забъркана мафията.

— Да. Едно доста гадно съобщение за съперниците на Били Бинфорд.

— Бинфорд е в затвора. Не му се очертава розово бъдеще. Защо му е да поръчва да бъде взривена една църква?

— Църквата не е била целта, Джилис. Почти напълно убеден съм, че целта е била или Бледскоу, или Нина Кормиър. Или пък и двамата.

— А тогава как можем да свържем нещата с Бинфорд?

— Нямам представа. Нина дори не е чувала за Бинфорд. — Сам потри лицето си и усети наболата брада. Господи, колко уморен се чувстваше. Прекалено уморен, за да мисли. — Има обаче нещо, което не сме взели под внимание. Старото класическо убийство, породено от страст. Нали ти си разпитвал Даниела Кормиър?

— Да. Веднага след взрива. Страхотна мацка.

— Да си забелязал нещо необичайно?

— Какво по-точно?

— Нещо, което да не ти се връзва. Реакциите ѝ, отговорите?

— Не, доколкото си спомням. Изглеждаше доста озадачена. Защо?

— Защото според мен, отдел „Убийства“ трябва да изпратят едно от момчетата да я разпита пак, още тази вечер.

— Ще предам съобщението на Йейтс. Ти накъде биеш?

— Дватамата с Робърт Бледскоу нещо са си поомешали взаимоотношенията.

— И тя да е взривила църквата от ревност? — изсмя се Джилис.
— Не ми изглежда такъв човек.

— Нали знаеш какво казват за женските.

— Да, но не мога да си представя тази великолепна блондинка...

— Я си обуздай хормоните, Джилис!

Партньорът му изсумтя.

— Ако има някой, който трябва да си обуздае хормоните, то това си ти.

„Нали и аз все това си повтарям“, каза си Сам, когато затвори. Поспря за момент в кухнята и си преповтори вече познатите думи, които си казваше десетки пъти, откакто бе срещнал Нина. „Аз съм ченге. Работата ми е да браня и защитавам. Не да прелъстявам. Не да се влюбвам.“

Влезе в хола. Още щом погледът му попадна върху младата жена, решителността му се изпари. Тя бе застанала до прозореца и се взираше в мрака. Сам не бе слагал пердетата, защото наред гората нямаше никаква нужда от тях. Едва сега осъзна колко открита и уязвима е тя. Това го притесни много повече, отколкото бе готов да признае. Веднага се насочи към нея.

— Най-добре се дръпни от прозореца.

Тя се обърна с уплаха.

— Сериозно ли мислиш, че някой може да ни е проследил?

— Не. Но въпреки това искам да се дръпнеш от прозореца.

Тя потръпна, приближи се до канапето и седна. Вече бе постлала и той едва сега забеляза колко разбридано бе одеялото. Износени мебели, износени чаршафи. Имаше толкова много неща в живота му на ерген, които никога не бе забелязвал, единствено защото никога не се бе замислял колко по-добър и сладък би могъл да бъде животът му. И в този момент, когато погледна към Нина, седнала на канапето, забеляза колко мрачна и потискаща е стаята. Единствено присъствието на тази жена ѝ придаваше живот. И някаква топлина.

Много скоро тя отново щеше да си отиде.

Колкото по-скоро, толкова по-добре, каза си той. Преди да се е привързал към нея. Преди тя да си е намерила място в живота му.

Отдалечи се към камината, а после направи крачка към вратата на кухнята. Беше неспокоен, а инстинктът му го подтикваше да каже нещо.

— Сигурно си гладна — каза той.

Тя поклати глава.

— Не мога да мисля за ядене. Не мога да мисля за нищо друго, освен за...

— Робърт?

Тя наведе глава и не отговори. Отново ли плачеше? Имаше право да го стори. Седеше неподвижна и притихнала, сякаш се бореше да не покаже някакво чувство.

Той седна на стола срещу нея.

— Разкажи ми за Робърт — настоя той. — Разкажи ми всичко, което знаеш за него.

Тя си пое дъх на пресекулки, а след това заговори бавно:

— Не знам какво да кажа. Живяхме заедно цяла година. А сега се чувствам така, сякаш никога не съм го познавала.

— В болницата ли се запознахте?

Тя кимна.

— В спешното отделение. На нощна смяна. Работех там вече три години. Тогава Робърт постъпи. Беше добър лекар. Един от най-добрите, с които някога съм работила. И беше толкова весело да си приказваш с него. Беше пътувал навсякъде, какво ли не бе вършил. Спомням си колко се учудих, когато каза, че не е женен.

— Никога ли не е бил женен?

— Никога. Каза ми, че се пази за най-добрата, че все още не е открил жената, с която иска да прекара живота си.

— Доста придирчив е бил за мъж на четирийсет и една.

В погледа ѝ се появи закачлива искра.

— И вие не сте женен, детектив. Да не би да сте доста придирчив?

— Признавам се за виновен. Но пък аз поне не съм търсил.

— Това не те ли интересува?

— Просто нямам достатъчно време за любовни тръпки. Такава ми е работата.

Тя въздъхна.

— Не, това е просто същността на звяра. На мъжете не им се иска да се обвързват в брак.

— Аз ли го казах това?

— Това е извод, до който стигнах сама, след като години наред си стоях стара мома.

— Ние всички сме плъхове, това ли е извода? Но нека да се върнем на един конкретен плъх. Робърт. Казваше ми, че и двамата сте били в спешното. Това любов от пръв поглед ли беше?

Тя се облегна и той забеляза болката по лицето ѝ.

— Не. В никакъв случай. Поне не и за мен. Естествено, намирах го за много привлекателен.

Естествено, помисли си Сам, подтикван от някакъв непреодолим цинизъм.

— Когато ме покани да излезем за пръв път, си помислих, че е малко вероятно да излезе нещо. Едва след като го запознах с майка ми осъзнах, че всъщност е много добра партия. Мама бе очарована от Робърт. През всички изминали години все излизах с мъже, които тя смяташе за нещастници. А ето че изведнъж се появих с лекар. Това беше много повече от всичко, което някога бе очаквала от мен и ми се струва, че още тогава чу сватбените камбани.

— Ами баща ти?

— Мисля, че той просто почувства облекчение, че излизам с някого, който не се кани да се жени за мен единствено заради парите му. Това винаги е била първата мисъл на татко. Парите му. И съпругите му. Или ако трябва да сме точни, коя да избере за своя съпруга следващия път.

Сам поклати глава.

— След като браковете и на двамата ти родители са ти били пред очите, направо недоумявам как си се осмелила да направиш тази крачка.

— Нали тъкмо заради това исках да се омъжа! — Тя го погледна. — За да докажа, че има и нещо по-добро. В семейството ми никога не е имало стабилност. Родителите ми се разведоха, когато бях на осем, а след това последва един безкраен парад от мащехи и гаджета на майка ми. Не исках и моят живот да премине така. — Въздъхна и сведе поглед към лявата ръка, на която вече не носеше пръстен. — Сега се

чудя дали и това не се нарежда сред градските легенди. Искам да кажа здрав брак.

— Бракът на родителите ми бе чудесен. Наистина добър.

— Беше?

— Преди татко да почине. Работеше като ченге в Бостън. Не успя да изкара двайсет години в полицията. — Сега вече Сам не вдигаше поглед към нея. Вместо това се бе загледал към някаква далечна точка в стаята и избягваше съчувствения ѝ поглед. Родителите ти умират, а ти продължаваш да си живееш живота. Друг избор просто не съществува. — След като татко почина, с мама се преместихме в Портланд — продължи той. — Тя искаше да сме в някой по-сигурен и спокоен град. Някъде, където няма да се притеснява, че ще прострелят сина ѝ на улицата. — Той се усмихна кисело. — Никак не бе очарована, когато станах ченге.

— А ти защо стана ченге?

— Сигурно ми е било в кръвта. А ти защо стана медицинска сестра?

— Това определено не ми е било в кръвта. — Тя се отпусна назад и се замисли за кратко. — Струва ми се, че исках да се вгледам в очите на хората и да знам, че мога да им помогна. Приятни са ми контактите. Самият допир. Важното бе, че можех да помогна. Това не представляваше някаква отвлечена идея да оказваш помощ на хората. — Тя се усмихна леко. — Каза, че майка ти не искала да си ченге. А и моята майка не беше във възторг от избора ми на работа.

— Какво има против медицинските сестри?

— Нищо. Просто това не е подходяща професия за дъщеря ѝ. За нея това е тежък физически труд, нещо, което е редно другите да вършат. От мен се очакваше да се ожена за подходящ мъж, да забавлявам гости и да ги посрещам, и да оказвам незаменима помощ на човечеството от борда на някоя фондация. Затова тя бе толкова горда с годежа ми. Беше решила, че най-сетне съм влязла в правия път. Всъщност... за пръв път се гордееше с мен.

— Но това не бе причината ти да искаш да се омъжиш за Робърт, нали? Не го направи, за да доставиш удоволствие на майка си?

— Не знам. — Тя го погледна истински учудена. — Вече не знам.

— Ами любовта? Сигурно си го обичала?

— Как мога да съм сигурна? Току-що открих, че се е срещал с друга. А вече имам чувството, че съм уловена в някаква магическа паяжина. Била съм влюбена в мъж, когото сама съм си измислила. — Тя се облегна и затвори очи. — Не искам повече да говорим за него.

— Много е важно да ми разкажеш всичко, което знаеш. Трябва да обмислиш всички възможни причини, поради които някой би искал да го убие. Някой не се приближава до някой непознат, само за да го застреля в главата. Убиецът си е имал причина.

— Може и да не е имал. Може просто да е бил луд. Или пък яко надрусан. Робърт може просто да се е оказал на неподходящото място в неподходящото време.

— Нали не си вярваш? Каж ми, че не си вярваш.

Тя замълча. След това продължи тихо:

— Не, май не си вярвам.

Той я погледа за момент и си помисли, че тя наистина изглежда много уязвима. Ако беше някой друг, щеше да я прегърне и да ѝ предложи утеха и топлина.

Изведнъж усети, че е отвратен от себе си. Сега изобщо не бе моментът да я притиска с въпроси, нито пък да се прави на кораво ченге. И въпреки това, само така можеше да запази някаква дистанция помежду им. Тази дистанция го защитаваше, тя сякаш го държеше настрана. Далече от нея.

Той стана от стола.

— Мисля, че и на двамата ще ни се отрази добре да поспим.

Тя кимна безмълвно.

— Ако имаш нужда от нещо, стаята ми е в края на коридора. Наистина ли не искаш да ти отстъпя моето легло? Аз ще спя на дивана.

— Тук съм добре. Лека нощ.

Това бе моментът, който трябваше да използва за отстъпление. Така и направи. В стаята си закрачи между скрина и гардероба, докато разкопчаваше ризата. Почувства се по-скоро неспокоен, отколкото уморен, а умът му препускаше. През последните два дни бе взривена църква, прострелян бе мъж, а една жена бе избутана от пътя в очевиден опит да бъде убита. Сигурен бе, че тези неща са свързани, може би дори имаха връзка с взривяването на склада преди седмица, но той не успяваше да види връзката. Сигурно бе прекалено задръстен. Може би

мозъкът му бе така превзет от хормоните, че дори не бе в състояние да мисли трезво.

Тя беше виновна за всичко. Той не искаше и нямаше нужда от никакви усложнения. Въпреки това не можеше да разсъждава по случая, без да мисли за нея. А ето че сега бе в къщата му. В тази къща не бе спала жена, откакто... ами толкова отдавна, че не му се искаше да си признае. Последният му краткотраен флирт се ограничи до няколко седмици наситени със страст с жена, с която се запозна на някакво събиране. След това и двамата единодушно се съгласиха, че трябва да сложат край на нещата. Нямаше усложнения, нито пък разбити сърца.

Тази връзка не му бе донесла и кой знае какво удовлетворение. Напоследък единственото удовлетворение бе работата. Тя бе нещо, на което можеше да разчита, защото гадовете в този свят никога нямаше да се свършат. Изгаси лампите и се просна на леглото, но все още не бе готов да заспи. Замисли се за Нина, легнала в хола. Но пък колко различни и неподходящи един за друг бяха те двамата. Да не говорим какъв ужас щеше да изпита майка ѝ, когато разбере, че около дъщеря ѝ се навърта ченге. Ако едно ченге изобщо имаше някакъв шанс.

Голяма грешка беше да я води тук. Но както изглежда, напоследък правеше доста грешки. Нямаше да си позволи още една като се влюби или се предаде на страстта или каквото и там да изпитваше, дето се опитваше да го обземе.

Утре, каза си той, утре тя ще си отиде.

Утре отново нещата ще са под контрол.

СЕДМА ГЛАВА

Нина знаеше, че би трябвало да плаче, но не можеше. Лежеше на канапето в тъмното и мислеше за месеците, през които бе живяла с Робърт. Месеците, които бе възприемала като постепенни крачки към предстоящия им брак. Кога бе започнало всичко да се руши? Кога бе престанал да ѝ казва истината? Трябвало е да забележи признаците. Избегнатите погледи, мълчанието.

Спомни си, че преди две седмици ѝ предложи да отложат сватбата. Тя реши, че става въпрос за предсватбена треска. Тогава всичко вече бе уредено, а датата бе потвърдена. Какво ли му е било, докато се е чувствал като уловен в капан? О, Робърт, защо не ми каза?

Щеше да приеме истината. Болката, отхвърлянето. Беше достатъчно силна, беше разумен възрастен човек. Това, с което не можеше да се примири, бе фактът, че през всички тези месеци бе живяла с мъж, когото почти не бе познавала. Сега вече никога нямаше да разбере какви са били истинските му чувства към нея. Смъртта му бе сложила край на всички шансове да се сдобрят. Най-сетне се унесе, но канапето бе на буци и сънищата я стряскаха непрекъснато.

В тези сънища Робърт го нямаше, там бе Сам Наваро. Стоеше пред нея, тих и усмихнат. В очите му не забеляза никакво чувство, само безизразния неразгадаем поглед на непознат. Той посегна към нея, сякаш за да я хване за ръката. Когато сведе поглед, Нина видя, че на китките ѝ са закопчани белезници.

— Ти си виновна — каза той. Продължи да повтаря думите. Виновна. Виновна.

Събуди се, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. Никога преди не се бе чувствала толкова самотна. Наистина бе много самотна, доведена до жалкото положение да търси убежище в дома на ченге, което не даваше и пет пари за нея. Той просто я възприемаше като някакво задължение. Още един допълнителен товар. Някакво трепване до прозореца привлече вниманието ѝ. Сигурно изобщо нямаше да го забележи, но сянката мина точно от дясната ѝ страна, едно тъмно

петно, което закри гледката. Сърцето ѝ заби по-бързо и тежко. Загледа се през откритите прозорци, които пропускаха лунните лъчи и зачака ново движение.

Ето го пак. Сянка, която се движеше бързо. В следващия миг тя скочи от дивана и хукна сляпо по коридора към стаята на Сам. Дори не почука, а направо нахлу.

— Сам? — прошепна тя.

Той не отговори.

Нетърпелива да го събуди, тя се протегна и го разтърси, а ръцете ѝ попаднаха на топлото му тяло.

— Сам?

Щом го докосна, той се стресна и скочи уплашено.

— Какво? — попита той. — Какво има?

— Вън има някой.

Той веднага се събуди. Скочи от леглото и си дръпна панталоните от стола.

— Стой тук — прошепна той. — Да не си посмяла да излезеш от стаята.

— Какво ще правиш?

Отговорът бе метално прищраковане. Пистолет. Разбира се, че имаше пистолет. Нали беше ченге.

— Не мърдай от тук — нареди той и се измъкна от стаята.

Тя не беше луда, нямаше никакво намерение да обикаля тъмната къща, след като наблизко имаше ченге със зареден пистолет. Измръзнала и треперееща, тя се притаи до вратата и се заслуша. Чу стъпките на Сам да проскърцват по коридора към хола. Последва тишина, толкова потискаща, че всяко вдишване ѝ се струваше като рев. Едва ли бе излязъл от стаята. Няма да посмее да излезе навън, нали? Скърцането на стъпки я накара да се отдръпне от вратата. Отдалечи се чак до другия край на леглото. В първия миг, щом забеляза фигурата, която влезе, тя приклепна зад леглото. Едва когато чу гласа му, се осмели да надигне глава.

— Нина?

— Тук съм — прошепна тя и се почувства смешна, докато се изправяше.

— Навън няма никой.

— Но аз видях човек.

— Може да е била сърна. Или пък да е прелетял бухал. — Той остави пистолета на нощното шкафче.

Звънтенето на метала я накара да трепне. Мразеше оръжията. Не бе сигурна дали иска да бъде около мъж, който винаги носи пистолет. Само че тази вечер нямаше никакъв избор.

— Нина, знам, че си уплашена. И с право. Но аз проверих и навън няма никой. — Той протегна ръка към нея. Когато я докосна по ръката, замърмори недоволно. — Замръзнала си.

— Уплашена съм. О, господи, Сам. Толкова ме е страх...

Той я стисна за раменете. Тя се тресеше толкова силно, че не можеше да изрече и дума. Доста неумело мъжът я привлече към себе си, а тя се отпусна треперееща на гърдите му. Искаше ѝ се само да я прегръща. Само да я обгърне с ръце. Когато го стори, сякаш в нея се вля спокойствие. Сякаш я обгърна топлота и сигурност. Това бе мъжът, за когото бе мечтала, не онова студено, мрачно ченге. Това бе мъжът, който я прегръщаше и шепнеше, за да я успокои. Лицето му бе потънало в косата ѝ, а устните му се спускаха към нейните. Целувката бе лека. Сладка. Съвсем не приличаше на целувката, на която предполагаше, че е способен Сам Наваро. Никога не си бе представяла, че той я прегръща, че я успокоява. Но ето че сега бе в прегръдките му и никога преди не се бе чувствала на по-сигурно място.

Той я привлече, все още треперееща, към леглото. Покри и двамата със завивката. Целуна я отново. Но тази целувка не означаваше нищо. Топлото легло, топлината на телата им прогони студа. Тя усети толкова много неща — мирисът на голата му кожа, бодливите косми на гърдите му. А най-осезаемо бе докосването на устните му, които се спираха върху нейните. Ръцете им бяха преплетени, краката им се докосваха. Целувката вече не бе сладка и ненастоятелна, вече не даряваше спокойствие. Превръщаше се в страст, нескрита, силна, а тя отвърщаше с плам, който я учуди. Устните ѝ се разтвориха и поеа езика му. През омотаните чаршафи и дрехите, тя усети безпогрешно възбудата му, притисната към нея.

Нямаше намерение подобно нещо да се случва. Целувката се задълбочаваше, а ръката му жадно се плъзваше по бедрото ѝ и тя разбра, че това е било неизбежно. Осъзна, че под хладната безизразна фасада Сам Наваро крие повече страст, отколкото всеки друг мъж,

когото бе познавала. Той пръв се овладя. Сложи край на ласките без предупреждение. Тя долови дишането му, тежко и забързано.

— Сам? — прошепна тя.

Той се отдръпна от нея и седна на края на леглото. Наблюдаваше силуета му в тъмното, докато мъжът прокараваше пръсти през косата си.

— Господи — промърмори той. — Какво правя?

Тя се пресегна в тъмното към гърба му. Щом пръстите ѝ го докоснаха, усети потръпване от удоволствие. Желаяше я, поне в това бе сигурна. Но той бе прав, това бе грешка, и двамата го знаеха. Беше уплашена и се нуждаеше от някой да я защитава. Той пък бе сам, нямаше нужда от никой, и при все това бе мъж със своите нужди и желаниа. Беше естествено да се отдадат на прегръдка, за да си дарят взаимно успокоение, колкото и да бе кратко. Докато се взираше към сянката, свита на края на леглото, тя осъзна, че го желае. Копнежът ѝ бе толкова силен, че прерасна във физическа болка.

Заговори първа.

— Не е чак толкова ужасно, нали? Това, което току-що стана между нас.

— Няма отново да се поддам. Не искам.

— Това не означава нищо, Сам. Не и ако ти не искаш.

— Така ли приемаш нещата? Бързо и безсмислено?

— Не. Не исках да кажа това.

— Но така излезе. — Той изсумтя, отвратен от себе си. — Това е класически капан, да знаеш. Искам да те опазя жива. Ти пък си търсиш рицар на бял кон. Нещата вървят, само докато сме в тези роли. След това всичко се разпада. — Той стана от леглото и тръгна към вратата. — Ще спя на канапетото.

Излезе от стаята.

Тя остана сама в леглото му и се опита да се отърси от противоречивите си чувства. Не можеше да намери смисъл в нещата. Не можеше да овладее положението. Опита се да си спомни момент, когато животът ѝ е бил в пълна хармония. Имаше такъв момент, преди появата на Робърт. Това бе преди да се остави на фантазиите за съвършения брак. Ето къде бе сбъркала. Беше повярвала на фантазиите. Истината я гледаше от един разпилян дом, в който бе живяла с поредица нови партньори на родителите си, идваше от

майката и бащата, които се ненавиждаха. Преди да се запознае с Робърт, не бе предполагала, че ще се ожени. Беше доволна от живота си, от работата. Именно работата я бе крепяла. Ще се захване отново с нея. Ще се върне пак на работа. Тази мечта за щастливия брак, тази фантазия, бе мъртва.

Сам се събуди на разсъмване. Канаето се оказа още по-неудобно, отколкото очакваше. Сънят му бе накъсан и в седем вече знаеше, че не става за компания на когото и да е. Затова, когато телефонът звънна, той положи усилия, за да отговори с едно цивилизовано „Ало“.

— Наваро, готви се да даваш обяснения — каза Ейб Купърсмит.

Сам въздъхна.

— Добро утро, шефе.

— Току-що се чух с Йейтс от „Убийства“. Не би трябвало да ти го казвам, Сам, но стой далече от тази Кормиър.

— Прав сте. Не бива да ми го казвате. Но вече го сторихте.

— Има ли нещо между вас?

— Знаех, че е в опасност. Затова се намесих.

— Тя къде е сега?

Сам се поколеба. Нямаше как да избегне въпроса. Налагаше се да отговори.

— Тук е — призна той. — При мен вкъщи.

— По дяволите.

— Някой ни следеше снощи. Прецених, че не е много разумно да остава сама. Без всякаква защита.

— Затова я заведе в собствения си дом. И къде точно беше здравият ти разум?

„Не знам, помисли си Сам. Загубих го, когато се потопих в големите кафяви очи на Нина Кормиър.“

— Само не ми казвай, че вие двамата имате връзка. Моля те, само не това — нареждаше Купърсмит.

— Нямаме връзка.

— Моля се на Бога да е така. Защото Йейтс я иска за разпит.

— Заради убийството на Робърт Бледскоу ли? Йейтс стреля на сляпо. Тя не знае нищо.

— Той иска да я разпита. Доведи я. След час.

— Има желязно алиби...

— Доведи я, Наваро. — Купърсмит затвори.

Нямаше как да се избегне. Колкото и да му беше неприятно, налагаше се да заведе Нина при момчетата от „Убийства“. Разпитите им може и да бяха доста грубовати, но това им бе работата. Като ченге, не можеше да им застава на пътя. Мина бавно по коридора и почука на вратата на спалнята. Когато тя не отговори, той любопитно откряна вратата и надникна. Тя спеше дълбоко, косата ѝ бе разпиляна по възглавницата като истинско черно ветрило. Само като я погледна, потънала в спокоен сън, в собствената му къща, усети как се надига познатият копнеж. Той бе толкова силен, че се наложи да стисне вратата, за да се овладее. Едва когато чувството премина, след като бе съумял да го потисне, той си позволи да влезе в стаята.

Тя се събуди щом той лекичко я разтърси за рамото. Все още замаяна от съня го погледна така безпомощно, че се наложи той да прочисти гърлото си, за да е сигурен, че гласът му няма да го предаде.

— Трябва да ставаш — каза ѝ той. — Детективите от „Убийства“ искат да говорят с теб.

— Кога?

— След час. Имаш време за душ. Кафето вече е готово.

Тя не каза нищо. Просто го погледна с искрено изумление. Нищо чудно. Снощи се бяха притискали един до друг като любовници.

Тази сутрин, той се държеше като напълно непознат.

Беше грешка да влиза в стаята при нея. Да приближава леглото. Веднага остави разстояние между тях като се дръпна към вратата.

— Сигурен съм, че ще проведат обичайния разпит — каза той. — Обаче, ако имаш нужда от адвокат...

— Защо ми е адвокат?

— Идеята не е лоша.

— Нямам нужда от адвокат. Не съм направила нищо.

Погледът ѝ бе пряк и предизвикателен. Той само се опитваше да защити правата ѝ, а тя не прие предложението както подобава и го възприе като обвинение.

Точно в този момент нямаше търпение да ѝ обяснява.

— Ще ни чакат — каза Сам и излезе.

Докато тя се къпеше, детективът се опита да направи някаква закуска, но откри единствено замразена франзела и корнфлейкс, отворен преди месец. И шкафовете, и хладилникът бяха празни. Ергенският живот бе оставил следите си и той никак не се гордееше с този факт. Изпълнен с недоволство, той излезе, за да вземе вестника, който всяка сутрин му доставяха и оставяха в самото начало на алеята. Връщаше се към къщата, когато рязко спря и се загледа към земята.

Там имаше отпечатък.

По-точно множество отпечатъци. Те пресичаха рохката почва, минаваха под прозореца на хола и изчезваха някъде сред дърветата. Обувките бяха мъжки, с дебели подметки. Доста голям номер. Той погледна към къщата и се замисли за мъжа, който бе оставил следите през нощта, докато е надничал през прозорците. Само тъмнина ли? Или беше успял да види Нина, една подвижна мишена, докато се е движела из хола.

Отиде до колата, паркирана край предната тераса. Бавно и внимателно я прегледа от предната до задната броня. Нямахше никакви следи по нея.

„Май се превръщам в параноик.“ А тези стъпки може и да не означават нищо.

Върна се вътре, влезе в кухнята и откри, че Нина допива кафето си. Лицето ѝ бе поруменяло, а косата ѝ още блестеше, влажна от душа. Още щом го погледна, се намръщи.

— Какво има? — попита тя.

— Нищо, всичко е наред. — Той отнесе чашата си до мивката.

Погледна през прозореца и се замисли колко е изолирана къщата му. Колко лесно би било за един стрелец, след като нямаше пердета.

Обърна се към нея.

— Май е време да вървим.

Трябваше да послушам Сам. Трябваше да си взема адвокат.

Тази мисъл се въртеше неспирно в главата на Нина, докато седеше в полицията срещу трима детектива от „Убийства“, настанили се от другата страна на масата. Държаха се любезно, но тя усещаше едва сдържаното им нетърпение. Детектив Йейтс бе човекът, който я

караше да си мисли за куче пазач, вързано на каишка, но само за момента.

Погледна към Сам, с надеждата, че ще получи морална подкрепа. Той не ѝ помогна. Докато я разпитваха, дори не я погледна. Стоеше край прозореца със стегнати рамене, а погледът му бе прикован някъде навън. Беше я довел тук, а сега я бе изоставил. Задължението на ченгето, бе, разбира се, да брани. В този момент той се бе направо потопил в ролята си на ченге.

Тя се обърна към Йейтс.

— Вече ви казах всичко, което знам. Не мога да се сетя за друго.

— Била сте негова годеница. Ако има някой, който знае, то това сте вие.

— Да, но не знам. Дори не съм ходила там. Ако поговорите с Даниела...

— Вече говорихме. Тя потвърди алибито ви — призна Йейтс.

— Защо тогава ми задавате всички тези въпроси?

— Защото едно убийство може и да не бъде извършено от вашата ръка — намеси се друго ченге.

Йейтс се приведе напред, погледът му бе пълен със съчувствие.

— Сигурно е било безкрайно унижително — нареждаше той. — Да ви изостави пред олтара. И целият свят е разбрал, че той не ви иска.

Тя не отговори.

— Ето това е мъжът, на когото сте вярвали. Мъжът, когото сте обичали. А той ви е мамел седмици, може би дори месеци. Сигурно ви се е присмивал зад гърба. Подобен тип не заслужава жена като вас. Независимо от това, вие сте го обичала. А единственото, което сте получили в замяна е болка.

Тя наведе глава. Все още не бе казала нищо.

— Хайде, Нина. Не искахте ли да го нараните, за да му го върнете? Поне малко.

— Не... не и по този начин — прошепна тя.

— Дори и когато открихте, че се среща с друга? Дори и когато научихте, че става въпрос за собствената ви мащеха?

Тя погледна рязко Йейтс.

— Истина е. Говорихме с Даниела и тя призна. Виждали са се тайно известно време, докато вие сте била на работа. Не сте ли знаела?

Нина преглътна. Поклати мълчаливо глава.

— Според мен сте знаела. Мисля, че сте открила сама. Може и той да ви е казал.

— Не.

— И как се почувствахте? Наранена? Ядосана?

— Не съм знаела.

— Достатъчно ядосана, за да си го върнете? За да намерите някой, който да му го върне вместо вас?

— Не знаех!

— Това направо не е за вярване, Нина! Да не би да очаквате да повярваме, че не сте знаели нищо?

— Не знаех!

— Знаела сте! Вие...

— Стига толкова! — Гласът на Сам прекъсна виковете на другия мъж. — Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш, Йейтс?

— Върша си работата — кресна в отговор Йейтс.

— Ти я тормозиш. Провеждаш разпит, без да си й дал възможност да ползва юридически съвет.

— Че за какво й трябва адвокат? Нали твърди, че е невинна?

— Тя е невинна.

Йейтс погледна хитро другите двама от „Убийства“.

— Май на всички вече е ясно, Наваро, че ти не си част от това разследване.

— Нямах такива права.

— Ейб Купърсмит ми даде тъкмо такива права.

— Йейтс, да пукна ако...

Думите на Сам бяха прекъснати от пиукането на пейджъра. Той раздражено натисна заглушителя.

— Още не съм свършил с теб — озъби се той. След това се обърна и излезе.

Йейтс пък се обърна към Нина.

— И така, госпожице Кормиър — каза той. По лицето му нямаше и следа от съчувствие. Вместо това там бе изписана острозъбата усмивка на питбул. — Да се върнем към въпросите.

Съобщението бе от Ърни Такеда в криминалната лаборатория, а цифровият индекс му подсказа, че става въпрос за нещо спешно. Той

се обади от кабинета си.

Наложил му се да набере няколко пъти, преди да успее да се свърже. Все даваше заето. Когато най-сетне Такеда се обади, в гласа му прозвуча необикновена възбуда.

— Имам новини за теб, Сам — каза Такеда. — Нещо, което ще те зарадва.

— Добре. Зарадвай ме.

— Открихме отпечатък. Частичен, върху парче от бомбата в склада. Трябва да е достатъчно, за да идентифицираме бомбаджията. Вече го изпратих за обработка. Ще им трябват няколко дни, за да го пуснат в системата. Затова, имай малко търпение. Да се надяваме, че бомбаджията си има досие.

— Браво, Ърни. Наистина ме зарадва.

— А, и още нещо. За бомбата в църквата.

— Да?

— Като съдя по остатъците, май бомбата е била в нещо като подаръчна опаковка. И понеже не открихме таймер, предполагам, че е трябвало да се задейства при отварянето. Само че е избухнала предварително. Явно е станало късо.

— Спомена нещо за подаръчна опаковка.

— Да. Сребристойбяла хартия.

„Опакован подарък за сватба“, помисли си Сам, и си спомни подаръка, доставен на сутринта в църквата. Щом бомбата е трябвало да избухне при отварянето, значи нямаше никакво съмнение за кого е била предназначена.

„Но защо да убиват Нина?“, чудеше се той, докато вървеше към конферентната зала. Можеше ли всичко това да се припише на ревността на друга жена? Даниела Кормиър имаше мотив, но дали би отишла чак до там, че да наеме бомбаджия?

Какво липсваше тук?

Той отвори вратата на залата и се поколеба. Тримата от „Убийства“ все още бяха там. Нина я нямаше.

Беше си тръгнала.

— Къде е? — попита Сам.

Йейтс сви рамене.

— Тръгна си.

— Какво?

— Писна ѝ от въпросите ни и просто си излезе.

— И сте я пуснали просто така?

— Не е обвинена в нищо. Да не би да намекваш, че е трябвало да ѝ лепнем някакво обвинение?

Отговорът на Сам не можеше да бъде повторен. Обзет от необичайно безпокойство, той остави Йейтс и се насочи към изхода на управлението. Застана на тротоара и огледа улицата.

Нина не се виждаше.

„Някой се опитва да я убие“, помисли си той, докато се насочваше към колата си. „Трябва да я намеря пръв.“

От телефона в колата се обади в дома на баща ѝ.

Нямаше я. Обади се и у Робърт Бледскоу. Никой не отговори. Обади се и у Лидия Уорънтън. Нина я нямаше и там.

Обзет от някакво предчувствие, той се насочи към дома на Лидия на нос Елизабет. Когато хората са разстроени, те често си отиват у дома, за да намерят убежище, мислеше той. Може пък Нина да е отишла при майка си.

Лидия си бе вкъщи. Но Нина я нямаше, поне все още не се бе появила.

— Не съм говорила с нея от вчера сутринта — обясни Лидия и покани Сам в стаята с изглед към морето. — Не съм сигурна дали би дошла тук.

— А имате ли представа къде може да е отишла? — попита Сам. — Има ли някой, към когото би се обърнала?

Лидия поклати глава.

— Страхувам се, че двете с дъщеря ми не сме много близки. Никога не сме били. Истината е, че тя не бе лесно дете.

— Какво имате предвид, госпожо Уорънтън?

Лидия се настани на бялото канапе. Коприненият ѝ ален костюм бе в необичаен контраст с белотата на канапето.

— Искам да кажа... знам, че звучи ужасно... но Нина винаги ме е разочаровала. Предоставихме ѝ толкова много възможности. Можеше да учи в чужбина, например. В пансион в Швейцария. Сестра ѝ Уенди учи там, и нямате представа колко полезно ѝ беше. А Нина настоя да си остане тук. Има и други неща. Например момчетата, които водеше тук. Абсурдните дрехи, с които се обличаше. Можеше да постигне толкова много в живота, но как не постигна абсолютно нищо!

— Дипломира се е за медицинска сестра.

Лидия сви рамене.

— Както и хиляди други момичета.

— Тя не е хиляди други, госпожо Уорънтън. Тя ви е дъщеря.

— Затова очаквах много повече. Сестра ѝ говори три езика, свири на пиано, на чело. Женена е за адвокат, който ще се кандидатира за съдия. Докато Нина... — Лидия въздъхна. — Не мога да си представя, че двете сестри са толкова различни.

— Може би истинската разлика — каза Сам и стана, — е в това, колко сте ги обичали. — Той се обърна и излезе от стаята.

— Господин Наваро! — чу той вика на Лидия, когато вече бе до входната врата.

Обърна се към нея. Жената стоеше в антрето, толкова изискано елегантна, че не приличаше на жив човек. Бе недосегаема.

Няма нищо общо с Нина.

— Мисля, че представата ви за мен и дъщеря ми е напълно погрешна — каза Лидия.

— Всъщност, има ли някакво значение какво мисля аз?

— Просто искам да разберете, че съм направила най-доброто, на което съм била способна при дадените обстоятелства.

— При дадените обстоятелства — повтори Сам. — Тя също. — След тези думи напусна къщата.

Качи се в колата и се зачуди накъде да тръгне. Отново позвъни на всички телефони, но безрезултатно. Къде, по дяволите, беше тя?

Единственото място, което не бе проверил, бе новият ѝ апартамент. Беше му споменала, че е на улица Тейлър. Сигурно още нямаше и телефон. Трябваше да отиде до там, за да провери.

Докато пътуваше, обмисляше думите на Лидия Уорънтън. Какво ли ѝ е било на Нина да расте като черната овца, като дете, лишено от обич. Каквото и да е правила, то все не е било както трябва, никога не е чула и дума на одобрение от майка си. Сам, за щастие, имаше майка, която бе създала у него чувство за собствената му стойност и тежест.

„Сега вече разбирам, мислеше си той, защо си искала да се ожениш за Робърт. След брака с доктор Бледскоу, неминуемо си щяла да се радваш на одобрението на майка си.“ Но дори и това се бе оказало провал.

Когато спря пред новия апартамент на Нина, вече бе ядосан. На Лидия, на Джордж Кормиър и безкрайния му парад от съпруги, на цялото семейство Кормиър, задето бяха потискали самочувствието на момичето.

Почука по-силно, отколкото трябваше, на вратата на апартамента.

Никой не отговори. И тук я нямаше.

Къде си, Нина?

Тъкмо смяташе да си тръгва, когато съвсем наслуки завъртя бравата. Не беше заключено.

Бутна вратата и отвори.

— Нина? — извика той.

В този момент погледът му попадна на жицата. Тя бе почти невидима, тънка сребърна жица, която обточваше рамката на вратата и водеше към тавана.

О, боже...

С едно-единствено движение той се дръпна и се метна на пода настрани в коридора.

Взривът излетя право през отворената врата и разби стената на облак от дърво и мазилка.

Победен и замаян от удара, Сам лежеше по очи в коридора, докато отломките се сипеха по гърба му.

ОСМА ГЛАВА

— Боже, о, боже — възкликна Джилис. — Събори цялата къща.

Стойха отвън, зад жълтото полицейско ограждение и чакаха да се събере целият екип, за да започнат претърсването. Блокът, или поне това, което бе останало от него, бе проверен за второ устройство и сега идваше ред на Ърни Такеда. В момента той разпределяше задълженията, подаваше пликове за вещественни доказателства и насочваше екипа си по задачи.

Сам вече знаеше какво ще открият. Остатъци от динамит, марка „Дюпон“. Парчета зелена лепенка. Детонираща корда „Прима“. Същите три компонента, които намериха в църквата и склада. Както бе и при всички бомби на покойния Винсънт Спектър. „Кой си избрал за свой наследник, Спектър?“, чудеше се Сам. „На кого си предал всички знания и умения? И защо Нина Кормиър е набеязаната жертва?“ От тези мисли в главата му запулсира болка. Все още бе покрит с прах, бузата му бе подута и посиняла, а с лявото ухо почти не чуваше. Нямахше защо да се оплаква. Беше жив.

Нина нямаше да има такъв късмет.

— Трябва да я намеря — каза той. — Преди него.

— Обаждах се на всички от семейството — каза Джилис. — На майката, на бащата, на сестра й. Не се е появявала.

— Къде, по дяволите, е отишла? — Сам започна да крачи покрай полицейското ограждение. Притеснението му вече се превръщаше в живо безпокойство. — Тръгнала си е от управлението, може да е взела такси или да се е качила на някой рейс. А после? Какво може да направи после?

— Когато жена ми побеснее, отива на пазар — предложи услужливо Джилис.

— Пак ще се обадя на семейството й. — Сам се обърна към колата. — Може пък да се е появила у някой от тях.

Тъкмо се канеше да посегна към тауруса, за да вземе телефона, когато се закова на място, погледът му бе прикован в края на събралата

се тълпа. Дребна тъмнокоса фигура бе застанала в самия край на улицата. Дори и от това разстояние, Сам разпозна страха и шока по бледото лице.

— Нина — прошепна той. Веднага тръгна към нея и си запробива път през тълпата. — Нина!

Тя го забеляза, докато се опитваше да се промуши до нея. Тя също направи крачка и разблъска множеството. Добраха се един до друг и се хвърлиха в прегръдките си. В този момент, за Сам нямаше друг човек на този свят, освен жената, която притискаше до себе си. Тя бе толкова ценна, така лесно можеха да му я отнемат. Трепна неочаквано, когато усети, че е в центъра на тълпата. Хората ги притискаха от всички страни.

— Трябва веднага да те махна оттук — каза той.

Прегърна я и я поведе към колата си. През всичкото време опипваше с поглед наобиколилите ги лица и се опитваше да улови някое ненадейно движение. Едва след като тя седна в тауруса, той въздъхна облекчено.

— Джилис! — извика той. — Ти поемаш всичко тук!

— Къде отиваш?

— Ще я заведа на безопасно място.

— Ама...

Сам не довърши разговора. Подкара напред и се отдалечи. Пое на север. Нина не откъсваше очи от него. Гледаше синината на бузата и слоя мазилка, посипал косата му.

— Господи, Сам — прошепна тя. — Ти си ранен...

— Малко не чувам с едното ухо, но иначе всичко е наред. — Той я погледна и видя, че не му вярва. — Залегнах тъкмо преди взрива. Детонаторът беше с петсекундно забавяне. Задействаше се при отваряне на вратата. — Той замълча и продължи тихо: — Беше предназначен за теб.

Тя не отговори. Нямаше какво да каже, но той прочете ужаса по лицето ѝ. Този взрив не се дължеше на грешка, не бе случайно нападение. Тя бе набелязаният обект и вече нямаше как да отрича.

— Проучваме всички възможни следи — обясни той. — Йейтс ще разпита Даниела още веднъж, но мисля, че е напълно безсмислено. Имаме частичен отпечатък от бомбата в склада и чакаме да ни изпратят самоличността. До тогава ще трябва да те опазя жива. А това

значи, че трябва да ми сътрудничиш. Ще правиш каквото ти кажа. — Той въздъхна тежко и стисна волана по-здраво. — Не беше много разумно, Нина, това, което направи днес.

— Ядосах се. Трябваше да се махна за малко от всички ченгета.

— Затова си излязла с гръм и трясък от управлението. Без дори да ми кажеш къде отиваш.

— Ти ме остави на вълците, Сам. Очаквах Йейтс всеки момент да ми щракне бележниците. А ти сам ме отведе при него.

— Нямах друг избор. Така или иначе, той трябваше да те разпита.

— Йейтс е убеден, че съм виновна. И след като бе толкова сигурен, реших... помислих си, че и ти имаш съмнения.

— Нямам никакви съмнения — отвърна убедено той. — Не и за теб. А след тази, последната бомба, мисля, че и Йейтс вече няма съмнения. Ти си мишената.

Завиха по шосе 95. Междущатската магистрала бе точно пред тях и Сам пое по нея.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Извън града. В Портланд не си на сигурно място. Имам едно място наум. Една хижа за риболов на езерото Коулмън. Имам я от няколко години. Условията са доста примитивни, но можеш да останеш колкото време искаш.

— Няма ли да си с мен?

— Трябва да се върна на работа, Нина. Само така ще се доберем до отговорите. Като си свърша работата.

— Да, разбира се, прав си. — Тя погледна право напред. — Понякога забравям — отвърна тихо тя, — че си ченге.

От другата страна на улицата, далече от полицейското ограждение, той бе застанал сред най-гъсто скупчената тълпа и наблюдаваше как бомбеният отряд се суети с доказателствените пликчета и бележниците. Ако се съдеше по пръснатите навсякъде стъкла и отломките по улицата, взривът се бе получил доста впечатляващ. Но нали така беше възнамерявал да бъде.

Лошото бе, че Нина Кормиър е още жива. Забеляза я преди минути, докато детектив Сам Наваро я превеждаше през тълпата.

Позна Наваро веднага. Години наред следеше кариерата му и изчиташе всяка статия, свързана с бомбения отряд. Знаеше и за Гордън Джилис, и за Ърни Такеда. Част от работата му бе да знае. Те бяха врагът и един добър войник бе длъжен да познава враговете си. Наваро помогна на жената да се качи в колата. Стори му се необичайно загрижен, което бе твърде нетипично за детектива, да се поддава на любовно увлечение по време на работа. Ченгетата като него би трябвало да се професионалисти. Какво ставаше с качествата на държавните служители?

Наваро и жената потеглиха. Излишно бе да опитва да ги проследи, щеше да се появи и друга възможност. Сега точно си имаше работа. А му оставаха само два дни. Подръпна ръкавиците си. След това се отдалечи и мина незабелязан през тълпата.

Били Снежния човек Бинфорд бе щастлив. Дори се усмихваше широко на адвокатата си, седнал от другата страна на плексигласовата преграда.

— Всичко ще бъде наред, Дариън — каза Били. — Погрижил съм се за всичко. Ти трябва само да имаш готовност да преговаряш. И да ме измъкнеш, ама бързо.

— Казах ти вече — поклати Дариън глава. — Лидел не е в настроение да се договаря. Смята да те осъди.

— Дариън, Дариън. Каква липса на увереност.

— Това е, защото съм здраво стъпил на земята. Лидел иска да направи крачка напред в кариерата си. Затова трябва да се отърве от теб.

— Няма да се отървава от никого. Не и след събота.

— Какво?

— Нищо не си чул, нали? Не съм казал и дума. Вярвай ми, Лидел няма да бъде никакъв проблем.

— Не искам да знам. Нищо не ми казвай.

Били погледна адвокатата със съжаление и присмех.

— Знаеш ли какво? Ти си също като онази маймуна, дето си е скрила с лапи ушите. Не чува лошите неща. Ти си същият.

— Ми да — съгласи се Дариън и кимна нещастно. — Такъв съм си.

В камината пращеше огън, но Нина усещаше как я пронизват ледени тръпки. Навън мракът се сгъстяваше и последната светлина избледняваше сред гъстите силуети на боровете. Прозвуча крясък на рибар и се понесе с призрачна настоятелност над водите на езерото. Никога не се бе страхувала от гората, нито пък да остава сама. Само че тази вечер бе в плен на страха и никак не ѝ се искаше Сам да си отива. А добре знаеше, че се налага да си тръгне.

Той шумно влезе в къщата, понесъл наръч дърва за огъня и ги струпа пред камината.

— Това ще ти стигне за няколко дни — каза той. — Говорих с Хенри Пърл и жена му. Техният лагер е малко по-надолу по пътя. Обещаха да наминават по няколко пъти на ден. Познавам ги от години, затова можеш да разчиташ на тях. Ако имаш нужда от нещо, просто почукай у тях.

Той подреди дървата и изгупа прахта от ръцете си. С навити ръкави и полепнали стърготини по крачолите, той приличаше повече на дървар, отколкото на градско ченге. Хвърли нов брезов дънер в огъня и пламъците се стрелнаха нагоре сред искри и пукот. Обърна се към нея, погледна я, изражението му бе скрито от светлината зад гърба му.

— Тук си в пълна безопасност, Нина. Не бих те оставил, ако имах и най-малко съмнение.

Тя кимна. Усмихна се.

— Тук ще съм добре.

— Има въдица и всичко необходимо за нея в кухнята, ако решиш да премериш сили с някоя пъстърва. Обличай всичко, което откриеш в дрешника. Едва ли ще ти станат, но поне ще ти е топло. Жената на Хенри ще ти остави някои женски неща утре. — Той замълча и се засмя. — И те няма да ти станат, защото тя носи два пъти по-голям размер от моя.

— Ще се справя. Не се притеснявай заради мен.

Последва дълго мълчание. И двамата знаеха, че няма какво да се каже, но той не помръдваше. Огледа стаята, сякаш не му се тръгваше. С нежелание тя се изправи, за да го изпрати.

— Имаш много път до града — каза тя. — Трябва да хапнеш, преди да тръгнеш. Ще успея ли да те изкуша с една вечеря? Нещо като

специалитет от макарони и сирене?

Той се ухили.

— На всичко друго ще кажа да.

В кухнята двамата поровиха из покупките, които бяха направили в супермаркета на идване. Омлет от гъби, една франзела и бутилка вино скоро красяха малката походна маса. Все още не бе прокарано електричество от тази страна на езерото, затова ядоха на светлината на газова лампа. Навън сумракът се сгъсти и оживя от песента на щурците.

Тя го погледна през масата и забеляза отблясъците, които лампата хвърляше по лицето му. Не можеше да откъсне очи от синината на бузата му, замислена за това, колко близо е бил до смъртта този следобед. Но това му бе работата, подобни рискове той поемаше непрекъснато. Бомби. Смърт. Това беше лудост и тя нямаше представа защо един здравомислещ мъж бе поел подобни рискове. „Шантави ченгета, мислеше си тя. Сигурно и аз съм не по-малко шантава, щом си въобразявам, че си падам по този.“

Отпи от виното, неспособна да се отърси от натрапчивото усещане за присъствието му. Също и за това, колко силно я привлича, толкова силно, че не можеше дори да се храни. Трябваше да си повтаря, че той просто си върши работата, че за него тя не е нищо повече от една загадка, която се опитва да разплете, и въпреки това не можеше да се сдържи да не си представя други вечери, които можеха да прекарат заедно. Точно тук, на езерото. Светлина на свещи, смях. Деца. Каза си, че сигурно ще има чудесно отношение към децата. Щеше да е търпелив и мил, също както с нея.

„Как мога да съм сигурна?“ Това са мечти. Нови фантазии.

Пресегна се, за да му сипе още вино.

Той постави длан над чашата си.

— Ще карам.

— О, разбира се. — Тя нервно остави бутилката. Сгъна и отново разгъна салфетката си.

Цяла една минута и двамата мълчаха, без да се поглеждат. Поне тя не смееше да го погледне.

Когато най-сетне вдигна очи, видя, че той я наблюдава. Не като ченге, което наблюдава свидетеля си, който представлява истинска загадка.

Наблюдаваше я като мъж, който се е взрял в жената, която желае.
Най-сетне той заговори тихо:

— Трябва да тръгвам...

— Знам.

— ... преди да е станало прекалено късно.

— Още е рано.

— В града имат нужда от мен.

Тя прехапа устни и не каза нищо. Той, разбира се, беше прав. В града имаха нужда от него. Всички имаха нужда от него. Тя бе само една подробност, за която се налагаше да се погрижи. И ето че я бе скрил на сигурно място и вече можеше да се върне към истинската работа, към истинските си задължения. Но изглежда на него никак не му се тръгваше. Не бе помръднал от стола, не бе откъснал очи от нея. Тя първа отмести поглед и нервно стисна чашата с вино.

Стресна се, когато той протегна ръка и нежно улови нейната. Без да каже и дума, взе чашата и я остави на масата. Вдигна ръката ѝ, изви дланта нагоре и я целуна лекичко, близо до китката. Устните му се задържаха и тя усети дъха му, който събуди в нея сладко мъчително удоволствие. Щом възбуждаше такъв смут само с едно бегло докосване, какво ли можеше да стори с нея? Тя затвори очи и простена тихо.

— Не искам да си тръгваш — прошепна тя.

— Идеята да остана не е много добра.

— Защо?

— Заради това. — Той целуна първо китката ѝ. — И заради това. — Устните му се плъзнаха нагоре по ръката, а наболата му брада гъделичкаше приканващо чувствителната ѝ кожа. — Правим грешка. Знаеш го. И аз го знам.

— Аз непрекъснато правя грешки — отвърна тя. — И невинаги съжалявам за тях.

Той вдигна поглед към нея. Видя и страха, и безстрашието ѝ. Сега вече тя не криеше нищо, беше го оставила да забележи всичко. Желанието ѝ бе прекалено силно, за да успее да го скрие.

Той стана от масата. Тя го последва. Привлече я към себе си, обрамчи лицето ѝ в длани и притисна устни към нейните. Целувката, сладка, с вкус на вино и страст, накара краката ѝ да омекнат. Тя се олюля и ръцете ѝ се вдигнаха към раменете му. Преди да успее да си

поеме дъх, той я целуваше отново, все по-дълбоко. Устните им се сляха, телата им се допряха. Ръцете му се плъзнаха към кръста ѝ, към бедрата. Нямаше нужда да я притиска към себе си, тя вече го усещаше, твърд и възбуден. Това я възпламени още повече.

— Ако ще спираме — прошепна той, — трябва да го сторим още сега...

Тя отговори с целувка, която заглуши думите. Телата им казваха всичко необходимо, те разкриваха каквото трябва. Дърпаха дрехите си, нетърпеливи да усетят голата кожа. Първо нейният пуловер падна на земята, последван от ризата му. Целуваха се, докато минаваха в съседната стая, където огънят се бе превърнал в гореща жар. Без да прекъсва целувката, той смъкна губера от канапето и го пусна на пода пред камината.

Един срещу друг, те коленичиха пред угасващия огън. Голите му рамене блестяха на трепкащата светлина. Тя бе изпълнена със страст, нетърпелива да усети докосването му, но той се движеше бавно, наслаждаваше се на всеки миг на новото усещане с нея. Наблюдаваше с копнеж как тя разкопчава сутиена и свива рамене, за да смъкне презрамките. Когато вдигна ръка, за да покрие гърдата ѝ, за да подръпне зърното, тя отпусна глава назад и изстена. Докосването му бе леко, и въпреки това тя усети как я обзема слабост. Покорена. Той постави ръка на гърба ѝ и я положи на пода върху губера.

Тялото ѝ бе като горяща лава и продължаваше да се топи под ръцете му. Той спусна ципа на дънките ѝ и ги издърпа. Бельото ѝ се смъкна с тихо копринено съскане. Сега лежеше без нищо да я скрива от погледа му, а кожата ѝ розовееше под последните отблясъци на огъня.

— Мечтаех за теб — прошепна той и ръката му се спусна надолу по корема ѝ към тъмния триъгълник косъмчета. — Снощи, докато беше у дома, мечтаех да те притисна до себе си. Искях да те докосна както сега. Когато се събудих, си казах, че това не бива никога да се случи. Че това е само една фантазия. Копнеж. А ето ни сега... — Той се наведе и я целуна нежно по устните. — Не бива да го правя.

— Но аз искам. Искам да го направим.

— И аз го искам, не по-малко от теб. Дори повече. Но се страхувам, че ще съжаляваме.

— Тогава да оставим съжаленията за по-късно. Нека тази вечер бъдем само аз и ти. Да се престорим, че няма нищо друго, никой друг.

Той я целуна отново. Този път ръката му се плъзна между бедрата ѝ и усети влагата, топлината. Тя простена, залята от безпаметно желание. Той плъзна пръст в нея и усети как тръпне и се стяга. Беше готова, напълно готова за него, но той не бързаше, искаше му се мигът да продължи вечно.

Отдръпна ръката си, за да може да свали останалите дрехи. Когато коленичи до нея, тя си пое рязко въздух, изпълнена с възхита. Колко красив мъж беше той. Не само тялото му, но и душата. Личеше в очите му — загрижеността, топлотата. Всичко това бе скрито от нея преди, притаено зад маската му на кораво ченге. Сега той не можеше да скрие нищо. Разкриваше ѝ всичко от себе си.

И тя разкриваше всичко пред него.

Бе така погълната от удоволствието, че не усещаше свян, нито пък неудобство. Отпусна се назад и заскимтя, когато пръстите му отново навлязоха в нея, отдръпнаха се, за да я подразнят и пак нахлуха. Тя вече бе отдадена на страстта и бедрата ѝ се повдигаха приканващо към него.

— Моля те — прошепна тя. — О, Сам. Аз...

Той я целуна и прекъсна негодуванието ѝ. Продължи да я измъчва, като пръстите му си играеха с нея, докато ѝ се стори, че ще се разпръсне на хиляди частици. Едва тогава, когато бе на самия ръб, той отдръпна ръка, прилепи бедра до нейните и навлезе дълбоко. Тя го сграбчи и извика, когато усети навлизането, готова всеки миг да достигне върха. Когато го усети, когато почувства, че пропада шеметно, те се притиснаха един към друг, за да полетят заедно и да се приземят по-леко.

Нина заспа. Беше ѝ топло, чувстваше се на сигурно място в прегръдките му. Късно, доста по-късно, тя се събуди от среднощния хлад. Огънят беше изгаснал. Въпреки че се бе сгушила на губера, усети, че трепери.

Беше сама.

Наметна губера на раменете си, отиде в кухнята и надникна през прозореца. На лунната светлина забеляза, че колата на Сам я няма. Беше се върнал в града. „Вече ми липсва“, каза си тя. Сякаш в живота ѝ бе нахлула дълбока черна бездна. Отиде в спалнята и се пъкна под

одеялата, за да спре да трепери, но не успя. Когато Сам си бе тръгнал, беше отнесъл със себе си всичката топлина. Всичката радост.

Почувства страх, че така осезателно ѝ липсва. Нямаше намерение да се влюбва в него, просто не можеше да си го позволи. Тази вечер бяха изпитали удоволствие. Бяха се насладили на телата си. Като любовник, той бе великолепен. Но като мъж, когото да дари с обичта си, той бе напълно неподходящ. Нищо чудно, че се бе промъкнал като крадец в нощта. Беше разбрал, че е грешка, също както и тя. Сигурно в същия този момент той съжаляваше не по-малко от нея. Зарови се плътно под одеялата и зачака сънят да натези, или пък поне зората да настъпи, беше ѝ все едно кое от двете ще е първо. Все нещо трябваше да притъпи болката от заминаването на Сам. Само че нощта, студена и самотна, продължи безкрайно дълго.

Това беше грешка. Една глупава, ненормална грешка.

Докато караше към Портланд по дългата тъмна магистрала, Сам си повтаряше въпроса как е могъл да позволи подобно нещо да се случи. Просто привличането помежду им бе прекалено силно. То ги тласкаше един към друг още от първия ден, когато се запознаха. Беше го отблъсквал, непрестанно си повтаряше, че е ченге, а тя — важна брънка от разследването. Добрите ченгета никога не попадат в този капан.

А уж беше добро ченге. Сега вече знаеше, че е прекалено много човек, а пък Нина е истинско изкушение, на което е неспособен да устои, че има вероятност цялото разследване да пропадне, защото той си е загубил чувството за обективност. И то, защото тя вече означаваше прекалено много за него. И щеше да се отрази не само на разследването, а и на него самия, като вината, цялата вина бе негова. Нина бе уплашена и уязвима, беше напълно естествено да се обърне към него, към своя защитник, за утеха. Спокойно можеше да я държи на една ръка разстояние и да потисне желанията си. Вместо това се бе поддал и сега не бе в състояние да мисли за нищо друго.

Стисна волана и си наложи да си гледа пътя. Или пък разследването.

В един сутринта вече бе в града. В един и половина седеше на бюрото си и изчиташе предварителните доклади на Ърни Такеда.

Точно както очакваше, бомбата в апартамента на Нина бе много подобна на устройствата, взривили църквата и склада. Единствената разлика бе в начина на детонация. В склада бе поставен простичък часовников механизъм. В църквата, устройството трябваше да избухне при отварянето на кутията, в която бе пакетирано. Апартаментът на Нина трябваше да избухне при отварянето на вратата. Този бомбаджия се оказа доста изобретателен. Можеше да предизвика взрива по не един и два начина. Подбираще различни устройства, в зависимост от ситуацията, което показваше, че е хитър и изключително опасен.

Прибра се в пет и поспа няколко часа, за да може да отиде на оперативката в осем. С три бомби за три седмици, вече ги натискаха отвсякъде и напрежението бе изписано по всички лица около конферентната маса. Джилис изглеждаше изтощен, шефът Купърсмит бе раздразнителен, дори обикновено спокойният Ърни Такеда не можеше да скрие нетърпението си. Част от напрежението се дължеше на присъствието на двамата федерални агенти от отдел „Алкохол, цигари и огнестрелно оръжие“. И двамата бяха нахлузили маските на незаменими специалисти от АЦО, които просто са се отбили.

Най-дразнещият фактор обаче, бе „любимият“ им областен прокурор и вечен досадник Норм Лидел, който също присъстваше.

Лидел размахваше новото издание на „Ню Йорк Таймс“.

— Само погледнете заглавията — нареждаше той. — Портланд, щата Мейн, новата бомбаджийска столица. Вижте само какво пишат в Ню Йорк за нас! За нас? — Той запокити вестника на масата. — Какво, по дяволите, става в този град? Кой е този бомбаджия?

— Можем да ви дадем правдоподобен психологически профил — предложи единият агент от АЦО. — Извършителят е бял мъж, интелигентен...

— Вече ми стана ясно, че е интелигентен — сопна се Лидел. — И то много по-интелигентен от нас. Не ви искам психологическия профил. Искам да ми кажете кой е той. Някой има ли представа за самоличността му?

На масата се възцари мълчание. След това Сам заговори:

— Знаем кого се опитва да убие.

— Искаш да кажеш оная Кормиър ли? — изсумтя Лидел. — До този момент никой не е успял да ми даде разумно обяснение от къде на къде тя е набелязаната жертва.

— Със сигурност е тя. Тя е единствената ни връзка с бомбаджията.

— Ами взрива в склада? — намеси се Купърсмит. — Това как може да се свърже с Нина Кормиър?

— Това вече не знам — призна Сам след кратко колебание.

— Готов съм да заложа десет към едно, че хората на Били Бинфорд са гръмнали склада — каза Лидел. — Това си е логична стъпка от негова страна. За да сплаши свидетеля на делото. А тази Кормиър има ли някаква връзка с Бинфорд?

— Знае за него само от вестниците — обясни Сам. — Няма връзка.

— Ами семейството ѝ? Те имат ли нещо общо с Бинфорд?

— И при тях няма връзка — обади се Джилис. — Проверихме финансите на цялата фамилия. Бащата, майката, пастрока и мащехата на Нина Кормиър. Никой не е имал нищо общо с Бинфорд. И бившият ѝ годеник е бил съвсем чист.

Лидел се отпусна на стола.

— Нещо предстои. Усещам го. Бинфорд е замислил нещо голямо.

— Как разбрахте? — попита Купърсмит.

— Имам си източници. — Лидел поклати отвратен глава. — Най-сетне тикнах Снежния човек зад решетките, а той продължава да дърпа конците и прави цялата ни съдебна система на кайма. Убеден съм, че бомбата в склада е била само за сплашване. Опитва се да подплаши свидетелите ми. Ако не го осъдя, след няколко месеца ще бъде на свобода. И тогава ще ги заплаши лично.

— Но шансовете ви да го осъдите са доста добри — увери го Купърсмит. — Имате достоверни свидетели, финансови сведения. А и всичко ще мине на съд.

— Дори и така да е — заспори Лидел, — Бинфорд още не е приключил с маневрите си. Подготвил е нещо. Ще ми се да знам какво точно. — Той погледна Сам. — Къде си скрил Нина Кормиър?

— На сигурно място — отвърна Сам.

— Да не би да се опитваш да го запазиш строго секретно?

— При дадените обстоятелства предпочитам да знаем само ние с Джилис. Ако искате да ѝ зададете някакви въпроси, аз ще я попитам вместо вас.

— Искам само да знам каква е връзката ѝ с взривовете. Защо Снежния човек иска да я ликвидира.

— Цялата тази работа може да няма нищо общо с Бинфорд — предположи Сам. — Той е все още в затвора, а има замесен и друг. Бомбаджията.

— Точно така. Затова го открийте — тросна се Лидел. — И то преди да нарекат Портланд американския Бейрут. — Той се надигна от стола, което означаваше, че оперативката е приключила. — Бинфорд ще седне на подсъдимата скамейка след месец. Не искам и други от свидетелите ми да се заврат в миши дупки от страх, че ще има още бомби. Затова пипнете оня тип, преди да ми е съсипал делото. — След тези думи Лидел изфуча навън.

— Господи, става страшно, когато предстоят избори — измърмори Джилис.

Докато останалите се изнизваха от стаята, Купърсмит каза:

— Наваро, искам да си кажем две думи.

Сам изчака. Знаеше отлично какво предстои.

Купърсмит затвори вратата и се обърна към него.

— Ти и Нина Кормиър. Какво става?

— Тя има нужда от защита. Затова се погрижих за нея.

— Само това ли си свършил?

Сам въздъхна тежко.

— Аз... ние може и да сме се поувлекли малко.

— Така си и мислех. — Купърсмит поклати глава. — Достатъчно умен си, за да не допускаш подобно нещо, Сам. Такива грешки правят само новациите. Ти не би трябвало да се поддаваш.

— Знам.

— Така застрашаваш и двамата. Би трябвало да те сваля от случая.

— Трябва да остана.

— Заради жената ли?

— Защото искам да пипна този тип. И ще го пипна.

— Добре, само стой настрана от Нина Кормиър. Не би трябвало да ти го казвам. Когато се случи подобно нещо, все някой е наранен накрая. Точно сега тя си въобразява, че си Джон Уейн. Обаче, щом всичко свърши, си ставаш същото човешко същество като нас. Не се

заблуждавай, Сам. Тя е хубава, татко ѝ е червив от пари. Не ѝ трябва ченге.

„Знам, че е прав, разсъждаваше Сам. Знам го от личен опит. Някой ще пострада. И това със сигурност ще съм аз.“

Вратата на конферентната зала се отвори внезапно и развълнуваният Ърни Такеда надникна.

— Направо няма да повярвате — каза той и размаха някакъв факс.

— Какво има? — попита Купърсмит.

— Получих сведението. Идентифицирали са отпечатъка от бомбата в склада.

— И?

— Съвпада. С този на Винсънт Спектър.

— Невъзможно! — възкликна Сам.

Дръпна листа от Ърни и зачете доклада. Нямахше съмнение, че идентификацията е точна.

— Трябва да има някаква грешка — каза Купърсмит. — Нали откриха тялото му. Спектър е мъртъв и погребан, още преди месеци.

Сам вдигна поглед.

— Очевидно не е — изръмжа той.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лодката бе стара, много използвана, но корпусът ѝ бе як. Поне не течеше, когато Нина грабна греблата и се насочи към средата на езерото. Беше късно следобед и двойка гмурци пляскаха лениво из водата, без да се смущават от самотната лодка. Денят бе тих и спокоен, с топлината на типичен летен ден. Нина гребеше към центъра, където лъчите си играеха по повърхността. Остави лодката да се полюшва. Тя започна бавно да се върти в кръг, а младата жена се отпусна по гръб и загледа небето. Над нея прелитаха птици, наблизко кръжеше водно конче, а крилата му искряха с цветовете на дъгата под слънцето. И тогава чу глас, който я викаше по име.

Изправи се рязко и лодката се заклати. Видя го как ѝ маха от самия бряг.

Докато натискаше греблата към брега, сърцето ѝ заби силно, по-скоро преливащо от очакване, отколкото от нетърпение. Защо се бе върнал толкова скоро? Снощи си тръгна, без да каже и дума, без да се сбогува, точно както постъпва мъж, който няма намерение да се види с нея отново.

Но ето че се бе върнал и я чакаше смълчан и неподвижен на брега, погледът му бе безизразен, както обикновено. Не можеше да го разбере. Никога не бе успяла да го разбере. Това бе мъж, който с лекота я изкарваше от търпение, а ето че докато преминаваше последните метри, усети завладяващата лудост на чувствата отново да я обзема. Наложил си да впрегне цялата си воля, за да потисне това усещане.

Подхвърли му въжето. Той изтегли лодката на брега и ѝ помогна да слезе. Дори докосването на силната му ръка я накара да потръпне от наслада. Но един-единствен поглед към лицето му бе достатъчен, за да потуши надеждата, че любимият се е върнал. Пред нея бе ченгето, безлично, готово да се заеме със случая. Този мъж нямаше нищо общо с пламенния любовник, който я бе държал предишната нощ в прегръдките си.

— Има ново развитие — каза той.

Безизразна като него, тя срещна погледа му.

— Какво развитие?

— Мислим, че знаем кой е бомбаджията. Искам да погледнеш тези снимки.

На канапето пред камината, същата камина, която ги бе топила, докато се любиха снощи, Нина запрелиства албума със снимки на престъпници. Сега в камината не играеше огън, а тя усети студ по цялото си тяло и в душата си. Сам бе седнал настрани, избягваше да я докосва, не казваше нищо. Наблюдаваше я, изпълнен с очакване, че тя ще посочи лице, което е разпознала.

Наложи си да се съсредоточи в снимките. Огледа лицата едно по едно, внимателно проучвайки чертите им. Стигна последната страница. Поклати глава и затвори албума.

— Не познавам никого — заяви тя.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм. Защо? Кого трябваше да позная?

Разочарованието му бе очевидно. Отвори на четвърта страница и ѝ посочи една снимка.

— Погледни това лице. Третият долу, първа колона. Виждала ли си го някога?

Тя гледа дълго снимката.

— Не, не го познавам.

С въздишка на разочарование, Сам се отпусна на канапето.

— Това вече няма никакъв смисъл.

Нина все още гледаше съсредоточено снимката. Мъжът бе на около четиридесет, с пясъчноруса коса, сини очи, хлътнали страни, дори изпити. Очите му приковаха вниманието ѝ. Взираха се право в нея, погледът бе заплашителен, дързък, пронизващ.

Нина потръпна неволно.

— Кой е той?

— Казва се... по-скоро казваше се, Винсънт Спектър. Висок е един и седемдесет и пет, осемдесет килограма, на четиридесет и шест е. Поне на толкова би трябвало да е сега. Ако все още е жив.

— Искаш да кажеш, че не знаеш дали е още жив?

— Мислехме, че е мъртъв.

— Но не си сигурен.

— Вече не. — Сам стана от дивана. В къщата ставаше хладно. Той коленичи пред камината и започна да подпалва огъня. — Дванайсет години — каза той, — Винсънт Спектър беше експерт по експлозивите в армията. След това го изхвърлиха от служба. Беше уволнен позорно за дребни кражби. Не му отне дълго да си изгради нова кариера. Превърна се в това, което наричат специалист. Големи удари, големи пари. Захващаше се да свърши работа на всеки, който бе готов да плати за уменията му. Работеше за правителства, които поддържат терористи. За мафията. За престъпните босове из цялата страна. Години наред се къпеше в пари. След това късметът го изостави. На някаква охранителна камера в една банка го разпознали. Арестуваха го, осъдиха го, но прекара в затвора само година. След това избяга.

Сам драсна клечка кибрит и я поднесе към подпалките. Те пламнаха и огънят запраця и пръсна искри. Той постави един дънер най-отгоре и се обърна към нея.

— Преди шест месеца — продължи той, — останките на Спектър бяха открити сред развалини, след като една от бомбите му взривила някакъв склад. Поне властите вярваха, че е открито неговото тяло. Сега вече знаем, че е бил друг. А самият Спектър е още жив.

— Как разбрахте?

— Току-що ни попадна негов отпечатък. Върху част от бомбата в склада.

Тя продължаваше да го гледа.

— Искаш да кажеш, че той е взривил и църквата?

— Почти съм сигурен. Винсънт Спектър се опитва да те убие.

— Но аз не познавам никакъв Винсънт Спектър! Никога преди не съм чувала това име!

— И снимката не ти говори нищо?

— Не.

Сам се изправи. Зад него пламъците поглъщаха дънера.

— Показахме снимката му на цялото ти семейство. И на тях не им е познат.

— Трябва да има някаква грешка. Дори и да е жив, няма причина да иска да ме убие.

— Тогава го е наел някой друг.

— Нали вече провери тези възможност. Единственото ти предположение беше Даниела.

— Тази възможност все още остава. Тя, разбира се, отрича. А и премина успешно на детектора на лъжата.

— Тя се е оставила да я подложите на детектор на лъжата?

— Тя сама настоя. И ние го направихме.

Нина поклати удивено глава.

— Сигурно много се е стреснала.

— Всъщност, струва ми се, че на нея ѝ достави удоволствие да ни изнесе цялото това представление. Всички мъже се обръщаха след нея, когато дойде в управлението.

— Да, много я бива по тази част. Със сигурност е завъртяла главата на баща ми. И на Робърт — добави тихо Нина.

Сам обикаляше стаята, като крачеше бавно в кръг около дивана.

— Значи, връщаме се на въпроса с Винсът Спектър — каза той.
— И каква е връзката му с теб? Или с Робърт?

— Вече ти казах. Никога преди не съм чувала това име.

Сам продължаваше да обикаля дивана, докато най-сетне се спря отново пред камината. Лицето му бе неразгадаемо на светлината на пламъците.

— Спектър е жив. Той е направил бомбите, предназначени за теб и за Робърт. Защо?

Тя отново погледна към снимката на Винсът Спектър.

Колкото и да се опитваше, не можеше да си спомни подобно лице. Очите, може би, те ѝ се струваха смътно познати. Може и да бе срещала този поглед преди. Но не и лицето.

— Разкажи ми повече за него — помоли тя.

Сам се приближи до канапето и седна до нея. Не беше достатъчно близо, за да я докосне, но достатъчно близо, за да я накара да усеща присъствието му.

Винсът Спектър е роден и отрасъл в Калифорния. На деветнадесет постъпил в армията. Скоро проличала склонността му към експлозивни и затова бил обучен. Изпращан е в Гренада и Панама. Там загубил пръста си, докато се опитвал да обезвреди експлозив на терористи. Тогава е можел да се оттегли от служба поради инвалидност, но...

— Чакай. Каза, че му липсва пръст...

— Точно така.

— Коя ръка?

— Лявата. Защо?

Нина притихна. Мислеше, опитваше се да си спомни. Липсващ пръст. Защо образът изведнъж се раздвижи?

Тя тихо попита:

— Лява ръка, среден ли е?

Сам се намръщи и се наведе към куфарчето, за да извади папка. Порови из документите.

— Да — отвърна той. — Среден пръст.

— Няма нищо останало. Просто липсва... изцяло.

— Точно така. Наложило се е да ампутират всичко чак до основата. — Той я наблюдаваше, очите му бяха нащрек, гласът му — притихнал от вълнение. — Значи все пак го познаваш.

— Аз... ами аз не съм сигурна. Имаше един човек с ампутиран пръст... среден на лявата ръка...

— Какво? Къде?

— В спешното отделение. Стана преди няколко седмици. Спомням си, че носеше ръкавици и отказа да ги свали. Налагаше се да му премеря пулса. Затова издърпах лявата ръкавица. Сигурно съм се... заяпала. Спомням си, че го попитах как го е загубил. Той ми каза, че го е откъснала някаква машина.

— Бил е в спешното отделение?

— Беше... станала катастрофа. А, да, спомням си. Бил съборен от колело. Ръката му беше порязана и трябваше да го зашием. Най-странното бе как изчезна след това. Веднага след като му поставиха шевове, излязох от стаята, за да донеса нещо. Когато се върнах, него вече го нямаше. Нито каза благодаря, нищо. Просто изчезна. Помислих си, че се е опитал да се измъкне, за да не си плати сметката. Само че по-късно разбрах, че е платил. В брой.

— Помниш ли името?

— Не. — Тя сви рамене. — Никак не помня имена.

— Опиши ми го. Всичко, което си спомняш.

Тя замълча, докато се опитваше да възстанови лицето на мъж, когато бе видяла преди седмици, и то един-единствен път.

— Стори ми се сравнително висок. Когато легна на кушетката, краката му стърчаха навън. — Погледна към Сам. — Сигурно е висок

колкото теб.

— Аз съм един и осемдесет и пет. Спектър е един и седемдесет и пет. Ами лицето? Косата, очите?

— Тъмна коса, почти черна. А очите... — Тя се отпусна назад и се намръщи. Спомни си колко се стресна, когато видя липсващия пръст. Беше вдигнала поглед и тогава срещна очите на пациента. — Бяха много сини.

— Сините очи са същите. Черната коса е различна. Но може и да се е боядисал.

— Лицето му беше различно. Съвсем не прилича на снимката.

— Спектър е изобретателен. Може и да си е направил пластична операция и напълно да е променил външността си. Цели шест месеца предпологахме, че е мъртъв. През това време може и да се е преобразил напълно.

— Добре, ами ако наистина съм видяла Спектър в отделението? Как така се оказвам аз мишената? Защо му е да ме убива?

— Видяла си лицето му. Можеш да го идентифицираш.

— Сигурно доста хора са го видели.

— Ти си единствената, която може да свърже лицето на мъжа с липсващия пръст. Каза, че бил с ръкавици, че не искал да ги свали.

— Да, но те бяха част от униформата му. Може пък единствената причина да е искал ръкавиците...

— Каква униформа?

— Някакво сако с дълги ръкави и метални копчета. Бели ръкавици. Панталони с кантове отстрани. Нещо като операторите на асансьори или пък като пиколо.

— На сакото нямаше ли избродирана емблема? Име на сграда или на хотел?

— Не.

Сам беше скочил на крака и крачеше напред-назад, обзет от нова възбуда.

— Така. Така, значи случва му се незначително произшествие. Порязва си ръката и отива в спешното отделение, за да зашият раната. Ти си видяла липсващия пръст. Видяла си и лицето му. Забелязала си, че носи някаква униформа...

— Това не е достатъчно, за да ме набележи...

— Може пък да се окаже достатъчно. В този момент действа под съвършено нова самоличност. Властите нямат никаква представа как изглежда. Само че липсващият пръст го издава. Ти си го забелязала. Видяла си и лицето му. Можеш да ни го посочиш.

— Но аз дори не познавам Винсънт Спектър. Дори не бих си помислила да отида заради него в полицията.

— Ние вече бяхме започнали да си задаваме въпроси за мнимата му смърт. Чудехме се дали все още не е жив и не действа. След още една бомба, сигурно щяхме да прозрем истината. И тогава щеше да се наложи да кажем на хората, че търсим мъж с липсващ среден пръст на лявата ръка. Ти щеше да се отзовеш. Нали така?

Тя кимна.

— Разбира се.

— Може би точно от това се е страхувал. Че ще ни разкриеш единственото, което не знаем. Как изглежда.

Тя замълча. Взираше се в снимките и си мислеше за онзи ден в отделението. Опитваше се да си спомни пациентите, преживените кризи. Зачервени гърла и изкълчени глезени. Беше работила като медицинска сестра осем години, беше обърнала внимание на толкова много пациенти, че дните ѝ се сливаха един в друг. Но ето че сега си спомни още една подробност за посещението на мъжа с ръкавиците. Подробност, която я накара да почувства мраз.

— Лекарят — каза тихо тя. — Лекарят, който го заши...

— Да. Кой беше?

— Робърт. Беше Робърт.

Сам я загледа. В същия момент той разбра. И двамата разбраха. Робърт е бил в същата стая. Той също е видял лицето на пациента, забелязал е осакатената лява ръка. И той, също като Нина можеше да идентифицира Винсънт Спектър.

Сега Робърт беше мъртъв.

Сам се протегна и хвана ръката на Нина.

— Ела. — Издърпа я да стане.

Сега стояха един срещу друг и тя усети как тялото ѝ веднага реагира на близостта, как стомахът ѝ се сви от възбуда. Възбуда.

— Връщам те в Портланд.

— Тази вечер ли?

— Искам да се срещнеш с художника на управлението. Да видим дали двамата няма да успеете да възстановите образа на Спектър.

— Не съм сигурна дали ще успея. Мога да го позная. Но да го опиша...

— Художникът ще ти помогне. Важното е, че има над какво да работим. Освен това ще ми трябваш, за да ми помогнеш да прегледам архива на отделението. Може пък да има нещо, което да си забравила.

— Пазим копия за всички случаи. Ще мога да намеря данните за този пациент. — „Готова съм да направя всичко, което поискаш от мен, мислеше си тя, стига само да престанеш с тази игра на кораво ченге.“

Докато стояха и се гледаха, ѝ се стори, че видя припламването на искрица копнеж в очите му. Твърде бързо, защото той се обърна и взе едно яке от дрешника. Наметна го на раменете ѝ. Когато докосна голото ѝ рамо, тя потръпна.

Извърна се към него. Погледна го в очите.

— Случило ли се е нещо между нас? — попита тихо тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Снощи. Не съм си въобразила, нали, Сам? Любихме се точно в тази стая. Сега се чудя къде сбърках. Защо ми се струваш толкова... различен?

Той въздъхна, сякаш с досада. Може би дори със съжаление.

— Снощи — започна той, — не трябваше нищо да се случва. Беше грешка.

— Не мисля така.

— Нина, винаги се оказва грешка да се влюбиш в ченгето, което отговаря за разследването. Ти си уплашена, търсиш си герой. По една случайност, тази роля се е паднала на мен.

— Но ти не играеш роля! Нито пък аз. Сам, аз държа на теб. Мисля, че се влюбвам в теб.

Погледна я, без да говори, мълчанието му бе не по-малко красноречиво от думи.

Тя се извърна, за да не се вира в безизразния му поглед. Разсмя се насила.

— Господи, чувствам се като пълна глупачка. Сигурно това ти се случва непрекъснато. Жените ти увисват на врата.

— Не е така.

— Не е ли? Ченгето герой. Коя ли може да устои? — Тя се обърна отново към него. — Е, и как съм аз в сравнение с другите?

— Няма други! Нина, не се опитвам да те отблъсна. Просто искам да разбереш, че този случай ни сближи. Опасността. Напрегнатите моменти. Поглеждаш ме и не забелязваш недостатъците, нито пък причините, поради които не съм за теб. Била си сгодена за Робърт Бледскоу. Колежите от Айви Лийг. Доктор по медицина. Къща над залива. А аз съм само един държавен служител.

Тя поклати глава и в очите ѝ ненадейно нахлуха сълзи.

— Наистина ли си мислиш, че така преценявам нещата? Че си само един държавен служител? Просто ченге?

— Но аз съм такъв.

— Ти си много повече. — Тя протегна ръка, за да докосне лицето му. Той трепна, но не се отдръпна, когато пръстите ѝ докоснаха наболата брада. — Да, Сам. Ти си мил. И нежен. И смел. Не съм срещала друг като теб. Добре, ченге си. Това е просто част от теб самия. Освен това ме опази жива. Бдиш над мен...

— Това ми е работата.

— Това ли е всичко?

Той не ѝ отговори веднага. Просто я наблюдаваше, сякаш не му се искаше да признае истината.

— Каж ми, Сам? Аз само част от работата ти ли съм?

Той въздъхна.

— Не — призна накрая. — Много повече. Много повече от това.

Радостта я накара да се усмихне. Снощи го бе усетила, топлотата му, загрижеността му. Въпреки че отричаше, под маската на безразличието бе скрит жив човек от плът и кръв. Толкова ѝ се искаше да се отпусне в прегръдките му, да привлече Сам Наваро извън тази ниша, в която се бе скрил.

Той посегна към ръката ѝ и нежно, но категорично я помести от лицето си.

— Моля те, Нина — каза той. — Не прави нещата по-трудни и за двама ни. Аз трябва да си свърша работата и не мога да си позволя да се разсейвам. Опасно е. И за мен, и за теб.

— Но ти държиш на мен. Това е всичко, което исках да знам. Че държиш на мен.

Той кимна. Това бе всичко, на което тя можеше да се надява.

— Става късно. Да тръгваме — измърмори той. Обърна се към вратата. — Ще те чакам в колата.

Нина се мръщеше срещу компютърната скица на лицето на заподозрения.

— Не е съвсем наред — каза тя.

— Какво не му е наред?

— Не знам. Не е лесно да се възстанови лицето на някой човек. Виждала съм го само онзи път. Не съм имала за цел да запомня нито формата на носа, нито брадичката.

— Прилича ли на този тук?

Нина огледа образа на монитора. Вече цял час се бяха мъчили с различни прически, носове, форми на брадата и скулите. Това, което създадоха бе изкуствено, лишено от живот. Също както другите рисунки, създадени от полицейския художник.

— Ако трябва да сме честни — призна с въздишка тя, — не съм сигурна дали той изглежда така. Ако видя истинския сред други, ще мога да го разпозная. Само че не съм много добра при възпроизвеждането на това, което съм видяла.

Сам бе очевидно разочарован, когато се обърна към художника.

— Въпреки това я принтирай. Изпрати копия до вестниците, новините, по факса.

— Дадено, Наваро — отвърна служителят и натисна копче на принтера.

Когато Сам поведе Нина, тя се обади нещастно:

— Съжالياвам. Май не помогнах кой знае колко.

— Справи се отлично. Права си, никак не е лесно да се възпроизведе лице. Особено пък на човек, когото си виждала само веднъж. Наистина ли си мислиш, че ще го познаеш, ако го видиш?

— Да. Сигурна съм.

Той стисна ръката ѝ.

— Може да се окаже, че именно от това имаме нужда. Стига да го пипнем. Кое то води до следващата точка от дневния ред.

— Какво е то?

— Джилис е вече в болницата и преглежда архива. Ще има нужда от теб, за да разясниш някои неща от картоната.

Тя кимна.

— Това вече го мога.

Откриха Джилис в една задна стая на спешното отделение, с цяла купчина струпана пред него. По лицето му бе изписана умора, подчертана от флуоресцентните лампи. Наближаваше полунощ, а той бе започнал работа в седем сутринта. Също и Сам.

И за двамата нощта едва започваше.

— Отделих това, което според мен трябва да е картонът — каза Джилис. — 29 май, пет следобед. Нали така, госпожице Кормиър?

— Възможно е.

Джилис ѝ подаде картона. Той се състоеше от една страница и описваше извършените процедури. Най-отгоре бе написано името Лорънс Фоули, адресът му и допълнителна информация. В графата „Оплакване“, тя разпозна собствения си почерк. Разкъсна рана, ляв подлакътник. Отдолу бе написала „Четирийсет и шест годишен бял мъж, ударен от велосипедист на кръстовище. При падане наранява ръката на бронята. Няма загуба на съзнание“.

Тя кимна.

— Точно това е. Ето го и подписът на Робърт най-долу. Лекуващ лекар. Той е зашил раната с четири шева, както е описано в бележките му.

— Проверено ли е името Лорънс Фоули? — обърна се Сам към Джилис.

— На този адрес няма човек с такова име — уведоми го Джилис. — А такъв телефонен номер не съществува.

— Бинго — каза Сам. — Фалшив адрес, фалшива самоличност. Това е нашият човек.

— И как ще го хванем? — подчерта Джилис. — Не е оставил никаква следа. Къде ще го търсим?

— Пуснахме лицето му навсякъде. Знаем, че е бил в някаква униформа, вероятно на пиколо. Ще проверим в хотелите. Опитай се да видиш дали някой от служителите им не прилича на рисунката. — Сам замълча и се намръщи. — Хотел. Защо му е да работи в хотел?

— Може да е имал нужда от работа — предположи Джилис.

— Като пиколо? — Сам поклати глава. — Ако това наистина е Винсънт Спектър, той има добра причина, за да е там. Някакъв договор. Набелязан обект... — Той се отпусна на стола и потри очи. Късните часове и стресът се бяха изписали по лицето му. И сенките, и бръчките от умора.

Нина копнееше да протегне ръка, за да прогони притеснението, което забеляза, но не смееше. Не и пред Джилис. Може би никога нямаше да събере смелост. Той ясно показва, че тя го разсейва, че пречи на работата му, че разсейването е много опасно. Бе приела всичко това.

А сега копнееше да го докосне.

Сам се изправи и започна да обикаля стаята, сякаш се насилваше да не заспи.

— Трябва да проверим хотелите. Ще проверим пиколата. И ще проверим полицейските доклади. Може пък някой да се е обадил за това произшествие с колелото.

— Добре, ще накарам Кули да се заеме.

— Това, което ни трябва, е, коя му е целта? Кой е набелязаният обект?

— Едва ли ще успеем да го разберем тази вечер — каза Джилис. — Имаме нужда от още нещо, за да можем да продължим. — Той се прозя и добави: — И трябва да поспим. И двамата.

— Той е прав — намеси се Нина. — Не можеш да продължаваш без почивка, Сам. Трябва малко да си починеш.

— А междувременно Спектър замисля кой знае каква катастрофа. Засега извадихме късмет. Само една жертва от бомбите. Само че следващия път... — Сам спря да крачи. Спря, защото вече нямаше сили. Застана на едно място, отпусна рамене и сякаш цялото му тяло се смали.

Джилис погледна към Нина.

— Заведи го у тях, може ли? Преди да се е гътнал и да се наложи да го вдигаме.

Нина стана от стола.

— Хайде, Сам — каза тихо тя. — Ще те закарам у вас.

Докато вървяха към колата, той продължаваше да настоява, че и сам може да кара, че е в отлично състояние и не му пречи да седне зад волана. Тя, също така упорито, изтъкна, че е заплаха за всички на пътя.

Той я остави да кара.

Едва бе излязла от паркинга на болницата, когато забеляза, че той е дълбоко заспал.

Щом стигнаха в къщата му, тя го събуди, за да слезе от колата и да отиде до входната врата. В спалнята изхлузи пистолета с кобура, изрита обувките и се строполи на леглото. Последните му думи бяха нещо като извинение. След това спеше дълбоко.

Нина се усмихна, метна завивката върху него и отиде да провери вратите и прозорците. Всичко бе затворено и заключено. Къщата бе сигурна, доколкото това бе възможно.

Щом се върна в стаята на Сам, тя се съблече на тъмно и се отпусна до него. Той не помръдна. Младата жена нежно прокара пръсти през косата му и помисли: „Горкият ми, изтощен Сам. Тази вечер аз ще бдя над теб“.

Той въздъхна, обърна се към нея и я прегърна с едната ръка до себе си. Дори и в съня си се опитваше да я защитава.

Нямаше друг такъв мъж.

Нищо не можеше да я нарани. Не и тази вечер, докато бе в прегръдките му.

Беше готова да заложи живота си за това.

Показаха снимката му по сутрешните новини.

Винсънт Спектър хвърли един поглед на полицейската скица и се засмя тихо. Това си беше шега. Снимката изобщо не приличаше на него. Ушите бяха прекалено големи, челюстта прекалено масивна, а очите бяха като копчета. Неговите очи не бяха като копчета. Как са успели да се объркат толкова много? Какво ставаше с качествата на силите на реда?

— Не можете да ме хванете, аз съм неуловим — прошепна той.

Сам Наваро губеше почва под краката си, щом тази скица бе най-доброто, на което разчиташе. Жалко. Наваро му се струваше толкова умен, един истински значим опонент. Защо изведнъж се оказа, че е тъп като останалите? Поне беше успял да си извади едно вярно заключение.

Винсънт Спектър беше жив и отново се бе включил в играта.

— Само чакай да разбереш колко съм жив — каза той.

Може би оная Кормиър бе описала лицето му на художника в полицията. Въпреки че скицата никак не го притесняваше, Нина Кормиър бе причината за раздразнението му. Имаше възможност да го разпознае в стая с непознати. Тя бе единствената, която можеше да свърже лицето му със самоличността му, единствената, която бе в състояние да провали плана му. Затова трябваше да се отърве от нея.

И до това щеше да стигне.

Изключи телевизора и влезе в спалнята, където жената все още спеше. Беше се запознал с Мерилин Дукоф преди три седмици в клуба Стоп Лайт, където се отби да погледа стриптийзьорките. Мерилин беше блондинката с алена прашка. Лицето ѝ бе грубовато, ум не притежаваше, но фигурата ѝ бе истинско чудо на природата и силикона. Като много други жени в средите на екзотичните танци, тя имаше спешна нужда от пари и обич.

Той ѝ предложи и двете, при това в изобилие.

Тя приемаше подаръците му с истинска благодарност. Приличаше на кутре, пренебрегвано прекалено дълго, вярно и жадно за одобрение. Но най-важното бе, че не задаваше въпроси. Знаеше, че това не е здравословно.

Той седна до нея на леглото и я побутна, за да се събуди.

— Мерилин?

Тя отвори сънени очи и му се усмихна.

— Добро утро.

Той отвърна на усмивката ѝ. Продължи с целувка. Както обикновено, тя откликна с ентузиазъм. С благодарност. Той свали дрехите си, пхна се до нея под одеялото, до това изумително и невероятно тяло. Няма нужда да я гали, за да я предразположи.

Когато приключиха, тя лежеше усмихната и задоволена до него и той разбра, че моментът е подходящ, за да я попита.

Обърна се към нея.

— Трябва да те помоля за още една услуга.

Два часа по-късно, руса жена в сив костюм подаде личната си карта на охраната.

— Адвокат съм във „Фрик и Дариън“ — обясни тя. — Трябва да видя клиента ни, Били Бинфорд.

Няколко минути по-късно я отведоха в залата за посещения. Били Снежния човек седна от другата страна на плексигласовата стена. Огледа я, а след това заговори:

— Гледах новини по телевизията. Какво по дяволите, става?

— Той каза, че това е необходимо — отвърна блондинката.

— Виж, искам да свърши работата, както ми обеща.

— Погрижил се е за всичко. Всичко върви по график. Единственото ти задължение е да седиш спокойно и да чакаш.

Били погледна надзирателя, застанал отстрани, очевидно отегчен.

— Всичко съм заложил на тази карта — измърмори той.

— Ще стане. Само че той иска да е сигурен, че ще спазиш твоята част от уговорката. Плащане до края на седмицата.

— Още не. Не и докато не съм сигурен, че работата е приключена. Скоро имам дата за съда и тя приближава, прекалено бързо. Разчитам на това.

Блондинката само се усмихваше.

— Ще стане — каза тя. — Той го гарантира.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сам се събуди от миризмата на кафе и нещо готвено, нещо страшно вкусно. Беше събота. Събуди се сам в леглото, но нямаше съмнение, че в къщата има още някой. Долови шумоленето в къщата, приглушеното потракване на чинии. За пръв път от седмици насам се надигна от леглото с усмивка и тръгна към душа. В кухнята имаше жена, жена, която приготвяше закуска. Удивително, колко различна ставаше цялата къща. Топла. Уютна.

Приключи с душа и застана пред огледалото да се обръсне. В този момент усмивката му се стопи. Изведнъж се зачуди колко дълго е спал. Сънят му бе толкова дълбок, че дори не бе чул, когато Нина е станала тази сутрин. Дори не бе чул кога си е взела душ, защото пердето в банята беше мокро, когато влезе.

Снощи някой можеше да нахлуе с взлом, а той дори нямаше да усети.

Напълно безполезен съм за нея, мислеше той. Не можеше да следи Спектър и същевременно да пази Нина. Нито щяха да му стигнат силите, нито пък щеше да е достатъчно обективен. Беше почти безполезен, напротив, направо застрашаваше живота ѝ.

Именно от това се бе страхувал.

Приключи с бръсненето, облече се и влезе в кухнята.

Щом я погледна, застанала край печката, решимостта му се изпари. Тя се обърна и се усмихна.

— Добро утро — каза тихо тя и го обгърна с ръце и някаква много сладка миризма. Или поне така бе във въображението му, една великолепна жена в кухнята. Усмивка за добро утро. В тигана цвърчат палачинки.

Жена в къщата.

Не коя да е жена. Нина. Усети как съпротивата му се руши, усети мъжките нужди и желания да взимат превес отново. Винаги ставаше така, когато бе близо до нея.

Хвана я за раменете и отстъпи.

— Нина, трябва да поговорим.

— Искаш да кажеш... за случая ли?

— Не. Искам да кажа за теб. И за мен.

Лъчезарната усмивка веднага се стопи от лицето ѝ. Тя усети, че той се готви да ѝ нанесе удар. Извърна се, без да каже нищо, извади палачинката от тигана и я плъзна в една чиния. След това застана пред чинията, загледана в нея.

В този момент Сам се мразеше. В същото време знаеше, че няма друг начин, по който да подходи, не и ако наистина държеше на нея.

— Снощи не трябваше да се случва — каза той.

— Но между нас не се е случило нищо. Просто те докарах и те оставих да си легнеш.

— И аз за това говоря, Нина. Снощи бях толкова изтощен, че дори и влак да бе минал през спалнята, нямаше да ме накара да трепна. Как мога да те опазя, след като не съм в състояние да си държа очите отворени?

— О, Сам. — Тя пристъпи към него и ръцете ѝ се плъзнаха по лицето му. — Аз не очаквам да си мой бранител. Снощи ми се искаше аз да се погрижа за теб. Бях щастлива, че мога да го направя.

— Аз съм ченгето, Нина. Аз отговарям за безопасността ти.

— Не можеш ли поне веднъж да престанеш да си ченге? Не можеш ли да ме оставиш аз да се погрижа за теб? Аз не съм безпомощна. Нито пък ти си толкова корав, че да нямаш нужда от никого. Когато бях най-уплашена, ти бе до мен. Сега искам аз да съм до теб.

— Няма да съм аз убития. — Той стисна и двете ѝ ръце и ги свали от лицето си. — Идеята ти не е много добра, не бива да се забъркваш, и двамата го знаем. Не мога да те пазя така, както трябва. Всяко друго ченге ще свърши значително по-добре тази работа.

— Нямам доверие на всяко друго ченге. Вярвам на теб.

— А това може да се окаже фатална грешка. — Той се отдръпна, за да си остави малко разстояние. Беше готов на всичко, за да я задържи настрана. Не можеше да мисли трезво, когато тя бе толкова близо. Мирисът ѝ, докосването ѝ, го разсейваха прекалено много. Обърна се и със строго изражение си сипа чаша кафе. Забеляза, че ръката му не е достатъчно стабилна. Това пак се дължеше на влиянието ѝ. Без да я поглежда, той заговори отново: — Крайно време

е да се съсредоточим върху случая, Нина. Да намерим Спектър. Това е най-добрият начин, по който можем да осигурим безопасността ти. Като си свършим работата и то като я свършим както трябва.

Тя не отговори.

Обърна се и видя, че младата жена се взира вяло в масата. Беше я подредила със сребърни прибори и салфетки, с чаши за сок и малка каничка кленов сироп. Отново почувства как го пробужда съжаление. Най-сетне открих жената, на която държа, жената, която мога да обичам, а сега се старая всячески да я отблъсна.

— Така — каза тихо тя. — Ти какво предлагаш, Сам?

— Смятам, че трябва да бъде назначен друг, който да те пази. Човек, който не е обвързан емоционално с теб.

— Това ли е истината, че си емоционално обвързан с мен?

— А ти как би го нарекла?

Тя поклати глава.

— Започва да ми си струва, че тук изобщо не става въпрос за емоционално обвързване.

— За бога, Нина. Ние спяхме заедно! Как иначе може да се нарече?

— За някои хора сексът си е просто физическа близост. Нищо повече. — Брадичката ѝ се вдигна нагоре.

Само за някои хора.

Тоест за мен.

По дяволите, нямаше да позволи този безнадежден разговор да продължава. Тя му залагаше капан, опитваше се да го накара да признае, че това между тях не бе просто секс. Той пък нямаше намерение да ѝ признава истината, нито пък да ѝ разкрие какъв ужас изпитваше, че може да я загуби.

Добре разбираше какво трябва да направи.

Отиде в другия край на кухнята към телефона. Щеше да позвъни на Купърсмит и да го помоли да назначи човек, който да поеме охраната ѝ. Тъкмо се канеше да вдигне слушалката, когато телефонът ненадейно звънна.

Той вдигна рязко.

— Наваро.

— Аз съм, Сам.

— Добрутро, Джилис.

— Добрутро ли? Почти обяд е. Тук сме изкарали почти цял работен ден.

— Да, свеждам глава от срам.

— Така и трябва. Насрочили сме разпознаване за един. Пикола от различни хотели. Ще можеш ли да доведеш Нина Кормиър, за да ги огледа? Нали е с теб?

— Тук е — призна Сам.

— Така си и помислих. Ще дойдете в един, нали?

— Ще дойдем. — Той затвори и прокара ръка през влажната си коса. Господи. Почти обяд. Ставаше мързелив. Небрежен. Всички тези мисли за него и Нина, тормозът за връзката, която нямаше да ги отведе никъде, направо съсипваше ефективността му като ченге. Ако не започнеше да си върши работата както трябва, тя щеше да е пострадалата.

— Какво каза Джилис? — чу той гласът ѝ.

Обърна се към нея.

— Ще проведем разпознаване в един часа. Ще трябва да огледаш пикола от няколко хотела. Можеш ли?

— Разбира се. И на мен ми се иска да приключим с това, не помалко от теб.

— Добре.

— И си напълно прав, че трябва да ме прехвърлиш на друго ченге. Така ще стане най-добре. — Срецна погледа му с непоколебима решителност. — Имаш си много по-важни задачи, отколкото да се правиш на моя бавачка.

Той не спори с нея. Всъщност, не каза и дума. Когато тя излезе от кухнята, го остави сам пред грижливо подредената маса. *Ти сбърка. Няма нищо по-важно за мен от това, да бдя над теб.*

Осем мъже се бяха изправили от другата страна на едноръчното огледало. Всички гледаха към нея. Всички имаха учудено глуповат вид, защото бяха докарани тук.

Нина внимателно оглеждаше униформите им, за да забележи нещо познато. Някоя подробност, която бе изпуснала.

Поклати глава.

— Униформите на всички са други.

— Напълно ли си сигурна? — попита Джилис.

— Сигурна съм. Не е нито една.

Тя чу неясно изсумтяване, породено от разочарование. Това бе Норм Лидел, областният прокурор, застанал до Джилис. Сам, отново с маска на безизразност не казваше нищо.

— Така, добре ми загубихте времето — измърмори Лидел. — Това ли успя да измислиш, Наваро? Да направим едно кръгче с пиколата.

— Знаем, че Спектър е бил в някаква униформа, подобна на пиколо — отвърна Сам. — Просто искахме тя да огледа няколко.

— Намерихме полицейски доклад за злополуката с колелото — каза Джилис. — Човекът сам се обади. Сигурно се е уплашил да не стигне работата до процес, затова дал показания, че е ударил човек на пешеходна пътека. Спектър изглежда е блял някъде, когато го е ударил на улица Конгрес.

— На Конгрес ли? — намръщи се Лидел.

— Близо до хотел Пайъниър — каза Сам. — Открехме, че губернаторът смята да отседне там вдругиден. Ще бъде гост лектор на някакъв бизнес семинар.

— И мислите, че целта на Спектър е губернаторът?

— Възможно е. Правим проверки в хотела. Най-вече на апартамента на губернатора.

— Ами пиколата на Пайъниър?

— Изключихме ги като възможност на базата на височина и възраст. Няма такива с липсващи пръсти. Ей онзи, например, номер три, е най-близо до описанието на Спектър. Само че всичките му пръсти са си на място. Просто искахме Нина да им огледа униформите, да видим дали няма да си спомни още нещо.

— Само че нито един от тях не е Спектър.

— Не. Проверихме им ръцете. Няма липсващи пръсти.

Нина се извърна към номер три в редицата мъже. Бе в червено сако и черни панталони, типичната за пиколо униформа.

— Всички ли пикола в хотел Пайъниър са в такива униформи? — попита тя.

— Да — отвърна Джилис. — Защо?

— Това не е униформата, която видях.

— Какво е различното?

— Мъжът, когото видях в спешното отделение, сега си спомних, неговото сако бе зелено. Тревистозелено. В никакъв случай не беше червено.

Джилис поклати глава.

— Значи имаме проблем. Униформата на „Холидей Ин“ също е червена. В „Мариътс“ е зелена, но той е доста далече от мястото на произшествието.

— Проверете и техния персонал, за всеки случай — нареди Лидел. — Дори ако се налага да проверите всяко пиколо в града, искам да хванете този тип. При това го искам, преди да е вдигнал половината град във въздуха. Губернаторът кога пристига?

— Утре следобед по някое време — отвърна Джилис.

Лидел си погледна часовника.

— Имаме цели двацет и четири часа. Ако излезе нещо, да ми звъннете. Ясно?

— Да, господине, да, ваше благородие — измърмори Джилис.

Лидел го погледна остро, но реши да подмине думите му.

— Тази вечер двамата с жена ми ще сме в театър „Брант“. Пейджърът е в мен, просто за всеки случай.

— Вие ще сте първият, на когото ще се обадим — потвърди Сам.

— Всички ни държат под око. Да не сте посмели да се издъните!
— каза на сбогуване Лидел и двете ченгета отвърнаха с мълчание.

Едва след като областният прокурор излезе, Джилис изръмжа.

— Ще ми падне тоя. Честна дума, ще ми падне.

— Спокойно, Джилис. Може и губернатор да стане някой ден.

— Тогава сам ще помогна на Спектър да си разположи бомбата.

Сам хвана Нина за ръка и я изведе от стаята.

— Ела. Днес имам бая работа. Ще те запозная с новото ти куче пазач.

„Значи гледаш по-бързо да ме пробуташ“, помисли си тя. Чак толкова ли му беше досадна?

— За момента ще те настаним в хотел — обясни той. — Офицер Преслър е назначен да се грижи за теб. Той е изключително ченге. Имам му доверие.

— Което означава, че и аз трябва да му имам доверие, така ли?

— Напълно. Ще ти се обадя щом имаме заподозрян. Ще имаме нужда от теб, за да го идентифицираш.

— Значи известно време може и да не се виждаме.

Той спря в коридора и я погледна.

— Не. Може да мине известно време.

Стояха загледани един в друг известно време. Коридорът не бе най-усамотеното място и едва ли бе подходящо да му признае как се чувства. Тя самата не бе сигурна какво изпитва към него. Само знаеше, че ще ѝ причини болка да му каже довиждане. Това, което я нараняваше още повече, бе изражението му, в което нямаше и следа от съжаление, нито пък от разочарование. Само безизразният професионален поглед.

Значи отново бе господин Държавен Служител. Можеше да се справи с това. След травмата през последната седмица, можеше да се справи с всичко, включително и с прозрението, че отново се е забъркала с неподходящия мъж.

Погледът ѝ бе също толкова хладен, колкото и неговия.

— Ти намери Спектър. Аз ще го разпозная. Просто нека да бъде по-бързо. За да мога да продължа с живота си.

— Работим непрекъснато. Ще те държа в течение.

— Мога ли да разчитам на това?

Той отговори с кратко кимване.

— Това ми е част от работата.

Офицер Леон Преслър не бе разговорлив. Всъщност, бе под въпрос дали въобще можеше да говори. През последните три часа мускулестото младо ченге бе невероятно точна имитация на сфинкс, не обелваше нито дума, докато обикаляше хотелската стая и проверяваше ту вратата към коридора на третия етаж, ту прозореца. Всичко, което изглежда можеше да каже, бе: „Да, госпожо“ или „Не, госпожо“ и то единствено ако му се зададеше въпрос. „Да не би мълчанието да бе някаква част от полицейската игра?“, чудеше се Нина. Да не би пък да му бяха наредили да не приказва много-много със свидетелката?

Опита се да почете романа, който купи в магазинчето за подаръци на хотела, но след няколко глави се отказа. Мълчанието му я изнервяше. Не беше естествено да прекараш цял ден в хотелска стая с друг човек и да не си проговорите. Тя се опита да поговори с него.

— Отдавна ли си ченге, Леон? — започна тя.

- Да, госпожо.
- Интересно ли ти е?
- Да, госпожо.
- Понякога не се ли страхуваш?
- Не, госпожо.
- Никога ли?
- Понякога.

„Е, поне това бе нещо“, помисли си тя.

Само че тогава офицер Преслъър пресече стаята и надникна през прозореца, без да ѝ обръща никакво внимание.

Тя остави книгата и поде нов опит за разговор.

— Тази задача отегчава ли те? — попита тя.

— Не, госпожо.

— Аз бих се отегчила. Да прекарам цял ден в хотелска стая, без да правя нищо.

— Могат да се случат различни неща.

— Сигурна съм, че ти ще си готов за тях. — Тя въздъхна, пресегна се за дистанционното на телевизора и го включи. След като щрака пет минути по каналите и не намери нищо интересно, тя го изключи отново.

— Мога ли да се обадя по телефона? — попита тя.

— Съжалявам.

— Искях само да позвъня на старшата сестра в болницата, за да ѝ кажа, че няма да ходя на работа следващата седмица.

— Детектив Наваро каза никакви телефонни разговори. Важно е за безопасността ви. Изрично го подчерта.

— И какво друго ви каза добрият детектив?

— Да не ви изпускам от очи. Да не се разсейвам дори за миг. Защото ако нещо ви се случи... — Той спря и се засмя притеснено.

— Какво?

— Ами, ще ми съдере кожата.

— Това е доста поощрително.

— Искаше да е сигурен, че ще съм особено внимателен. Не че бих допуснал нещо да се случи. Поне това му дължа.

Тя се намръщи. Той бе отново до прозореца и надничаше към улицата.

— Какво искаш да кажеш с това, че си му дължник?

Офицер Преслър не помръдна от прозореца. Продължаваше да се взира навън, сякаш не му се искаше да срещне погледа ѝ.

— Случи се преди няколко години. Извикаха ме на адрес. Съпругът никак не искаше да си вра носа в неговите работи. Затова ме простреля.

— Господи!

— Обадох се за помощ. Наваро отговори пръв. — Преслър се обърна и я погледна. — Разбирате ли, задължен съм му. — Той отново се извърна към прозореца.

— Добре ли го познавате? — попита тихо тя.

Преслър сви рамене.

— Той е добро ченге. Но доста затворен. Не съм сигурен дали някой го познава добре.

Включително и аз, помисли си тя. Въздъхна и включи отново телевизора, където изобилстваше от сапунени опери, телевизионно съдебно предаване и някакъв турнир по голф. Беше сигурна, че мозъчните ѝ клетки затъпяват една по една.

Какво ли правеше Сам в този момент, помисли си тя.

Веднага потисна мисълта. Сам Наваро бе единак. Това бе повече от ясно.

Тя също трябваше да се превърне в единак.

Какво ли прави Нина сега? Сам веднага потисна мисълта и се опита да се съсредоточи над това, което се говореше на оперативката, но умът му все блуждаеше към Нина. Най-вече мислеше за безопасността ѝ. Беше сигурен, че може да се довери на Леон Преслър. Младото ченге бе съобразителен и надежден и дължеше живота си на Сам. Ако можеше да се довери на някого да опази Нина, това бе Преслър.

Въпреки това не можеше да се отърси от чувството на безпокойство. И на страх. Това отново доказваше, че е загубил обективността си, че чувствата му са излезли от контрол. Дотолкова, че влияеха на работата му.

— ... най-доброто, което можем да направим. Сам?

Сам веднага съсредоточи вниманието си към Ейб Купърсмит.

— Моля да ме извините.

Купърсмит въздъхна.

— Къде, по дяволите, витаеш, Наваро?

— Извинете. За момент само вниманието ми се отклони.

Намеси се Джилис.

— Шефът попита дали имаме други следи?

— Проверяваме всички възможности — увери го Сам. —

Портретът на Спектър е разпространен навсякъде. Проверихме всички хотели в Портланд. До този момент не сме открили служител с липсващ пръст. Проблемът е, че действаме на сляпо. Не знаем каква е целта на Спектър, нито пък кога се кани да удари, нито пък къде. Единственото, с което разполагаме, е свидетелка, която е видяла лицето му.

— И онова за униформата на пиколо.

— Именно.

— Показахте ли тези униформи на госпожица Кормиър? За да ни помогне да разберем за кой хотел става въпрос.

— В момента събираме още няколко образци, които ще я доведем да огледа — отвърна Джилис. — Освен това говорихме и с момчето от катастрофата. Не помни кой знае какво за мъжа, когото е ударил. Станало бързо и не обърнал внимание на лицето. Но поддържа думите на госпожица Кормиър, че сакото от униформата било зелено. Потвърди, че било на улица Конгрес близо до Франклин авеню.

— Проверихме целия район — каза Сам. — Показахме скицата на всички магазинери и чиновници в радиус от пет пресечки. Никой не го познава.

Купърсмит изръмжа от разочарование.

— Утре следобед пристига губернаторът. А в града се разхожда бомбаджия.

— Дори не сме сигурни дали има някаква връзка. Спектър може да е набелязал съвсем друг човек. Всичко това зависи кой го е наел.

— Може и изобщо да няма набелязана цел — предположи Джилис. — Може и да си е свършил работата. Може и да е напуснал града.

— Трябва да предполагаме, че е още тук — предупреди ги Купърсмит. — И че не е замислил нищо добро.

Сам кимна в знак на съгласие.

— Имаме двацет и четири часа преди пристигането на губернатора. Дано изникне нещо до тогава.

— Господи, надявам се — каза Купърсмит и стана. — Само едно трябва да предотвратим, нова бомба. И мъртъв губернатор.

— Да започнем от горе. Такт 36. — Диригентът вдигна палката и отново я свали. След четири такта, тропетите възвестиха началото на „Грешната страна на железопътния блус“ и към тях се присъединиха дървените духовите инструменти и басите. Тогава се промъкна и звукът на саксофона и жално поде мелодията.

— Никога не съм разбирал джаза — оплакваше се директорът на театър „Брант“, който наблюдаваше репетицията от средната пътека. — Много пицене и увиване, ако питате мен. А инструментите сякаш се борят един с друг.

— Аз пък обичам джаз — каза главният разпоредител.

— Да бе, ти обичаш и рап. Затова хич не ми пробутвай вкуса си. — Директорът огледа театъра и празните места. Обърна внимание, че всичко е чисто, че между редовете няма боклуци. Тази вечер очакваха претенциозна публика. Все адвокати и тем подобни. Едва ли щеше да им е приятно, ако подовете лепнеха и отстрани на седалките стърчаха програми.

Само преди година, сградата бе царството на порнографията и тук даваха забранени за малолетни филми, а публиката се състоеше от безименни, безлики мъже. Новият собственик сложи край на това. Сега с парите на някакъв местен донор, театър „Брант“ бе вече концертен център, където поставяха спектакли и музиканти изнасяха представления. За съжаление, представленията на живо привличаха по-малко хора, отколкото порнографските филми. Директорът не беше изненадан.

Тази вечер поне, публиката бе осигурена. Бяха платени и резервирани петстотин места, очакваха още зрители, които да дадат своя принос към средите на правистите. Само си представи! Всички тези адвокати плащаха, за да послушат джаз. Не го разбираше това. Беше доволен, че местата ще бъдат заети.

— Струва ми се, че тази вечер ще сме с един по-малко — каза главният разпоредител.

— Кой?

— Новия, дето го взе. Знаеш ли, онзи от агенцията. Дойде на работа преди два дни. След това хич не се е мяркал. Звъннах у тях, ама го нямаше.

Директорът изруга.

— Не може да се разчита на тези, дето ги пращат от агенциите.

— Абсолютно.

— Просто тази вечер ще се наложи да се оправяте четиримата с тълпата.

— Бая работа ще се отвори. Петстотин резервирани места и всичко останало.

— Ами някои от тях ще трябва сами да си намерят местата. Нали са адвокати. Трябва да имат акъл. — Директорът погледна часовника си. Беше шест и половина. Оставаше му време колкото да изяде сандвича си с телешко. — Отваряме след час — каза той. — Затова хапнете сега.

— Абсолютно — отвърна главният разпоредител. Взе си униформеното зелено сако от облегалката. Тръгна по пътеката, за да похапне.

В седем и трийсет, офицер Преслър придружи Нина до полицейското управление. Сградата бе по-тиха, отколкото следобеда и повечето от бюрата бяха празни. Само по някой чиновник се мотаеше из коридорите. Преслър се качи с Нина на горния етаж и я въведе в един кабинет.

Там бе Сам.

Той я посрещна без много внимание, само кимна отривисто вместо поздрав. Тя отвърна по същия начин. Преслър бе също в стаята, както и Джилис и още един мъж в цивилни дрехи, без съмнение също ченге. След като имаше толкова много публика, тя нямаше намерение да демонстрира чувствата си. Очевидно Сам мислеше по същия начин.

— Искахме да погледнеш тези униформи — каза Сам и посочи дългата конферентна маса. Върху масата бяха подредени шест униформени сака в различни цветове. — На пикола, на оператори на асансьори и сакото на главния разпоредител от кино Синеплекс в центъра. Има ли някое, което да ти се струва познато?

Нина пристъпи към масата. Внимателно огледа всяко сако и опита материята, копчетата. На някои от тях бе избродирано логото на хотела. Някои бяха обточени със златен ширит или имаха имената на служителите.

Тя поклати глава.

— Не е нито едно от тях.

— Ами зеленото, последното?

— Има златен ширит. Сакото, което си спомням, беше с черен ширит, с нещо като извивка тук горе, на рамото.

— Господи — измърмори Джилис. — Жените помнят най-необичайни неща.

— Добре — отвърна с въздишка Сам. — Засега толкова. Благодаря на всички. Преслър, почини си и отиди да вечеряш. Аз ще отведа госпожица Кормиър до хотела. Ще се срещнем там след час, час и нещо.

Стаята се изпразни. Останаха само Сам и Нина.

За момент не проговориха. Дори не посмяха да се погледнат. На Нина ѝ се прииска сериозният офицер Преслър да бъде отново до нея, той поне не я караше да се чувства така, сякаш ако подвиеше опашка и побегнеше, щеше да е най-добре.

— Надявам се стаята ти в хотела да е прилична — каза най-сетне той.

— Чудесна е. Но още един ден там и напълно ще превъртя. Трябва да се махна.

— Все още не е безопасно.

— А кога ще стане безопасно?

— Когато хванем Спектър.

— Това може и никога да не стане. — Тя поклати глава. — Не мога да живея по този начин. Имам си работата. Имам си собствен живот. Не мога да остана в една стая с някакво ченге, което направо ме побърква.

Сам се намръщи.

— Какво е направил Преслър?

— Не сяда спокойно нито за миг! Не спира да проверява прозорците. Не ми дава да докосна телефона. И не може да води нормален разговор.

— А-ха. — Намръщената физиономия на Сам изчезна. — Просто Леон си върши работата. Много е добър.

— Може и да е добър. И въпреки това ме побърква. — Тя въздъхна и направи крачка към него. — Сам, не мога да стоя просто така. Трябва да продължа да живея.

— Ще продължиш. Но преди това трябва да те опазим жива.

— Ами ако замина от града? Ако отида някъде другаде за известно време?

— Може да си ни нужна тук, Нина.

— Едва ли. Имате отпечатъците му. Знаете, че му липсва един пръст. Можете да го идентифицирате безпроблемно...

— Но нали първо трябва да го видим. А за тази цел трябва да го разпознаем в тълпата. Налага се да останеш в града. И да си на разположение. Обещавам, че ще си в сигурни ръце.

— Сигурно трябва да е така. Щом искаш да хванеш твоя човек.

Той я стисна за раменете.

— Това не е единствената причина, и ти го знаеш.

— Така ли?

Той се приведе по-близо. За един възхитителен момент ѝ се стори, че той ще я целуне. Но тогава почукване по вратата ги стресна.

Джилис изглеждаше определено притеснен, докато пристъпваше на прага.

— Ами-и-и... отивам за сандвичи. Ти искаш ли нещо, Сам?

— Не. Ние ще похапнем в хотела ѝ.

— Добре. — Джилис им махна извинително. — Ще се върна след час. — Той тръгна и остави Нина и Сам сами.

Само че моментът бе безвъзвратно отлетял. Ако той искаше да я целуне, по лицето му вече не личеше нищо.

Гласът му бе съвсем равен.

— Ще те върна в хотела още сега.

В колата на Сам ѝ се стори, че са се върнали отново в първия ден, когато се запознаха, във времето, когато той бе ченгето с каменно лице, а тя една озадачена жена. Сякаш събитията от последната седмица, нощите им заедно, любенето, никога не се бяха случвали. Той бе решен да не обсъжда чувствата им тази вечер, а тя бе категорична, че няма да повдига този въпрос.

Единствената безопасна тема бе разследването. Но дори и по тази тема, той не бе особено разговорлив.

— Забелязах, че си разпространил скицата — каза тя.

— Навсякъде. В телевизията, във вестниците.

— Някакъв отзив?

— Направо ни заляха с обаждания. Загубихме цял ден да ги проверяваме. До този момент нищо не е излязло.

— Страхувам се, че описанието ми не е от особена полза.

— Направи всичко по силите си.

Тя погледна през прозореца към улиците в централен Портланд. Вече бе осем и вечерният здрач се сгъстяваше.

— Ако го видя отново, ще го позная. Сигурна съм.

— Това е всичко, което искаме от теб, Нина.

„И всичко, което ти искаш от мен“, помисли тъжно тя. Обърна се към него.

— Какво ще стане утре?

— Пак същата работа. Ще проверяваме обажданията. Да се надяваме, че все някой ще разпознае лицето от скицата.

— А знаеш ли със сигурност дали Спектър е в града?

— Не. Може и отдавна да е заминал. Което означава, че въртим на празни обороти. Но инстинктът ми подсказва, че той е още тук. Знам, че е планирал нещо, нещо голямо. — Той я погледна. — Ти си особено важна. Ти си единствената, която може да го разпознае. Затова ще бъдеш добре пазена.

— Няма дълго да издържа. Дори не мога да се обадя по телефона.

— Не искаме никой да знае къде се намиращ.

— Няма да казвам. Обещавам. Просто се чувствам откъсната от всичко.

— Добре. — Той въздъхна. — На кого искаш да се обадиш?

— Мога да започна със сестра ми Уенди.

— Защо си мислех, че вие двете не се разбирате особено много?

— Така е. Въпреки това тя ми е сестра. И може да каже на семейството ми, че съм добре.

Той се замисли за момент.

— Добре. Давай, звъни ѝ. Можеш да използваш телефона в колата. Само че недей...

— Знам, знам. Няма да ѝ казвам къде съм. — Тя взе слушалката и набра номера на Уенди. След три сигнала свободно се обади някаква жена, глас, който не ѝ беше познат.

— Резиденция Хейуърд.

— Ало, обажда се Нина. Аз съм сестрата на Уенди. Тя там ли е?

— Съжалявам, но господин и госпожа Хейуърд излязоха. Аз съм детегледачката.

Ето колко е притеснена за мен, помисли си Нина, обзета от доста неоснователно чувство, че е изоставена.

— Искате ли тя да ви позвъни? — попита детегледачката.

— Не, няма да съм вкъщи. Но ще ѝ звънна пак по-късно. Знаете ли по кое време ще се прибере?

— Отидоха в театър „Брант“ за благотворителната вечер на правистите. Концертът ще продължи до десет и тридесет. След това отиват обикновено на кафе и торта и предполагам, че ще са тук около полунощ.

— О, това е прекалено късно. Ще се обадя утре. — Тя затвори и въздъхна разочаровано.

— Не е ли у дома?

— Не. Трябваше да се сетя, че няма да са си вкъщи. В адвокатската фирма на Джейк работният ден не приключва в пет. Вечер също има делови събития.

— Зет ти адвокат ли е?

— Амбицията му е да стане съдия. А е само на трийсет.

— Май е доста упорит и пробивен.

— Така е. Което означава, че има нужда от упорита и пробивна съпруга. Уенди е свършена за тази роля. Бас държа, че точно сега е в театъра и се опитва да омае някой съдия. А се справя дори без да полага особени усилия. Тя е политикът в семейството. — Погледна към Сам и забеляза, че се е намръщил. — Какво има? — попита тя.

— Кой театър? Какво мероприятие има тази вечер?

— Театър „Брант“. Там е благотворителното мероприятие.

— Нещо благотворително значи?

— Бавачката каза, че става въпрос за благотворителна вечер на правистите. Защо?

Сам се взираше напред.

— Театър „Брант“. Не го ли откриха пак наскоро?

— Преди месец. Преди беше направо срамен. С онези почитатели на порното.

— По дяволите. Как не се сетих по-рано!

Без всякакво предупреждение, той направи обратен завой и с пищене на гумите подкара в посоката, от която бяха дошли, обратно към централната градска част.

— Какво правиш? — попита тя.

— Театър „Брант“. Благотворителна вечер на правистите. Кой според теб ще бъде там?

— Ще е пълно с юристи.

— Именно. Както и нашият многоуважаван областен прокурор, Норм Лидел. Честно да си кажа, не съм почитател на правистите, но ще ми бъде по-неприятно да им събирам трупове в чували.

Тя се извърна към него.

— Да не би да мислиш, че това е набелязаната цел? Театър „Брант“?

— Тази вечер ще имат нужда от разпоредители. Само помисли. В какво са облечени разпоредителите?

— Понякога носят само черни панталони и бели ризи.

— Но в един стар театър като „Брант“? Може би униформата им е зелено сако с черен ширит...

— Значи там отиваме?

Той кимна.

— Искам да погледна. Ти ще ми кажеш дали е топло или горещо. Ще ми кажеш дали униформата, която си видяла е същата като на разпоредителите.

Когато спряха пред театър „Брант“ вече бе осем и двайсет. Сам не губи време, за да търси място за паркиране. Остави колата под ъгъл на оградения с червена линия тротоар. Двамата с Нина тъкмо слизаха, когато портиерът се развика.

— Ей, ало, не можете да паркирате тук!

— Полиция! — ревна в отговор Сам и си размаха значката. — Трябва да влезем в театъра.

Портиерът отстъпи и им махна да влязат.

Фоайето беше празно. През затворените врати на залата се дочуваха жалните гласове на кларнетите, синкопните удари на барабаните. Наоколо не се мяркаше нито един разпоредител.

Сам отвори рязко една от вратите към залата и влезе. Секунди по-късно се появи, последван от нисък и възмутен разпоредител.

— Това изглежда ли ти познато?

Нина погледна късото зелено сако, черния ширит и месинговите копчета, и кимна.

— Това е. Точно това видях.

— Какво? — попита разпоредителят и се дръпна от ръката на Сам.

— Колко разпоредители са на работа тази вечер? — сопна се Сам.

— Всъщност, вие кой сте?

Сам отново извади полицейската значка.

— Полиция. Има вероятност тук някъде да е поставена бомба. Затова ми отговаряй бързо. Колко разпоредители сте?

— Бомба ли? — Мъжът нервно плъзна поглед към изхода. — Тази вечер сме четирима.

— Няма други?

— Да. Единият не дойде.

— На него липсва ли му един пръст?

— По дяволите, не знам. Всички сме с ръкавици. — Разпоредителят отново погледна към изхода. — Наистина ли може да има бомба?

— Не мога да си позволя да правя погрешни предположения. Евакуирам сградата. — Погледна Нина. — Излизай веднага. Чакай в колата.

— Но ще ти е необходима помощ.

Той вече бе нахлул в притъмнялата зала. През отворената врата тя наблюдаваше как той минава по централната пътека. Качи се на сцената и даде знак на диригента, който го погледна с възмущение и учудване.

Музикантите, също изумени, спряха да свирят.

Сам грабна микрофона на диригента.

— Дами и господа — заяви кратко той. — Аз съм от полицията на Портланд. Получихме заплаха за бомба. Спокойно, но без всякакво забавяне, моля, напуснете сградата. Повтарям, запазете спокойствие, но напуснете незабавно сградата.

Почти в същия момент настъпи невъобразим хаос. Наложих се Нина да отскочи назад, за не я помете първата вълна зрители, които хукнаха по пътеката. В объркването си тя изпусна Сам от поглед, но все още чуваше гласа му по микрофона.

— Моля, запазете спокойствие. Няма непосредствена опасност. Напуснете сградата спокойно.

Той ще излезе последен, помисли си тя. И е най-вероятно да бъде засегнат, ако бомбата избухне.

Хаосът бе невъобразим, съставен от ужасени мъже и жени във вечерни тоалети. Първото нещастие стана толкова бързо, че Нина дори не забеляза. Сигурно някой бе настъпил някоя дълга рокля, или пък просто прекалено много хора се бяха опитали да минат заедно през вратата. Изведнъж тълпата се люшна и хората започнаха да падат един върху друг. Една жена изпищя. Онези, които бяха по-назад изпаднаха в паника.

И се втурнаха към външната врата.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Нина ужасена наблюдаваше как жена в дълга официална рокля падна пред краката на множеството. Младата жена се опита да стигне до нея като разбутваше тълпата, но бе понесена и се озова на улицата. Да се върне във фоайето бе невъзможно. Трябваше да се бори с хората, тласкани от невидимата мощ на паниката.

Улицата вече бе пълна с евакуирани, скупчили се наоколо, озадачени и заплашени. С облекчение видя Уенди и Джейк сред тълпата. Поне сестра ѝ бе на сигурно място въвн от сградата. Притокът на хора постепенно започна да оредява.

Но къде беше Сам? Дали беше успял да излезе?

И ненадейно, сред тълпата, тя го забеляза да излиза от фоайето. С една ръка бе прегърнал възрастен мъж, когато доведе до тротоара и го настави да седне така, че да се облегне на улична лампа.

Когато Нина се насочи към него, той я забеляза и викна:

— Този човек има нужда от помощ. Погрижи се за него!

— Къде отиваш?

— Връщам се вътре. Има още няколко човека.

— Мога да ти помогна...

— Ще ми помогнеш, като стоиш извън сградата. И се погрижи за господина.

Той трябва да си свърши работата, мислеше си тя, докато наблюдаваше как Сам се насочва обратно в театъра. Също и аз.

Насочи вниманието си към възрастния човек, подпрян на лампата. Коленичи до него.

— Господине, добре ли сте?

— Гърдите ми. Боли...

О, не. Сърдечен удар. А наоколо не се мяркаше линейка. Веднага натисна главата му към тротоара, премери пулса му и разкопча ризата. Бе толкова погълната от пациента си, че не забеляза кога първата патрулна кола е спряла пред театъра. По това време тълпата бе напълно объркана и всеки настояваше да разбере какво става.

Вдигна поглед и забеляза, че Сам отново излиза, този път понесъл жена във вечерна рокля. Остави я при Нина.

— Има още един вътре — каза той и се обърна към сградата. — Погледни и тази госпожа.

— Наваро! — кресна някой.

Сам вдигна поглед, когато видя един мъж във фрак да се приближава.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Не мога да говоря, Лидел. Имам работа.

— Имало ли е обаждане за бомба или не?

— Няма.

— Защо тогава нареди тази евакуация?

— Заради униформата на разпоредителите. — Сам отново се обърна към сградата.

— Наваро! — кресна отново Лидел. — Чакам обяснение! Наранени са хора, заради това своеволие! Ако нямаш доказателства...

Сам изчезна през вратата.

Лидел крачеше по тротоара и чакаше момента, в който ще може да поднови нападите си. Най-сетне, преизпълнен с разочарование, той се разкрещя.

— Ще те одера за тази работа, Наваро!

Това бяха последните думи на Лидел преди бомбата да избухне.

Силата на ударната върна отхвърли Нина назад, на улицата. Тя падна тежко и ожули лактите си на тротоара, но не изпита болка. Шокът ѝ бе толкова силен, че усети само неестествено чувство на обърканост. Забеляза как счупени стъкла се посипват върху колите, спрели на улицата. Във въздуха се носеха кълба дим, а на пътя лежах десетки хора, не по-малко объркани от нея. Видя, че вратата на театър „Брант“ е изкривена под странен ъгъл и виси на едната си панта.

На фона на мъртвешката тишина, Нина долови първият стон. След него последва още един. След това се разнесоха риданията и плачът на ранените. В този момент почувства собствената си болка. Кожата на лактите ѝ бе разкъсана и кървеше. Главата я болеше толкова силно, че се наложи да я стисне с длани, за да не повърне. Когато болката стана натрапчива, тя осъзна какво се бе случило преди взрива.

Сам. Сам бе влязъл в сградата.

Къде беше той? Тя огледа пътя, тротоара, но пред очите ѝ бе мътно. Видя и Лидел, седнал и стенещ до лампата. До него бе възрастният човек, когато Сам бе изнесъл от театъра. Той също бе в съзнание и мърдаше. Но от Сам нямаше и следа.

Тя скочи на крака. Усети толкова силно замайване, че се отпусна отново на колене. Опита се да го преодолее, насочи се към отворената врата и влезе.

Беше тъмно, прекалено тъмно, за да успее да види нещо. Единствената светлина идваше от улицата и нахлуваше през вратата. Тя се препъна в отломките и падна на колене. Изправи се бързо, но знаеше, че е безнадеждно. Нямаше начин да влезе по-навътре, още по-малко пък да намери някого в тъмното.

— Сам? — изкрещя тя и направи крачка напред към сенките. — Сам?

Собственият ѝ глас, прегракнал от отчаяние, отекна в гърдите ѝ.

Спомни си, че влезе вътре във фойето точно преди взрива. Можеше да е навсякъде в сградата, но можеше и да е съвсем наблизо. Някъде, където можеше да го достигне.

Тя отново викна:

— Сам?

Този път, съвсем отдалече дойде отговор.

— Нина? — Гласът не идваше от вътре. Прозвуча отнякъде навън. От улицата.

Тя се обърна и опипом тръгна към изхода, водена от светлината. Преди още да се добере пред сградата, го видя застанал там, очертан на светлината, която нахлуваше от улицата.

— Нина?

— Ето ме. Тук съм... — Тя се препъна през последните метри тъмнина, които ги дяляха и бе пометена от прегръдка, която бе прекалено ожесточена, за да може да се нарече нежна и прекалено ужасена, за да мине за успокояваща.

— Какво, по дяволите, правиш ти вътре? — попита той.

— Търсех те.

— Нали трябваше да останеш навън. Далече от театъра. Не можех да те намеря и... — Ръцете му я стиснаха и я привлякоха толкова близо, че тя усети ударите на сърцето му. — Следващия път да ме слушаш!

— Помислих, че си вътре.

— Излязох през друга врата.

— Не съм те видяла.

— Тъкмо изтеглих и последния. Едва го бях извел и гръмна. И двамата ни изхвърли на тротоара. — Той се отдръпна и я погледна. Едва тогава забеляза, че по слепоочията му има кръв.

— Сам, трябва да те прегледа лекар.

— Много хора трябва да ги види лекар. — Той огледа улицата. — Аз мога и да почакам.

Нина също обърна очи към хаоса, който ги заобикаляше.

— Трябва да подготвим хората за линейките. Захващам се за работа.

— Ще можеш ли?

Тя кимна. След това се усмихна бързо.

— Тук ми е силата, детектив. Злополуките. — Тя се смеси с тълпата.

Сега, след като знаеше, че Сам и жив и в безопасност, вече можеше да се съсредоточи над необходимите неща. Само един поглед към това, което я заобикаляше ѝ подсказа, че я очаква натоварена нощ. Не само тук на улицата, но и в спешното отделение. Всички болници в района щяха да позвънят на медицинските си сестри, за да се погрижат за пострадалите.

Главата започваше да я боли повече от когато и да било, ожулените лакти пареха при всяко свиване на ръцете. В момента, доколкото ѝ бе известно, тя бе единствената медицинска сестра наоколо.

Надвеси се над най-близката жертва, жена с разрязан кървящ крак. Нина коленичи до нея, откъсна парче от подгъва на роклята ѝ и бързо направи превръзка на кървящата рана. След като я завърза, тя отбеляза със задоволство, че вече не тече кръв.

Това бе едва първата, помисли си тя и се огледа за следващия пациент. Очакваха я още десетки...

От другата страна на улицата, лицето му бе скрито в сенките, Винсънт Спектър наблюдаваше хаоса и ругаеше приглушено. И съдия Станли Далтън, и Норм Лидел бяха все още живи. Спектър забеляза

младия областен прокурор седнал на земята, подпрян на улична лампа, стиснал главата си с ръце. Русата до него сигурно бе жена му. Бяха в центъра на събитията, заобиколени от десетки други пострадали от театъра. Спектър не можеше да се приближи просто така, за да се отърве от Лидел. Щяха да го видят десетки свидетели. Сам Наваро бе на няколко метра от Лидел, а детективът със сигурност бе въоръжен.

Още едно унижение. Това щеше да му съсипе репутацията, да не говорим за банковата сметка. Снежния човек бе обещал четири хиляди долара за смъртта на Далтън и Лидел. Спектър сам измисли това елегантно разрешение — да ги убие едновременно. Покрай всички останали жертви, самоличността на истинските набелязани жертви, щеше да бъде подмината без много въпроси.

Само че и двата обекта бяха все още живи, а на него не му предстоеше плащане.

Работата започна да става прекалено рискована, за да я довърши, особено пък, докато Наваро се мотаеше наоколо. Благодарение на Наваро, сега Спектър трябваше да се оттегли. И да каже сбогом на четирите си хиляди.

Отмести поглед към друга фигура в тълпата. Медицинската сестра, Нина Кормиър, превързваше един от пострадалите. Това фиаско бе и по нейна вина, сигурен бе. Сигурно бе казала на полицията достатъчно, за да ги алармира за бомбата. Униформата на разпоредител, без съмнение, бе основната й улика.

Тя бе още една подробност, която той не се постара да премахне и ето че резултатът бе на лице. Няма удар, няма пари. А и освен всичко друго, тя можеше да го идентифицира. Въпреки че полицейската скица се бе получила доста неточна, Спектър имаше чувството, че ако Нина Кормиър го види, ще си го спомни. Това я правеше още по-голяма заплаха, която не бе за пренебрегване.

Но сега нямаше възможност за действие. Не и в тази тълпа, наред улицата. Започваха да пристигат линейки, а сирените им прорязваха нощта. Полицията бе оградилa улицата, за да не минават коли.

Крайно време бе да си тръгва.

Спектър се обърна и се отдалечи, а разочарованието му се засилваше с всяка стъпка. Винаги се бе гордял с факта, че обръща внимание и на най-дребните неща. Всеки, който работи с експлозиви,

трябва да е особено внимателен в детайлите. Спектър възнамеряваше да продължи да върши тази работа, което означаваше, че не бива да пропуска и най-маловажното.

А следващата му дребна подробност се наричаше Нина Кормиър.

Тя беше великолепа. Сам поспря изтощен сред изпочупените стъкла и неспирните викове и се загледа към Нина. Беше десет и половина, беше изминал час и половина след експлозията, а на улицата все още цареше объркване. Полицейски коли и линейки бяха паркирани без всякакъв ред по цялата пресечка и светлините им блестяха и мигаха. Екипите за спешна помощ бяха вече тук и преглеждаха разрушенията и отбелязваха жертвите. Най-сериозно ранените бяха евакуирани, но имаше още десетки, които трябваше да бъдат откарани в болница.

Насред хаоса, Нина бе като островче от спокойствие и ефикасност. Докато Сам я наблюдаваше, тя коленичи до стенещ мъж и превърза ръката му с импровизирана превръзка. След това го потупа за кураж, каза му нещо и се отдалечи към следващия пациент. Сякаш усетила, че я наблюдават, тя неочаквано вдигна глава към Сам. Само за момент погледите им се срещнаха над развалините и тя прочете в очите му въпроса: „Добре ли си?“.

Махна му с ръка и му кимна. След това отново насочи вниманието си към пациента.

Сякаш работата тази вечер бе създадена специално за тях двамата. Той се съсредоточи отново над разследването на бомбата.

Джилис бе пристигнал преди четиридесет и пет минути, въоръжен и с маска. Останалата част от екипа пристигнаха поотделно — трима от техническия отдел, Ърни Такеда, детектив Кули. Появи се дори Ейб Купърсмит, въпреки че присъствието му бе по-скоро символично, отколкото практично. Сам бе центърът на вниманието, героят, и всички го знаеха. Камионът на бомбения отряд бе паркиран наблизо. Всички чакаха.

Беше време да се влезе в сградата. Време бе да се провери за второ устройство.

Сам и Джилис, и двамата с лампи на челата, влязоха в театъра.

Тъмнината затрудняваше претърсването и го бавеше. Сам стъпваше внимателно по отломките и се насочи по лявата пътека, а Джилис пое по дясната. Задните редове бяха само с разкъсана тапицерия и от тях стърчеше дунапрен, плат и стърготини. Колкото по-напред минаваха, толкова по-значителни ставаха щетите.

— Динамит — отбеляза Джилис, докато душеше въздуха.

— Струва ми се, че центърът на взрива е в предната част.

Сам се придвижваше бавно към мястото на оркестъра и лъчът от фенера на челото разрязваше тъмнината ту от лявата, ту от дясната му страна, докато той проверяваше от двете страни на сцената. Бяха останали само няколко нацепени дъски.

— Ето го кратерът — забеляза Джилис.

Сам се насочи към него. Двамата мъже коленичиха, за да огледат отблизо. Също както и при бомбата в църквата, кратерът бе плитък, нискоскоростен взрив. Динамит.

— Струва ми се, че това е трети ред, централен блок — каза Сам.

— Кой ли е седял тук?

— Имаш предвид, че местата са били предварително запазени?

— Ако е така, тогава ще имаме цял списък с потенциални обекти.

— Според мен, всичко е напълно ясно — заяви Джилис.

— Можем да повикаме да довършат претърсването. — Сам се изправи и веднага усети как му се замайва главата. Това бе вторичният ефект след взрива. Напоследък му се събраха толкова много бомби, че сигурно и мозъкът му се бе поразбъркал. Може би малко свеж въздух щеше да го поразсее.

— Добре ли си? — попита Джилис.

— Да. Просто трябва да поизлезе за малко. — Той се запрепъва по пътеката и се отправя към вратите. Щом излезе се подпря на една улична лампа и пое дълбоко жадни глътки нощен въздух. Забеляза, че тълпата е оредяла и че ранените са евакуирани. Една-единствена линейка бе все още паркирана на пътя.

Къде беше Нина?

Тази мисъл веднага му прочисти главата. Огледа улицата и в двете посоки, но не я забеляза. Нима си бе тръгнала? Или пък са я отвели?

Някакво младо ченге, оставено да охранява полицейското ограждение вдигна поглед, когато Сам се приближи.

— Слушам ви, господине.

— Тук имаше една жена, медицинска сестра в цивилни дрехи, помагаше наоколо. Къде е отишла?

— Имате предвид кестенявата госпожа ли? Хубавата?

— Именно.

— Качи се в една от линейките, преди около двайсет минути. Мисля, че придружаваше пациент.

— Благодаря. — Сам отиде до колата си и посегна към мобифона. Нямаше намерение да рискува. Трябваше да е сигурен, че тя е в безопасност. Обади се в спешното отделение на Медицински център Мейн.

Даваше заето.

Подразнен той се качи в колата.

— Тръгвам към болницата — викна на Джилис той. — Връщам се веднага.

Без да обръща внимание на учудения поглед на партньора си, Сам потегли и с много маневри успя да излезе измежду полицейските коли. Петнайсет минути по-късно, той паркира на свободно място близо до входа на спешното отделение.

Преди още да влезе, той долови звуците от трескавата дейност вътре. Чакалнята бе претъпкана. Той разбута тълпата, докато най-сетне успя да се добере до рецепцията, заета от медицинска сестра, готова да се впусне в бой.

— Аз съм детектив Наваро от полицията в Портланд — представи се той. — Нина Кормиър тук ли работи?

— Нина ли? Не и тази вечер, доколкото знам.

— Трябва да е дошла с една от линейките.

— Може и да не съм я видяла. Изчакайте да проверя. — Тя натисна едно копче на интеркома и каза: — Тук има някакъв полицаи. Искате да говори с Нина. Ако е там, ще я помолиш ли да се покаже?

Наложи му се да чака цели десет минути. Нина не се появяваше. Тълпата в спешното отделение сякаш се увеличаваше, а хората запълваха всяко свободно ъгълче на чакалнята. Най-лошото бе, че вече се бяха появили и репортери, телевизионни камери и кой ли още не.

Сестрата на рецепцията беше затънала в работа и изглежда съвсем бе забравила Сам.

Той не можеше да търпи да чака повече и мина покрай рецепцията. Сестрата успокояваше някой изпаднал в истерия и дори не обърна внимание на Сам, когато той навлезе в забранената територия и се насочи по коридора в спешното.

И от двете страни имаше манипулационни. Той надничаше във всяка стая, покрай която минаваше. Навсякъде бе пълно с ранени от взрива. Забеляза учудените лица, кървавите дрехи. Само Нина я нямаше никъде.

Обърна се и тръгна по същия път по коридора. Спря пред една затворена врата. Това бе травматологията. Иззад вратата се носеха гласове и дрънчаха инструменти. Знаеше, че кризата е във вихъра си и никак не му бе удобно да се натрапва, но нямаше друг избор. Трябваше да се увери, че Нина е тук, че е пристигнала жива и здрава в спешното отделение.

Отвори вратата.

Пациентът, мъж, лежеше на маса, тялото му бе бяло и сякаш изсушено под силната светлина. Поне шестима от медицинския персонал се бяха привели над него, някои се занимаваха с електрокардиограмата, а други подаваха или поемаха спринцовки с лекарства и инструменти. Сам се спря, в първия момент обхванат от ужас от видяното.

— Сам?

Едва тогава забеляза, че Нина се приближава към него от другия край на стаята. Също както и останалите сестри, тя бе в типичните за операционна дрехи. Той не я бе забелязал в първия момент сред всички облечени в еднакво синьо.

Тя го хавана за ръката и бързо го изведе от стаята.

— Какво правиш тук? — прошепна тя.

— Тръгнала си си от местопроизшествието. Не бях сигурен къде си.

— Пристигнах тук с една от линейките. Предположих, че ще имат нужда от мен. — Тя обърна поглед към вратата на травматологията. — И бях права.

— Нина, не можеш да ходиш където си искаш, без да ми казваш! Нямах представа дали си добре.

Тя го погледна, по лицето ѝ бе изписано учудване, но не отговори.

— Ти слушаш ли ме? — попита той.

— Да — отвърна тихо тя. — Само че не мога да повярвам. Стори ми се, че си уплашен.

— Не бях уплашен. Просто бях... искам да кажа... — Той поклати раздражено глава. — Добре де, притесних се. Не искам нещо да ти се случи.

— Защото съм свидетел в разследването ли?

Той я погледна в очите, в тези красиви замислени очи. Никога преди не се бе чувствал толкова уязвим. Това бе ново чувство за него и никак не му хареса. Не бе човек, който лесно се плаши, а фактът, че се страхуваше да не я изгуби му разкри, че е много по-съпричастен, отколкото му се искаше.

— Сам? — Тя протегна ръка и го докосна по лицето.

Той улови ръката ѝ и я дръпна.

— Следващия път — нареди той, — искам да ми кажеш къде отиваш. Твоят живот виси на карта. Ако си решила да рискуваш, то си е твоя работа. Само че, докато Спектър не бъде арестуван, безопасността ти е моя отговорност. Разбра ли ме?

Тя си дръпна ръката. Отдръпването ѝ не бе само физическо и той усети как тя се отдръпва от него и емоционално, обзета от болка. Той сам бе решил да ѝ нанесе тази болка и така направи нещата още по-лоши.

Когато заговори, гласът ѝ прозвуча напрегнато.

— Разбрах те прекрасно.

— Добре. Сега, мисля, че трябва да се връщаш в хотела, където ще мога да те държа под око тази вечер.

— Не мога да си тръгна. Тук имат нужда от мен.

— И аз имам нужда от теб. Жива.

— Я се огледай! — Тя махна с ръка към чакалнята, препълнена с ранени. — Всички тези хора трябва да бъдат прегледани и лекувани. Не мога да си тръгна просто така.

— Нина, имам си работа. А твоята безопасност е част от работата ми.

— И аз си имам работа — натърти тя.

Стояха загледани един в друг и никой не искаше да отстъпи.

Най-сетне Нина се сопна.

— Нямам време за приказки — въртна се тя към травматологията.

— Нина.

— Отивам да си върша работата, Сам. Ти си върши своята.

— Тогава ще изпратя човек тук да те пази.

— Прави каквото знаеш.

— Кога ще приключиш тук?

Тя спря и погледна към чакащите пациенти.

— По моя преценка няма да е до сутринта.

— Тогава ще се върна да те вземе в шест сутринта.

— Както прецените, детектив — отвърна тя и отвори със замах вратата на травматологията.

Той успя да я зърне, отново заела мястото си при екипа хирурзи, а след това врата се затвори.

„Отивам да си върша работата. Ти си върши своята“, каза му тя.

Права е, каза си той. Точно над това трябва да се съсредоточа. Над работата.

От телефона в колата звънна на офицер Преслър и му каза да изпрати заместника си в спешното отделение на Медицински център Мейн, където щеше да охранява обекта. След това, доволен, че оставя Нина в добри ръце, се насочи обратно към мястото на взрива.

Беше единайсет и половина. Нощта започваше.

Нина изкара следващите седем часа с истинско усилие на волята. Разговорът със Сам я нарани и ядоса, но тя си наложи да се съсредоточи над работата си и да обърне внимание на десетките пациенти, струпали се в чакалнята. Раните им, болките, бяха на първо място тук. Въпреки това, тя често поспираше, за да си събере мислите и да си поеме дъх и тогава отново се замисляше за Сам и за думите му.

Имам си работа. А своята безопасност е част от работата ми.

„Това ли е всичко, което означавам за теб?“, чудеше се тя, докато се подписваше на бланката за преглед на следващия пациент. Просто работа, товар? А всъщност, какво очакваше? Още от самото начало той бе непоклатимият държавен служител, самият господин

Хладнокръвие. Имаше и проблясъци на нежност, разбира се, дори понякога излизаше наяве и мъжът, скрит дълбоко в него, един наистина мил мъж. И всеки път, когато си въобразяваше, че се е докоснала до истинския Сам Наваро, той се отдръпваше, сякаш досегът с нея го бе обгорил.

„Какво ще правя с теб, Сам?“, чудеше се тъжно тя. И какво да прави с чувствата си към него?

Работата я държа на крак цяла нощ. Дори не забеляза кога е изгряло слънцето.

Към шест сутринта бе толкова уморена, че едва успяваше да се движи, без да залита, но поне чакалнята беше празна и пациентите бяха изпратени по домовете им. Повечето от персонала в спешното отделение бяха там, изтощени, седнали в кафенето за напълно заслужена почивка. Нина се канеше да отиде при тях, когато чу, че някой я извика.

Обърна се. Сам бе в чакалнята.

Изглеждаше не по-малко изтощен от нея, очите му бяха подпухнали, бузите потъмнели от наболата брада. Щом видя лицето му, гневът, който бе таила цялата нощ, се стопи.

Горкичкият ми Сам, помисли си тя. Даваш толкова много от себе си. И какво получаваш в края на краищата?

Приближи се до него. Той не каза нищо, само я погледна уморено. Тя го прегърна. За момент двамата останаха притиснати, телата им тръпнеци от умора. След това чу тихия му глас.

— Да се прибираме вкъщи.

— С удоволствие — отвърна тя и се усмихна.

Нямаше представа как е успял да ги докара до тях. Единственото, което усети бе, че миг след като задряма, бяха на алеята пред къщата му и той нежно я будеше. Двамата се довлякоха до къщата и се отправиха към спалнята. В ума ѝ нямаше никаква мисъл за страст, дори и докато се събличаха, за да си легнат, дори когато устните му парнаха лицето ѝ и усети топлия му дъх в косата си.

Заспа в прегръдките му.

Беше ѝ толкова топло, чудесно топло, докато лежеше до него. Сякаш това бе нейното място, в леглото му.

Сам погледна Нина със сънени очи. Тя все още спеше. Беше ранен следобед. Трябваше да е станал и да се е облякъл още преди час, но изтощението си казваше думата.

Вече остаряваше за тази работа. През последните осемнайсет години бе работил само като ченге. Въпреки че имаше моменти, когато мразеше работата си, когато грозната ѝ страна властваше над обичта му към тази работа, той нито веднъж не се усъмни, че това е призванието му. И в този момент с ужас установи, че да е ченге е последното нещо, за което мисли.

Желанието му, най-искреното му желание бе да прекара цяла една вечност в това легло и да наблюдава тази жена. Единствено когато Нина спеше, той знаеше, че няма опасност и може да я гледа до насита. Когато бе будна, Сам се чувстваше уязвим, сякаш тя умееше да чете мислите му, да премине бариерите, издигнати от него и да се добере до сърцето му. Страхуваше се да признае, дори пред себе си, чувствата, които таеше към нея.

Докато я наблюдаваше, разбра, че няма смисъл да отрича. Нямахше да понесе мисълта тя да си отиде от живота му. Нима това не означаваше, че я обича? Не знаеше.

Знаеше само, че това не бе развоят на събитията, който желаше и очакваше.

Снощи я бе наблюдавал как си върши работата сред развалините от взрива и ѝ се възхити по нов начин. Тя бе жена, която притежаваше състрадание и сила.

Толкова щеше да е лесно да се влюби в нея. А това щеше да се окаже такава грешка.

След месец, след година, щеше да го види в истинската му светлина. Той не бе герой с полицейска значка, а едно напълно обикновено ченге, което си вършеше работата по най-добрия начин, на който бе способен. А пък тя ще бъде в болницата, рамо до рамо с мъже като Робърт Бледскоу. Мъже с диплома по медицина и къщи над залива. Колко ли време щеше да ѝ трябва, за да ѝ омръзне ченгето, което по една случайност я обичаше?

Той седна на леглото и прокара пръсти през косата си с надеждата да прогони последните остатъци от съня. Умът му все още не бе бистър. Имаше нужда от кафе, от храна, от нещо, което да му

даде сила. Имаше толкова много подробности, които да проучи, толкова много следи за проверка.

В този момент усети леко докосване, меко като коприна, което премина като ласка по гърба му. И в същия този момент работата бе забравена.

Обърна се и срещна погледа ѝ. Тя го гледаше сънено със спокойна, доволна усмивка.

— Колко е часът? — прошепна тя.

— Почти три.

— Толкова ли много сме спали?

— Имахме нужда. И двамата. Нищо че се поотпуснахме. Преслър наблюдава къщата.

— Искаш да кажеш, че е бил отвън целия ден?

— Снощи се уговорихме. Преди да му свърши смяната. Знаех, че искам да се прибера с теб у дома.

Тя протегна ръце към него. Поканата ѝ бе прекалено изкусителна, за да успее да ѝ устои. Със стон на примирение, той се отпусна до нея и посрещна устните ѝ с целувка. Тялото му откликна на мига, също и нейното. Ръцете им се преплетоха, топлината им се смеси. Той не можеше да спре, не можеше да се върне назад. Желаше я толкова силно. Искаше да усети как телата им се сливат, само още един последен път. Щом не можеше да я има през остатък от живота си, нека поне се наслади на този момент. Щеше да помни, винаги да помни лицето ѝ, усмивката ѝ и сладките стонове на желание, докато бе дълбоко в нея.

И двамата взимаха. И двамата даваха.

Когато достигаше върха, когато усети великолепно освобождение, той си помисли: „Това не стига. Никога няма да ми е достатъчно“. Искаше да опознае повече от нея, не само тялото ѝ, искаше да опознае и душата ѝ.

Страстта му бе утолена за кратко, но той се почувства недоволен и потиснат, докато лежеше отпуснат до нея. Това съвсем не бе чувство, характерно за небрежния ерген след поредното завоевание. Ако не друго, бе ядосан на себе си, че си е позволил да попадне в такава ситуация, че е позволил на тази жена да стане толкова важна за него.

А ето че тя се усмихваше и си проправяше път още по-упорито в живота му.

В отговор се отдръпна, надигна се от леглото и отиде под душа. Когато излезе, чист и още влажен, тя бе седнала на леглото и го наблюдаваше с искрено учудване.

— Трябва да се връщам на работа — каза той и извади чиста риза. — Ще поканя Преслър да поседи вътре при теб.

— Бомбата вече избухна. Спектър сигурно е на хиляди километри.

— Не мога да рискувам.

— Има и други, които познават лицето му. Те също могат да го идентифицират.

— Единият си удари главата на тротоара. Все още е в болницата в безсъзнание. Другият не е в състояние дори да си спомни какви са очите на Спектър. Сега разбираш ли колко са полезни разпоредителите?

— Нищо, ти разполагаш с други свидетели и Спектър го знае. — Тя се поколеба. — Това означава, че и двамата сме свободни.

— Какво искаш да кажеш?

— Аз мога да престана да се притеснявам, че съм мишена, а ти можеш да престанеш да се притесняваш, че трябва да ме опазиш жива. И ще се заемеш с истинската си работа.

— Това е част от работата ми.

— Вече ми каза. — Тя вирна брадичка и за миг той забеляза сълзи в очите ѝ. — Ще ми се да бях нещо повече. Господи, как ми се иска...

— Нина, моля те. С това не помагаш на никой от двама ни.

Тя сведе глава. Когато я видя наранена и смълчана не можа да се сдържи. Коленичи до нея и пое ръцете ѝ в своите.

— Знаеш, че ме привличаш.

Тя се изсмя тихо и иронично.

— Това, струва ми се, е очевидно и за двамата.

— Също така знаеш, че си невероятна жена. Ако някога ме закарат в спешно отделение с линейка, надявам се ти да си сестрата, която ще се грижи за мен.

— Но?

— Но... — Той въздъхна. — Просто не мога да си ни представя заедно. Не и за дълго.

Тя отново сведе поглед, но този път той забеляза, че се опитва да запази самообладание. Беше я наранил и се мразеше, ненавиждаше собствената си страхливост. Точно това беше, разбира си. Той просто не вярваше, че имат шанс заедно. Не вярваше на нея.

Единственото, в което бе сигурен, бе, че никога няма да преживее раздялата с нея.

Изправи се. Тя не реагира, продължаваше да седи на леглото и да се взира надолу.

— Причината не е в теб, Нина — каза той. — Аз съм виновен. Става въпрос за нещо, което ми се случи преди години. Просто знам, че ситуацията, в която се намираме, няма да продължи вечно. Тя не е естествена. Уплашена жена. И едно ченге. Това е за деца, които се поддават на нереалистични очаквания.

— Хич не ми пробутвай тази изтъркана лекция по психология, Сам. Не е нужда да слушам за погрешно насочените чувства.

— Налага се да чуеш. И да разбереш. Защото ефектът е двустранен. Какво ти изпитваш към мен и какво аз изпитвам към теб. Аз искам да се грижа за теб, да те защитавам. И това е нещо, което не мога да преодолеея. — Въздъхна с раздражение и отчаяние. Прекалено е късно, помисли си той. И двамата изпитваме чувства, които не би трябвало. Вече не можем да върнем часовника назад.

— Започна да ми разказваш какво ти се е случило преди години — каза тя. — За... друга жена ли става въпрос?

Той кимна.

— В същата ситуация ли? Уплашена жена и ченге, готово да я закриля?

Той отново кимна.

— О! — Тя поклати глава и измърмори с тон, който издаваше недоволството ѝ: — Май попаднах право в капана.

— И двамата.

— И кой кого заряза, Сам? Последния път, когато това се случи?

— Единственият път, когато се случи. С изключение на теб. — Той се обърна и започна да се разхожда из стаята. — Бях още новак с патрулна кола. На двайсет и две. Трябваше да охранявам жена, която някой дебнеше. Тя бе на двайсет и осем, но ако говорим за опит, бе поне на четиридесет. Нищо чудно, че се увлякох. Учудващото бе, че тя изглежда отвърщаше на чувствата ми. Поне докато кризата не

приключи. След това при нея всичко си дойде на място. — Той спря и я погледна. — Става дума за нещо, което се нарича действителност. Тази действителност умее да ни разкрие такива, каквито сме, да открие истината за нас. В моя случай, аз съм само едно ченге, което се скъсва от работа. В повечето случаи напълно честен. По-умен съм от някои, по-глупав от други. Накратко, аз не съм никакъв герой. Когато тя най-сетне разбра това, просто се обърна и си замина и остави един безкрайно тъжен, но поумнял новак.

— И според теб аз ще постъпя по същия начин?

— Би трябвало. Защото заслужаваш много повече, Нина. Много повече, отколкото аз мога да ти дам.

Тя поклати глава.

— Това, от което имам нужда, Сам, няма нищо общо с това, което някой мъж може да ми даде.

— Помисли за Робърт. Какво можеше да имаш с него.

— Робърт е съвършеният пример. Той имаше всичко. Всичко, освен онова, което исках от него.

— Какво всъщност искаш, Нина?

— Любов. Преданост. — Тя срещна погледа му. — Честност.

Това, което съзря в очите ѝ, го разтърси. Та това бяха нещата, които искаше да ѝ даде. Същите тези неща, които се страхуваше да ѝ даде.

— За момента може и да ти е достатъчно — отбеляза той. — Но може би ще откриеш, че не е.

— То е повече, отколкото някога получих от Робърт. — „Повече, отколкото ще получа и от теб“, казаха очите ѝ.

Той не я опроверга. Вместо това се упъти към вратата.

— Ще покания Преслър вътре — уведоми я той. — Ще остане при теб целия ден днес.

— Няма нужда.

— Не можеш да оставаш сама, Нина.

— Няма да бъда. — Тя вдигна поглед към него. — Мога да се върна в къщата на баща ми. Той има доста сложна аларма. Да не говорим пък за кучетата. След като вече знаем, че Даниела не е тази, която залага бомбите, там ще съм на сигурно място. — Тя огледа стаята. — Така или иначе, не ми е мястото тук. Не и в твоята къща.

— Можеш да останеш. Стига да имаш нужда.

— Не. — Тя отново го погледна. — Не виждам никакъв смисъл, Сам. След като е толкова очевидно и за двама ни, че тази връзка е безнадеждна.

Той не спори с нея. А това я нарани повече от всичко друго. Прочете го по лицето ѝ.

— Ще те откарам — бяха единствените му думи. След това се обърна и излезе от стаята. Трябваше да излезе.

Защото не можеше да понесе погледа ѝ.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

— Май вече знаем коя е била мишената — съобщи Сам. — Нашият любим областен прокурор Лидел.

Шефът Купърсмит се загледа през конферентната маса към Сам и Джилис.

— Сигурни ли сте?

— Всичко сочи натам. Определихме, че бомбата е била заложена някъде на трети ред между сектори Г и Д. Снощните места са били резервирани преди седмици. Прегледахме списъка на хората на този ред и тези секции. Лидел и жена му са били в самия център. Щели са да загинат мигновено.

— Кой друг е бил на този ред?

— Съдия Далтън е бил с шест места по-настрани. И той е щял да загине. Или поне да бъде сериозно осакатен.

— А другите на този ред?

— Проверихме ги всички. Гостуващ професор по право от Калифорния. Роднини на съдия Далтън. Двама чиновници в правна кантора. Едва ли някой от тях би привлякъл вниманието на наемен убиец. А и сигурно ще ви заинтересова последният доклад на Ърни Такеда. Днес следобед звънна от лабораторията. Става въпрос за динамит, марка „Дюпон“. Детонираща корда „Прима“. Зелен изолатор.

— Спектър — въздъхна дълбоко Купърсмит и се отпусна назад уморено. Всички бяха на границата на силите си. Всеки един от тях бе работил цялата нощ, бяха поспали по няколко часа, а след това се върнаха към работата си. Вече бе пет и скоро щеше да започне новата нощ. — Боже, та той се е върнал и то с много стаена злоба.

— Да, но нещо късметът му изневерява. Мишените му си остават живи. Лидел. Съдия Далтън. Нина Кормиър. Бих казал, че легендарният Винсънт Спектър сигурно се чувства доста смачкан.

— И доста унижен — добави Сам. — Репутацията му виси на косъм, ако вече не се е разпаднала на съставните си части. След това

фиаско сигурно трудно ще си намери някоя поръчка. Който има пари, ще си потърси друг.

— А знаем ли кой го е наел?

Сам и Джилис се спогледаха.

— Можем само да предполагаме — отвърна Джилис.

— Били Бинфорд ли?

Сам кимна.

— Процесът на Снежния човек е след месец. А пък Лидел е категоричен, че няма да допусне никакво споразумение. Носи се слух, че ще го осъди, за да му бъде това трамплин за политическа кампания. Според мен Снежния човек е наясно, че го чака дълъг престой в затвора. Сигурно много му се ще да разкара Лидел. И то завинаги.

— Ако Сам не беше опразнил театъра — добави Джилис, — щяхме да загубим половината прокурори. Съдилищата щяха да изостанат с работата си месеци наред. При това положение, адвокатите на Бинфорд щяха безпроблемно да постигнат споразумението.

— Има ли начин да се доберем до някакви доказателства?

— Още не. Адвокатът на Бинфорд, Албърт Дариън, твърди, че няма представа за всичко това. От него няма да измъкнем и дума. Колегите преглеждат записите от камерите в затвора и проверяват дали Бинфорд е имал посетители. Може да успеем да засечем посредника.

— И мислите, че има някой друг, освен адвоката?

— Напълно възможно. Ако успеем да засечем посредник, ще имаме и връзка със Спектър.

— Действайте — каза Купърсмит. — Искам го този тип, искам да го пипнем.

В пет и половина оперативката приключи и Сам се насочи към машината за кафе, за да поеме поредната доза кофеин, който щеше да го държи на крак следващите осем часа. Тъкмо отпиваше първата глътка, когато Норм Лидел влезе в управлението. Сам не можа да не се наслади на синините и драскотините по лицето на прокурора. Раните му бяха незначителни, но снощи, след взрива, Лидел се оказа сред тези, които викаха най-силно, че имат нужда от медицинска помощ. Собствената му съпруга, със счупена ръка, най-сетне викна на съпруга си да млъкне и да се държи като мъж.

Ето го, че пристигаше с няколко драскотини по лицето и някакво необичайно изражение. Дали не беше разкаяние?

— Добър ден, Наваро — поздрави Лидел с тих глас.

— Добър ден.

— Аз, ами то... — Лидел прочисти гърлото си и огледа коридора, сякаш за да провери дали някой не подслушваше. Никой не им обръщаше внимание.

— Как е жената? — попита Сам.

— Всичко е наред. Известно време ще е в гипс. За щастие фрактурата е закрыта.

— Тя се държа много стегнато снощи, като се има предвид нараняването ѝ — отбеляза Сам. „За разлика от теб“ додаде наум.

— Ами да, жена ми е желязна. Всъщност, то май и затова искам да поговорим.

— Така ли?

— Виж, Наваро. Снощи... май доста прибързано ти се нахвърлих. Искам да кажа, че не знаех, че имаш информация за бомбата.

Сам не каза нищо. Не искаше да прекъсва това невероятно представление.

— Затова, като разбрах какво си намислил снощи, да евакуираш сградата, трябваше да се сетя, че си имал причина. По дяволите, Наваро, единствената ми мисъл бе, че ще загинат хора в суматохата. Реших, че си се паникьосал от едното нищо и затова... — Той замълча, очевидно събирайки кураж да изкаже думите. — Както и да е, извинявам се.

— Извинението се приема.

Лидел кимна с облекчение.

— Сега можете да кажете на жена ви, че ви се е разминало.

По изражението на Лидел Сам разбра, че е познал. Това извинение е било идея на госпожа Лидел, Бог да благослови желязната госпожа. Не можа да се стърпи и се ухили, докато наблюдаваше как другият мъж се насочва сковано към кабинета на шефа Купърсмит. Както изглеждаше, добрият областен прокурор май не бе мъжът в семейството.

— Ей, Сам! — Джилис вървеше към него и си обличаше якето.
— Да вървим.

— Къде?

— В затвора са ни приготвили касетата от наблюдателните камери. Снежния човек и някакъв непознат посетител преди няколко дни.

Сам усети прилива на адреналин.

— Спектър ли е бил?

— Не. Жена.

— Ето я. Блондинката — уточни детектив Кули.

Сам и Джилис се приведоха към екрана, очите им бяха впити в черно-белия образ на жената. Лицето ѝ бе прикрито от други посетители наоколо, но ясно се виждаше, че е блондинка, между двайсет и трийсет, с тяло на танцорка.

— Спри тук — нареди Кули на видео техника. — Тук се вижда добре.

Жената бе неподвижна, лицето ѝ извърнато към камерата за наблюдение, фигурата ѝ се виждаше ясно между двама минаващи. Бе в костюм с пола и изглежда носеше куфарче. Ако се съдеше по облеклото, можеше да е адвокатка. Само че две подробности не се вместили в този образ.

Първото бяха обувките. Камерата бе уловила десния ѝ крак в невероятен сандал с убийствено висок тънък ток и тънка каишка през глезена.

— С такива обувки не се влиза в съда — отбеляза Сам.

— Освен ако не решиш да накараш сърцето на съдията да запърха — добави Джилис. — Я вижте грима.

Това бе втората подробност, която не се връзваше. Сам никога не бе виждал толкова силно гримирана адвокатка. Миглите ѝ очевидно бяха изкуствени. Сенките над очите бяха като на тропическа риба. Червилото бе също щедро наклепано.

— Боже, ама тя никак не прилича на типичното съседско момиче — отбеляза Джилис.

— Под какво име се е записала в регистъра? — попита Сам.

Кули погледна в някакъв лист.

— Записала се е като Мерилин Дукоф. За причина на посещението при Снежния човек е посочила консултация клиент — адвокат.

Джилис се изсмя.

— Ако тя е адвокат, тогава и аз ще се запиша да уча право.

— За коя адвокатска фирма е обявила, че работи? — попита Сам.

— За „Фрик и Дариън“.

— Проверихте ли я?

Кули поклати глава.

— Не е в списъка на партньорите във фирмата, нито в младшите сътрудници, нито пък е чиновничка там. — Той се приведе напред с широка усмивка. — Май знаем къде точно работи.

— Къде?

— В „Стоп Лайт“.

Джилис погледна Сам и сякаш натякна: „Нали ти казах?“. Нямаше нужда от обяснения. Всички знаеха какво е „Стоп Лайт“ и какви представления се изнасят там.

— Нека позная — каза Сам. — Тя изпълнява еротични танци.

— Много правилно — потвърди Кули.

— Сигурни ли сме, че говорим за истинската Мерилин Дукоф?

— Май да — отвърна Кули. — Виж, всички посетители в затвора са длъжни да представят личната си карта, а тя е дала шофьорска книжка, издадена в щата Мейн. Проверихме я. Ето и снимката. — Кули подаде копие на снимката на Сам и Джилис.

— Тя е — потвърди Джилис.

— Което означава, че е истинската Мерилин Дукоф — отвърна Кули. — Тя просто е влязла с весела стъпка и собственото си име и хич не си е правила труд да фалшифицира личната си карта. Излъгала е единствено за професията.

— С което не е нарушила закона — отбеляза бавно Джилис.

Сам кимна на Кули.

— Добра работа.

— За съжаление — добави младият детектив, — изглежда не успявам да открия жената. Знаем къде работи, но е напуснала преди две седмици. Изпратих човек на обявения адрес. Не отговаря на звънеца. Телефонът ѝ е прекъснат. — Той замълча. — Май е време да вземем заповед за обиск.

— Да вървим. — Сам скочи и погледна Джилис. — Ще се видим в колата след десет минути.

— Към блондинката ли ще бъде?

— Освен ако не предложиш нещо по-добро.

Джилис отново погледна екрана. Плъзна поглед към тънкия глезен и сексапилната обувка.

— По-добро от това? — Той се разсмя. — Едва ли.

Полицията се доближаваше прекалено много и вече нямаше спокойствие.

Спектър се бе разположил на входа на някакъв блок на половин пресечка по-надолу и наблюдаваше ченгетата, които влизаха и излизаха от старата сграда, където бе апартаментът на Мерилин. Само минути по-рано Спектър бе вътре, за да се увери, че Мерилин не е оставила никакви следи за настоящето си местоположение. За щастие, успя да се измъкне точно преди пристигането на Наваро.

Бяха вътре вече час. Наистина бяха добри, но Спектър бе по-умен. Часове след взрива в театъра, той премести Мерилин в друг апартамент в друга част на града. Знаеше, че ще разберат кой е бил целта му, щом открият мястото на бомбата. А пък Мерилин също щеше да попадне в полезрението им. Добре че поне тя му сътрудничеса.

За съжаление, тя вече си бе изпяла песента и бе крайно време да прекратят сътрудничеството си. Преди това обаче, имаше нужда от нея за още една задача.

Лицето му се сгърчи, когато забеляза позната фигура да излиза от сградата. Отново Наваро. Детективът вече бе станал символ на неуспехите на Спектър през последните седмици. Наваро бе умът на тази цялата операция, единственият, който бе отговорен за това, че Лидел е все още жив.

Няма удар. Няма мангизи. Наваро му струваше скъпо, скъпо и прескъпо.

Спектър наблюдаваше как ченгетата се съвещават на тротоара. Бяха петима. Трима в цивилно облекло и двама в униформа, но погледът му, пълен с омраза, бе съсредоточен в Наваро. Това тук се бе превърнало в битка на умовете им, в изпитание за издръжливост и решителност. През всичките си години като „жичкаджия“, Спектър никога не бе изпитвал силите си срещу такъв упорит опонент.

Най-сигурното бе да се изпари от града и да си потърси връзки някъде другаде. Маями, може би в Нови Орлеан. Само че репутацията

му бе силно опетнена и той не бе никак сигурен дали ще успее да си намери поръчка в Маями. Освен това имаше чувството, че Наваро няма да се откаже да го преследва. Независимо къде отидеше Спектър, детективът щеше да го следва по петите.

Освен всичко друго, трябваше да си го върне. Спектър нямаше намерение да подвие опашка и да си замине, без да е изравнил точките.

Тримата цивилни се накачулиха в една кола без обозначения и отпътуваха. След малко униформените също потеглиха. Не бяха открили нищо в апартамента на Мерилин. Спектър вече се бе погрижил за това. „Хайде, Наваро, хвани ме, ако можеш — мислеше си той. — Може пък аз да те пипна пръв.“

Изправи се и потропа с крака, за да раздвижи кръвообращението си. След това излезе от входа, зави зад ъгъла и се качи в колата си. Наваро. Трябваше да му види сметката на Наваро веднъж и завинаги. Беше изработил перфектен план. Едно малко телефонно обаждане бе всичко, от което имаше нужда. След това нямаше да я моли за нищо повече.

Абсолютно никога.

Вечерята бе прекрасна. Компанията — отвратителна.

Даниела, облечена в лъскава зелена ластична блуза и почти незабележима прихлупваща се пола, нацупено ровеше из салата си, без да обръща внимание на платото печено патешко, заобиколено с ориз. Тя не говореше със съпруга си, а на Нина ѝ бе прекалено неудобно, за да говори с когото и да е от двамата. След всички разпити в полицията, любовните похождения на Даниела и Робърт бяха излезли наяве. Нина никога нямаше да прости на Даниела предателството, но поне можеше да прекара една цивилизована вечер в присъствието ѝ.

Само че бащата на Нина не можеше. Той все още бе шокиран от разкритията. Изумителната му съпруга, впечатляващата блондинка, трийсет години по-млада от него, не бе доволна, че се е оженила за пари. Искаше ѝ се по-млад мъж. С четири брака зад гърба си, Джордж Кормиър все още не се бе научил как да си избере подходящата жена. „А сега май предстои четвърти развод“, помисли си Нина. Погледна към баща си, а след това към Даниела. Въпреки че обичаше баща си,

не можеше да не отбележи, че двамата са си лика-прилика и се заслужават един друг. И то във всяко едно отношение.

Даниела остави вилицата.

— Бихте ли ме извинили — каза тя. — Нещо нямам много апетит. Май ще отскоча да гледам някой филм.

— Ами аз? — сопна се Джордж. — Знам, че съм ти само съпруг, но няколко вечери в седмицата с досадната ти стара половинка май е прекалено много, а? Като се има предвид какви облаги получаваш.

— Облаги ли? Облаги? — Даниела скочи гневно на крака. — Всичките пари на света не могат да компенсират факта, че съм женена за такъв дърт козел.

— Козел?

— Дърт козел. Чу ли ме? Дърт. — Тя се надвеси над масата. — Във всеки смисъл на думата.

Той също скочи.

— Ами ти, кучко...

— Давай, обиждай ме. Аз пък ще ти отвърна. — Отметна русата си коса, обърна се и изфуча от трапезарията.

Джордж остана загледан след нея за момент. След това бавно се отпусна на стола си.

— Господи — прошепна той. — Къде ми е бил ума, когато се жених за нея?

„Изпарил се е“, идваше ѝ на Нина да му каже. Докосна ръката на баща си.

— Май нито ти, нито аз имаме късмет с половинките. Не е ли така, татко?

Той погледна дъщеря си, без да крие тъгата.

— Искрено се надявам да не си наследила лошия ми късмет в любовта, скъпа.

Поседяха известно време в мълчание. Вечерята им бе почти недокосната. В съседна стая звучеше високо музика и навсякъде кънтеше отчетливият ритъм на аеробиката. Даниела отново играеше гимнастика и си изкарваше гнева в опит да доизвае и без това прекрасното си тяло. Умно момиче. Щеше да приключи развода с великолепен външен вид.

Нина въздъхна и се облегна на стола.

— Независимо дали е лош късмет или лош характер, татко, може би просто на някои хора им е писано да останат сами.

— Това не се отнася за теб, Нина. Ти трябва да обичаш някого. Винаги е било така. И затова е толкова лесно да те обича човек.

Тя се засмя тъжно при тези думи, но не каза нищо. Лесно е да я обича човек, лесно е да я обича, мислеше си тя. Отново се зачуди какво прави Сам. За какво ли мисли. Едва ли за нея, беше прекалено много ченге, за да се занимава с такива дреболии. Въпреки това, когато телефонът звънна, тя не можа да потисне надеждата, че се обажда той. Седеше на масата и сърцето ѝ блъскаше в гърдите, докато се вслушваше в гласа на Даниела, долитащ от съседната стая.

Миг по-късно Даниела се подаде на вратата.

— За теб е Нина. От болницата. Казват, че са се опитвали да те открият.

Нина се обади с разочарование.

— Ало?

— Здравей, аз съм Гладис Пауър, старшата на нощната смяна. Извинявай, че те безпокоя, майка ти ни даде този телефон. Имаме доста отсъстващи по болест от нощната и се чудехме дали има как да поемеш част от работата в спешното.

— Нощна смяна ли?

— Да. Много ще ни трябваш.

Нина погледна към тренировъчната на Даниела, където музиката ехтеше по-силно от обикновено. Трябваше да се махне от тази къща. Да се махне от това бойно поле.

Съгласи се.

— Добре, ще поема нощната.

— Ще се видим в единайсет.

— В единнадесет ли? — намръщи се Нина. Нощната смяна обикновено започваше в полунощ. — Искате да дойда един час по-рано ли?

— Ако успееш. И за вечерната не ни достигат хората.

— Добре. Ще дойда в единайсет. — Тя затвори и въздъхна с облекчение. Работата я спасяваше тъкмо навреме. Може би осем часа най-различни кризи щяха да я поразеят.

И да я накарат да престане да мисли за Сам Наваро.

Мерилин затвори.

— Каза, че ще отиде.

Спектър кимна одобрително.

— Справи се отлично.

— Разбира се. — Мерилин го дари с благодарната си усмивка. Усмивка, която казваше: „Струвам всяка стотинка, която харчиш за мен“.

— Тя нещо заподозря ли? — попита той.

— Абсолютно нищо. Вярвай ми, ще отиде. Точно в единайсет, както искаше. — Мерилин наклони глава и облиза предизвикателно устни. — А сега, ще получа ли това, което искам.

Той се усмихна.

— И какво искаш?

— Нали знаеш. — Тя се намести към него и му разкопча колана.

Дъхът му секна, когато малката ѝ гореща ръка се плъзна в панталона. Докосването ѝ бе великолепно, обиграно, би могла да накара всеки мъж да моли за още. О, да, той много добре знаеше какво иска тя.

Не ставаше дума за секс.

Защо да не се наслади на момента, помисли си той. Тя бе изпълнена с готовност, а той имаше време. Имаше три часа, докато Нина Кормиър се появи в болницата, за да поеме смяната. Малко забавление с Мерилин, а след това ще се захване със сериозната работа. Тя се отпусна на колене пред него.

— Каза, че ще ми плащаш за това, което заслужавам — прошепна тя.

Той простена.

— Обещах...

— Аз заслужавам много. Не мислиш ли?

— Абсолютно.

— Мога да заслужа и още повече.

Той трепна от удоволствие и спусна ръка към лицето ѝ. Дишаше тежко, докато галеше бузата ѝ, челюстта, шията. Каква дълга изящна шия. Колко лесно щеше да му бъде да я довърши. Но първо нека тя да довърши с него...

— О, да — прошепна тя. — Готов си за мен.

Той я дръпна силно към себе си. Помисли си, колко жалко, че ти не си готова за мен.

Беше десет и половина, когато измореният Сам си влезе у дома. Първото, което забеляза бе тишината. Празнотата. Къщата бе загубила душата си.

Запали лампите, но дори и тяхната светлина не успя да разпилее сенките. През последните три години бе наричал тази къща дом, къщата, в която се връщаше всяка вечер след работа. Сега всичко тук му се стори студено, също като дома на някой непознат. Това не бе неговият дом. Наля си чаша мляко и го изпи на жадни глътки. Това му беше вечерята. Нямаше сили да готви. Сипа си втора чаша и я отнесе до телефона. Цяла вечер се канеше да ѝ позвъни и все нещо го прекъсваше. Сега имаше достатъчно спокойствие и смяташе да се обади на Нина. Щеше да ѝ каже това, което се бе страхувал да ѝ признае, че не може да отрича нито своите, нито нейните чувства.

Този следобед му дойде прозрение, колкото и да бе странно, докато претърсваха апартамента на Мерилин Дукоф. Стоеше в спалнята на жената и гледаше празните чекмеджета, голия матрак. Най-неочаквано у него нахлу усещане за самота, толкова натрапчиво, че усети болка в гърдите. Може би тази празна стая бе като живота му. Тя си имаше предназначение, използваше се, но въпреки това бе празна. „Прекалено отдавна съм ченге — помисли си той. — Тази работа направо е превзела живота ми.“ И в този момент, докато стоеше в празната спалня, на него му хрумна, че в живота му има много, много малко. Няма жена, няма деца, нито пък семейство.

Нина му бе отворила очите за възможностите. Да, беше уплашен. Да, знаеше колко много, колко дълбоко ще бъде ранен, ако тя го изостави. Но и другата възможност бе също толкова печална, че няма дори да ѝ е дал шанс. Беше се проявил като страхливец, но вече нямаше да е така.

Грабна телефона и набра номера в къщата на баща ѝ. След няколко позвънявания се обади един доста угоднически глас. Не бе Нина, а онази фитнес откачалка Даниела.

— Обажда се Сам Наваро — представи се той. — Съжалявам, че звъня толкова късно. Може ли да говоря с Нина?

— Няма я.

Първоначалното му разочарование бе заменен с ужаса на ченгето. Как е възможно да я няма? Нали трябваше да бъде на безопасно място тази вечер, не да се мотае беззащитна.

— А бихте ли ми казали къде е отишла?

— В болницата. Обади се да отиде за нощната смяна.

— От спешното отделение ли?

— Май да.

— Благодаря. — Той затвори, разочарованието му бе толкова силно, че сякаш някаква тежест легна на плещите му. Какво пък толкова. Нямахше повече да отлага. Щеше да й каже още сега. Още тази вечер.

Набра спешното отделение на Медицински център Мейн.

— Спешно отделение.

— Обажда се детектив Сам Наваро от полицията на Портланд. Мога ли да говоря с Нина Кормиър?

— Нина не е тук тази вечер.

— Ами като пристигне бихте ли я помолили да ми се обади у дома?

— Тя не е на смяна тази вечер.

— Моля?

— Графикът на смените е пред мен. Името ѝ не фигурира.

— Казаха ми, че някой ѝ се е обадил да отиде на работа.

— Нищо не знам за това.

— Бихте ли проверили? Спешно е.

— Ще проверя при старшата сестра. Бихте ли изчакали?

В последвалото мълчание Сам долавяше как кръвта му препуска и отеква в ушите. Нещо не бе наред. Старият инстинкт се обаждаше.

Жената се обади отново.

— Детектив? Проверих при старшата. И тя не знае нищо. Според нея Нина няма смени чак до края на седмицата.

— Благодаря ви — отвърна тихо Сам.

За момент остана замислен над телефонното обаждане от болницата. Някой, който е знаел достатъчно, за да открие Нина у баща ѝ. Някой я бе уговорил да хукне посред нощ извън добре охраняваната къща и то в час, когато навън няма да има много свидетели, за да разбере какво става.

Това не бе кой да е. Беше Спектър.

Часът бе единайсет без петнайсет. С един скок се озова пред вратата и хукна към колата. Докато излизаше от алеята с пълна газ, той знаеше, че е закъснял прекалено много. Докато летеше към магистралата, държеше волана с една ръка, а с другата набираше телефон.

— Джилис слуша — обади се уморен глас.

— Пътувам към Медицински център Мейн — съобщи му Сам. — Спектър е там.

— Какво?

— Нина е получила подвеждащо обаждане да отиде на работа. Сигурен съм, че е бил той. Тя вече е излязла от къщата...

— Ще се видим там — отвърна Джилис и затвори.

Сам насочи вниманието си към пътя. Колата вдигна сто и десет. Сто и трийсет. Той продължи да натиска газта.

Паркингът на болницата бе съвсем безлюден, факт, който никак не смути Нина, докато минаваше през автоматичните врати. Често слизаше на този паркинг нощем, когато идваше или си тръгваше от нощна смяна и никога не бе имала проблем. Все пак Портланд бе един от най-сигурните градове в Америка.

Стига да не си нечий набелязан обект, напомни си тя.

Паркира на едно от обозначените места и остана седнала в колата за момент, за да се поуспокои. Искаше да започне смяната си с ясен ум, напълно съсредоточена над работата. Не да мисли за заплахата. Не да мисли за Сам Наваро. След като минеше през вратата на отделението, от нея се искаше професионализъм. Животът на хората зависеше от това. Отвори вратата и слезе от колата. Все още оставаше час до обичайното време на смяната. В полунощ гаражът се изпълваше с персонала на болницата, някои от които пристигаха, а други си отиваха. Но точно сега наоколо не се мяркаше никой. Тя ускори крачка. Асансьорът бе точно пред нея. Само на няколко метра.

Дори не забеляза кога мъжът се показа иззад паркираната кола. Усети го как я сграбчи за ръката и опря дулото на пистолет в слепоочието ѝ. Писъкът ѝ бе прекъснат от първите му думи.

— Само звук и си мъртва. — Оръжието до главата ѝ подчертаваше необходимостта да мълчи.

Той я отблъсна от асансьора и я побутна към редицата паркирани коли. Успя да зърне лицето му, когато я бутна. Спектър. Сега вървяха, а Нина хлипаше и се препъваше, въпреки че мъжът държеше ръката ѝ с невероятна сила. Ще ме убие сега тук и никой няма да види...

Сърцето ѝ блъскаше толкова шумно, че тя отначало не чу скърцането на гуми по асфалта. Но похитителят ѝ чу ясно. Спектър замръзна на място, все още стиснал ръката ѝ. Сега вече и Нина чу звука — гуми на кола, които изскърцаха по рампата на гаража. С дива сила Спектър я изтласка настрани, за да се прикрият зад паркирана кола. Това е единственият ми шанс за бягство, мислеше си тя. В същата секунда се опита да го отблъсне и се задърпа от здравата ръка. Така или иначе той щеше да я застреля. Дали щеше да се случи в някой тъмен ъгъл, или тук на открито, тя нямаше да се предаде без борба. Риташе, замахваше, и се опитваше да издере лицето му.

Той замахна към нея и с един бърз мощен удар я перна през брадичката. Заслепи я болка. Тя се олюля и усети, че пада. Мъжът отново я стисна за ръката и я повлече по паважа. Беше прекалено зашеметена, за да се бори и да се спаси. В очите ѝ неочаквано нахлу светлина, толкова ярка, че прониза пулсиращата от болка глава. Чу изскърцването на гумите и разбра, че сезира във фаровете.

— На място! — изкрещя нечий глас.

Сам. Беше Сам.

— Пусни я, Спектър! — кресна Сам.

Дулото отново се опря в главата на Нина, по-силно от преди.

— Каква невероятна точност, Наваро — проточи глас Спектър без паника.

— Казах пусни я.

— Това заповед ли е, детектив? Надявам се да не е. Защото, като имам предвид ситуацията на младата дама... — Спектър я сграбчи за брадичката и извърна лицето ѝ към Сам, — обидите ти само могат да се отразят зле на здравето ѝ.

— Вече познавам лицето ти. Както и разпоредителите от театър „Брант“. Вече нямаш причина да я убиваш!

— Нямам ли? Я пак помисли? — Спектър продължаваше да държи пистолета опрян в главата на Нина, докато я побутваше напред.

Към Сам. — Разкарай ми се от пътя, Наваро.

— За теб тя е без всякаква стойност.

— Но не и за теб.

Нина зърна лицето на Сам и видя изражението на безпомощна паника. Той стискаше пистолета си с две ръце, но не смееше да стреля. Не и докато в главата ѝ бе опряно дуло. Тя се опита да се отпусне, да се смъкне на земята. Безсмислено. Спектър бе прекалено силен и я държеше стегнато за врата. Просто я привлече до себе си, ръката му стиснала гърлото ѝ като менгеме.

— Дръпни се! — ревна Спектър.

— Ти не я искаш!

— Дръпни се, или всичко ще свърши тук, като ѝ пръсна мозъка по асфалта!

Сам отстъпи първо една крачка, а после още една. Въпреки че пистолетът му бе вдигнат, той не можеше да го използва. В този момент Нина срещна погледа му и видя нещо повече от страх, нещо повече от паника. Видя отчаяние.

— Нина — каза той. — Нина...

В този момент видя Сам за последно, преди Спектър да я натъпче в колата на детектива. Той затвори вратата и включи на задна. И изведнъж се понесоха шеметно назад по рампата. Тя мерна в бързината паркираните коли и бетонните подпори, а след това преминаха с трясък през вратата. Спектър обърна колата по посока на движението и натисна газта. С рев се понесоха напред по пътя.

Преди още да се е осъзнала, пистолетът отново се опря в главата ѝ. Тя погледна мъжа и видя едно заплашително спокойно лице. Лицето на човек, който знаеше, че владее пълния контрол над нещата.

— Нищо не губя като те убия — каза той.

— Тогава защо не го направиш? — прошепна тя.

— Имам си планове. Планове, които по една случайност включват и теб.

— Какви планове?

Той се разсмя приглушено, без да крие, че се забавлява.

— Нека просто кажем, че там участват и детектив Наваро, и бомбеният му отряд и едно завидно количество динамит. Обичам грандиозните завършеци, а ти? — Усмихна ѝ се.

В този момент тя осъзна кого вижда. Кой е пред нея. Това бе едно чудовище.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Сам тичаше по рампата на гаража, в напразен опит да надхвърли човешките си възможности. Излезе от сградата тъкмо когато колата му със Спектър зад волана, пое по пътя. Загубих я, мислеше си той, докато задните му светлини проблясваха в нощта. Господи, Нина...

Той хукна по тротоара и на средата на пресечката се спря. Задните светлини вече не се виждаха. Колата я нямаше. Изкрещя от разочарование и от отчаяние, а гласът му отекна в тъмнината. Твърде късно. Беше дошъл прекалено късно.

Някаква светлина го накара да се обърне. Иззад ъгъла се задаваше кола. Приближаваше кола, която той позна.

— Джилис! — изкрещя той.

Колата спря до тротоара. Сам се хвърли към седалката до шофьора и се сви.

— Давай. Давай! — ревна той.

Изуменият Джилис го погледна.

— Какво?

— Спектър пипна Нина! Давай по-бързо!

Джилис настъпи колата. Отделиха се от бордюра с пицене на гуми.

— Накъде?

— Ляво. Тук!

Джилис зави.

На две пресечки пред тях Сам зърна колата си, докато завиваше в някаква пряка наляво.

— Ето ги!

— Видях ги — каза Джилис и зави на същото място.

Спектър сигурно също ги бе забелязал. Малко по-късно той даде газ и мина на червено. Колите набиха спирачки в самото кръстовище. Докато Джилис се измъкваше през спрелите автомобили и продължаваше да следи с поглед обекта пред себе си, Сам грабна телефона в колата и се обади с молба за подкрепление към всички

свободни патрули. С малко чужда помощ можеха и да успеят да спипат Спектър. За момент единствената им задача бе да не го изпускат от поглед.

— Този тип е луд — измърмори Джилис.

— Не я изпускай.

— Той ще ни пребие всички. Виж!

Малко пред тях, Спектър премина в лявото платно, подмина някаква кола и се върна в дясното, тъкмо когато един камион щеше да се удари в него.

— Не ги изпускай! — нареди Сам.

— Опитвам се, опитвам се. — Джилис също мина в лявото платно, за да подмине изкривилия се камион. Към тях се носеха прекалено много коли. Наложих да се върне в своята лента.

Бяха загубили секунди. И тези секунди Спектър използва в своя полза.

Джилис се опита отново, но този път успя да се прибере в лентата си, преди да се удари челно в един бус. Спектър вече не се виждаше.

— Къде е, по дяволите? — измърмори Джилис.

Взираха се в пътя, на места виждаха задните светлини на различни коли, но иначе улицата беше празна. Продължиха напред, преглеждайки пресечка след пресечка и всички странични алеи. След всяка празна пряка, паниката на Сам се надигаше с нова сила. След около половин километър той се насили да приеме очевидното. Бяха загубили Спектър.

Той бе загубил Нина.

Джилис шофираше в мрачно потискащо мълчание. Отчаянието на Сам му се бе предало и на него. Никой не смееше да го изрече на глас, но и двамата знаеха, че Нина е загубена.

— Съжалявам, Сам — измърмори Джилис. — Боже господи, колко съжалявам.

Сам не спираше да се вира напред, без да промълви и дума, погледът му бе премрежен от сълзи. Минаха няколко мига. Цяла вечност.

Патрулните коли започнаха да се обаждат. От неговата кола нямаше и следа. Нито пък от Спектър. Най-сетне, към полунощ,

Джилис паркира до тротоара. И двамата седяха смълчани. Джилис най-сетне се обади.

— Все още има шанс.

Сам отпусна глава в ръцете си. Шанс. Спектър можеше вече да е на петдесет километра. Или пък зад съседния ъгъл. Какво ли не бих дал за един-единствен малък шанс...

Погледът му попадна на телефона на Джилис. Един-единствен малък шанс. Той го взе и започна да набира.

— На кого звъниш? — попита Джилис.

— На Спектър.

— Какво?

— Обаждам се на моя телефон в колата. — Той слушаше сигнала свободно. Пет, шест пъти.

Спектър вдигна, гласът му прозвуча в необичаен фалцет.

— Ало, вие се обаждате на бомбения отряд на Портланд. В момента никой не може да ви отговори, тъй като проклетия ви телефон не е у когото трябва.

— Обажда се Наваро — изръмжа Сам.

— О, здравейте, детектив. Как сте?

— Тя добре ли е?

— Кой?

— Тя добре ли е?

— А-ха, изглежда става въпрос за младата дама. Защо тя да не ви отговори сама.

Последва пауза. Сам долови приглушени гласове и някакъв драскащ звук. Мек далечен вой. След това прозвуча гласа на Нина, тих и изплашен.

— Сам?

— Наранена ли си?

— Не, не. Добре съм.

— Къде си? Къде те е завел?

— Опа — прекъсна ги Спектър. — Това е забранена тема, детектив. Страхувам се, че ще трябва да прекъсна разговора.

— Чакай. Чакай! — извика Сам.

— Някакви думи на прощаване?

— Спектър, ако я нараниш... ако нещо ѝ се случи... кълна се, ще те убия.

— Наистина ли разговарям със служител на закона?

— Говоря ти сериозно. Ще те убия.

— Шокиран съм. Шокиран, честна дума.

— Спектър!

В отговор прозвуча смях, приглушен и подигравателен. А след това, най-ненадейно, линията прекъсна.

Сам трескаво пренабра, но даваше заето. Той затвори, преброи до десет и набра отново. Отново беше заето. Спектър бе свалил телефона от вилката. Сам тресна слушалката.

— Все още е жива.

— Къде са?

— Не успя да ми каже.

— Вече мина час. Могат да са къде ли не в радиус от петдесет километра.

— Знам, знам. — Сам се отпусна на седалката и се опита да мисли, въпреки че го завладяваше паника. През всичките години, докато беше ченге, винаги успяваше да мисли трезво и да се съсредоточава. Но ето че тази вечер, за пръв път в кариерата си, той бе парализиран от страх. Знаеше, че с всеки изминал момент, с всеки бездеен миг, шансовете на Нина да оцелее намаляват.

— Защо не я е убил? — измърмори Джилис. — Защо я е оставил жива?

Сам погледна партньора си. Поне умът на Джилис все още работеше. Той мислеше. Чудеше се над въпрос, който трябваше да е очевиден и за двамата.

— Има причина, за да я държи жива — отвърна Сам.

— Тя му е асото. Застраховката, в случай че бъде заловен.

— Не, той вече е свободен. В момента тя е по-скоро тежест, отколкото помощ. Заложниците винаги те бавят. Усложняват нещата. Но той я е оставил жива.

Засега, каза си Сам, обзет от безпомощен гняв. Аз губя способността си да мисля трезво. Животът ѝ зависи от мен. Не мога да си позволя да го съсипя. Той отново погледна телефона и в главата му нахлу спомен. Нещо, което бе чул в паузата, преди Спектър да предаде телефона на Нина. Далечен вой, който се надигаше и заглъхваше.

Сирена.

Той посегна към телефона отново и набра 911.

— Обажда се детектив Сам Наваро от полицията в Портланд. Имам нужда от списък на всички спешни повиквания през последните двама месеца. Навсякъде в района на южен Портланд.

— Кои части, господине?

— Всички. Линейки, пожарна, полиция. Всички.

Последва кратко мълчание, а след това разговорът продължи друг глас. Сам бе готов да записва.

— Аз съм отговорничката, детектив Наваро — представи се женски глас. — Проверих при диспечера за южен Портланд. Общо имаме три повиквания за последните двама месеца. В 11:55 е извикана линейка на 2203 Грийн стрийт в Портланд. В 12:10 има повикване за полицията при задействана аларма на Бикфорд стрийт 751 в южен Портланд. В 12:13 е повикана полиция близо до Мънджой Хил заради някакво нарушение на реда. През този период не са викани противопожарни екипи.

— Добре, благодаря. — Сам затвори и прегледа жабката за карта. Бързо огради и трите адреса.

— И сега какво? — попита Джилис.

— Докато говорех със Спектър чух сирена. Което означава, че е бил на една крачка от кола за спешни случаи. А това са единствените места, където са изпращани екипи.

Джилис погледна картата и поклати глава.

— Че тук има десетки пресечки! От мястото на повикването до централите им.

— Но това са ни отправните точки.

— Това е като игла в купа сено.

— Но това е всичко, с което разполагаме. Започваме с Мънджой Хил.

— Това е лудост. Колегите вече ти издирват колата. Нищо няма да открием по тези сирени.

— Мънджой Хил, Джилис. Карай.

— Ти си уморен. И аз съм уморен. Би трябвало да се върнем в управлението и да изчакаме развитието на нещата.

— Искаш ли аз да карам? Тогавата мърдай, дяволите да те вземат.

— Сам, ти въобще слушаш ли ме?

— Да, по дяволите! — кресна Сам, обзет от необичайно силна ярост. След това простена и отпусна глава на дланите си. Заговори

тихо: — Аз съм виновен за всичко. Заради мен тя ще умре. Бяха точно пред мен. А аз не можех да измисля как да я спася. Не знаех как да я опазя жива.

Джилис въздъхна с разбиране.

— Толкова ли много означава за теб?

— И Спектър го знае. Кой знае как е разбрал. Затова я държи жива. За да ме тормози. Да ме манипулира. Печелившата карта е в ръката му и той я използва. — Сам погледна Джилис. — Трябва да я намерим.

— В момента той държи и ножа, и хляба. В ръцете му е човек, който означава много за теб. Освен това ти си ченгето, което го интересува. Ти си ченгето, на което иска да отмъсти. — Погледна към телефона в колата. Звънеше.

Той се обади.

— Джилис слуша. — Миг по-късно той затвори и запали колата. — Булевард Джакмън — каза той и подкара. — Това може да ни бъде отправната точка.

— Какво има на булевард Джакмън?

— Блок, апартамент 338-D. Току-що са открили тяло.

Сам притихна. Ужас стегна гърдите му и той не успя да си поеме дъх. Гласът му бе съвсем тих.

— Чие тяло?

— На Мерилин Дукоф.

Той пееше „Дикси“, докато работеше и изпъваше жици в много цветове на пода. Нина седеше на един стол с вързани ръце и крака и можеше единствено да наблюдава безпомощно. До Спектър имаше кутия с инструменти, поялник и дванайсет пръчки динамит.

— „В Диксиленд, където съм роден, в една ранна мразовита утрин...“

Спектър приключи с жиците и насочи вниманието си към динамита. Със зеления изолатор той овърза пръчките заедно на групи по три и ги подреди в картонена кутия.

— „В Диксиленд ще се установим, за да живеем и умрем в Дикси. Далече, далече, далече на юг в Дикси!“ — прогърмя гласът му

чак до най-отдалечените краища на празния склад. След това се обърна към Нина и се приведе в поклон.

— Ти си луд — прошепна Нина.

— Но какво е лудостта? Кой може да каже? — Спектър нави зелен изолатор и на последните три пръчки динамит. След това огледа купчинките, за да се наслади на работата си. — Каква беше тази поговорка? „Не си губи ума, по-добре си отмъсти“. Не съм си загубил ума, нито в пряк, нито в преносен смисъл. Но определено смятам да си отмъстя.

Той вдигна кутията с динамита и я пренасяше към Нина, когато сякаш се спъна. Сърцето на младата жена за малко не спря, когато кутията с експлозивите се наклони към пода. Към нея. Спектър възкликна от ужас и веднага задържа кутията. За най-голямо учудване на Нина избухна в див смях.

— Това е стара шега — призна той. — Но винаги постига желанието ефект.

Той наистина не беше с ума си, мислеше си тя, а сърцето ѝ блъскаше.

С кутията динамит в ръце, той обикаляше склада и поставяше по купчинките на еднакво разстояние една от друга.

— Наистина много жалко — каза той. — Да пропиляя такова количество динамит за една-единствена сграда. Но много ми се иска да направя добро впечатление. Трайно впечатление. Май доста ми писна от онзи Сам Наваро и деветте му живота. Доста ще трябва да внимава за останалите си животи.

— Ти му залагаш капан.

— Колко си умна-а-а!

— Защо? Защо просто не го убиеш?

— Защото.

— Той е просто един полицаи, който си върши работата.

— Просто полицаи ли? — Спектър се обърна към нея, но изражението му си остана скрито в сенките на склада. — Наваро е повече от това. Той е предизвикателство. Моята богиня на нощното отмъщение. Като си помисля само, че след всички тези успешни години в Бостън и Маями, си намерих майстора в това сбутано градче. Дори не става въпрос за Портланд, Орегон, ами Портланд, Мейн. —

Той се изсмия с отвращение. — Приключва се тук, в този склад. Това е краят ни с Наваро.

Спектър мина до нея, стиснал последната купчинка динамит. Коленичи до люлеещия се стол, където седеше Нина с вързани ръце и крака.

— Запазих последния за вас, госпожице Кормиър — каза той. Залепи динамита под стола на Нина. — Няма да усетите абсолютно нищо — увери я той. — Ще стане бързо, толкова бързо, че следващата ви мисъл ще бъде, че пърхате с ангелски крилца. Също и Наваро. Ако изобщо му поникнат крилца.

— Той не е глупав. Ще се сети, че готвиш капан.

Спектър започна да разполага многоцветните безкрайни метри жица.

— Да, би трябвало да е повече от очевидно, че това не е поръчкова бомба. Всичките тези жици имат за цел да го объркат. Жици, от които няма никакъв смисъл... — Изтегли бяла жица, а след това и червена и с поялника ги съедини. — А времето тиктака. Минутите стават секунди. Коя е детониращата корда? Коя жичка да среже? Пипне ли грешната, всичко ще литне в небето. Складът. Ти. И то, ако му стиска да остане до самия край. Дилемата е безнадеждна, да знаеш. Ако остане да я обезвреди, и двамата ще умрете. Ако не му стиска и хукне да бяга, ти пак умираш, а той си остава с гузната съвест и така никога няма да те забрави. И в единия, и в другия случай, Наваро ще страда. Аз пък печеля.

— Няма начин да спечелиш.

— Спести ми четенето на морал. Имам си работа. А и не ми остава много време. — Той свърза и останалия динамит, като преплиташе цветове на жици и запояваше краищата им.

„Не ми остава много време“, беше казал той. За колко ли време говореше?

Тя погледна към другите неща, пръснати по пода. Дигитален таймер. Сигурно щеше да отмерва времето, предположи тя, когато задействаше устройството. Когато включи брояча, сигурно ще бъде далече от това място. Много далече от всякаква опасност, когато се взриви. „Стой далече, Сам — мислеше си тя. — Моля те, стой далече. Остани жив.“

Спектър се изправи на крака и погледна часовника си.

— Още един час и ще съм готов да звънна по телефона. — Погледна я и се усмихна. — Три сутринта е, госпожице Кормиър. Това е също толкова добър час да се умре, колкото и всеки друг, не е ли така?

Жената бе гола от кръста надолу, тялото ѝ — сгърчено на дървения под. Била е застреляна с един куршум в главата.

— Докладвано е в 10:45 — каза Йейтс от отдел „Убийства“. — Наемателите на долния етаж забелязали, че през тавана се процеждат капки кръв и извикали наемодателката. Тя отключила, видяла тялото и ни се обади. Открила документите за самоличност на жертвата в чантата ѝ. Затова ви се обадохме.

— Някакви свидетели? Някой да е видял нещо, да е чул нещо? — попита Джилис.

— Не. Сигурно е използван заглушител. След това убиецът се е измъкнал, без никой да го види.

Сам огледа оскъдно обзаведената стая. Стените бяха голи, шкафовете полупразни, а по пода бяха наредени кутии с дрехи, които показваха, че Мерилин Дукоф все още не се бе настанила в този апартамент.

Йейтс потвърди подозренията му.

— Нанесла се е преди един ден, под името Мерилин Браун. Платила депозита и наема за първия месец в брой. Това беше всичко, което успя да ми каже наемодателката.

— Някой посещавал ли я е?

— Съседът до нея чул мъжки глас вчера. Не е видял никого.

— Спектър — каза Сам.

Отново се съсредоточи върху тялото. Криминалистите вече претърсваха стаята и снемаха отпечатащи, търсеха улики. Нямахте да открият нищо. Сам вече знаеше. Спектър се бе погрижил.

Нямахте смисъл да се мотаят тук. По-добре беше да се опитат да проследят сирените. Обърна се към вратата, когато чу единият от детективите.

— В чантата няма кой знае колко. Портмоне, ключове, няколко сметки...

— Какви сметки? — попита Сам.

— Електричество, телефон, вода. Май са за стария апартамент. Водят се на името Дукоф. Доставят се в пощенска кутия.

— Покажете ми сметката за телефона.

Още щом погледна бележката, Сам изстена от отчаяние. Това бяха два листа, пълни с междуградски разговори, повечето от които за Бангор, няколко до Масачузетс и Флорида. Щеше да им отнеме часове да проверят всички номера, и най-вероятно щяха да попаднат на озадачените роднини и приятели на Мерилин.

След това забеляза един номер, най-долу на сметката. Той бе от южен Портланд, за сметка на абоната, направен преди седмица и половина в 10:17 вечерта. Мерилин Дукоф се бе съгласила да плати разговора.

— Това може и да е нещо — отбеляза Сам. — Трябва да открием този номер.

— Можем да позвъним в телефонната централа от колата ми — предложи Джилис. — Само дете не разбирам какво може да разбереш от него.

— Имам предчувствие. На това разчитам — призна Сам.

Щом седнаха в колата на Джилис, Сам звънна на началника в телефонни справки.

След като жената провери на компютъра, потвърди, че е направен такъв разговор.

— От платен телефон на ъгъла на Колдъруд и Хардуик, южен Портланд.

— Няма ли бензиностанция на този ъгъл? — попита Сам. — Защо ми се струва, че там имаше бензиностанция.

— Може и да има, детектив, не мога да ви кажа със сигурност.

Сам затвори и посегна към картата на Портланд. Под светлината на лампата в колата, той намери къде точно се намира телефонът.

— Ето го — посочи той на Джилис.

— Там има някакви индустриални сгради.

— Да, което прави този разговор в 10:17 вечерта още по-интересен.

— Всеки може да ѝ е звънял.приятели, някой от семейството. Доколкото знаем...

— Бил е Спектър — каза Сам. Той вдигна глава, обзет от внезапно въодушевление. — Южен Портланд. Да вървим.

— Какво?

Сам набута картата пред лицето на Джилис.

— Ето ти улица Бикфорд. Там е била изпратена патрулка в 12:10. Ето ти Колдъруд и Хардуик. Патрулката сигурно е минала точно оттук.

— Мислиш, че Спектър се е барикадирал тук?

Сам надраска един кръг на картата, като очерта три пресечки около Колдъруд и Хардуик.

— Той е тук. Трябва да е някъде тук.

Джилис запали колата.

— Май купата ни сено малко понамаля.

Двайсет минути по-късно бяха на кръстовището на Колдъруд и Хардуик. Там наистина имаше бензиностанция, но тя бе затворена и обявена за продажба, а брокерската фирма „Търговски площи“ бе оставила доста неугледен надпис, забоден в тревата на градинка край пътя. Сам и Джилис останаха седнали за момент, докато оглеждаха улицата. Наоколо нямаше други коли. Джилис подкара по Хардуик. Почти навсякъде наоколо имаше индустриални сгради. Незастроени парцели, свободни места с излаз към водата. Търговия с дървени трупи. Производство на мебели. Нищо не работеше през нощта, паркингите бяха празни, сградите — тъмни. Завиха по Колдъруд.

След няколко метра Сам забеляза светлина. Беше съвсем бледа, нещо като жълтеникаво сияние, което се процеждаше от някакъв прозорец. Когато наближиха, Джилис изгаси фаровете. Спряха на половин пресечка от сградата.

— Това е складът на стария Стимсън — каза Сам.

— На паркинга няма коли — отбеляза Джилис. — Но ми се струва, че някой нощува тук. Стимсън не приключиха ли с производството на консерви миналата година?

Сам не отговори, той вече слизаше.

— Ей! — прошепна Джилис. — Не трябва ли да се обадим за подкрепление.

— Ти звъни. Аз ще проверя.

— Сам! — изсъска Джилис. — Сам!

Адреналинът пулсираше с мощни тласъци във вените му и Сам пренебрегна предупреждението на партньора си и се упъти към склада. Тъмнината бе в негова полза. Който и да беше вътре, нямаше да успее да забележи приближаването му. През пролуките във вратите

той забеляза още светлина, вертикални жълти процепи. Обиколи сградата, но не видя да има прозорци и не можа да надникне. Имаше и задна, и предна врата, но и двете се оказаха заключени. На предната врата се натъкна на Джилис.

— Подкреплението пристига — уведоми го Джилис.

— Трябва да вляза.

— Не знаем какво ще открием вътре... — Джилис прекъсна думите си и погледна към колата си.

Звънеше телефонът.

И двамата се втурнаха, за да се обадят.

Сам грабна слушалката.

— Наваро слуша.

— Детектив Наваро — каза телефонистът на управлението. — Постъпи обаждане за вас. Мъжът твърди, че е спешно. Ще ви свържа.

Последва пауза и след това прозвуча мъжки глас.

— Толкова се радвам, че успях да се свържа с вас, детектив. Телефонът в колата ви ми беше добре дошъл.

— Спектър!

— Бих искал да ви отправя една покана, детектив. Тя важи единствено и само за вас. Едно малко събиране с някой, който е точно до мен.

— Тя добре ли е?

— Съвсем добре. — Спектър замълча и добави почти нежно: — За момента.

— Какво искаш от мен?

— Абсолютно нищо. Просто искам да дойдеш и да ме отървеш от госпожица Кормиър. Присъствието ѝ вече ми дотежа. А трябва да посетя и още някои други места.

— Тя къде е?

— Ще ти дам малка насока. Херинга.

— Какво?

— Може би името Стимсън ти говори нещо? Погледни адреса в указателя. Моля те да ме извиниш, че няма да има как лично да те посрещна, но наистина ми се налага да вървя.

Спектър затвори телефона и се усмихна на Нина.

— Дойде време да си ходя. Любовничето ще довтаса всеки миг.
— Той си взе кутията с инструментите и ги остави в колата, която бе вкарал през товарната рампа, за да не я види никой.

Отива си, помисли си тя. Оставя ме за примамка в капана.

В склада беше хладно, но тя усети как капка пот се стича по слепоочието ѝ, докато наблюдаваше как Спектър настройва дистанционното. Оставаше му само да натисне едно копче на предавателя и таймерът на бомбата щеше да се включи и да започне броенето.

Десет минути по-късно щеше да избухне.

Сърцето ѝ се сви от болка, когато го видя да посяга към копчето.

Той ѝ се усмихна.

— Още не му е дошло времето — каза той. — Не обичам преждевременните работи.

Обърна се и тръгна към вратата на товарната рампа. Помаха за сбогом на Нина.

— Кажи сбогом на Наваро от мен. Предай му, че страшно съжалявам, че ще пропусна големите фойерверки. — Той отключи вратата на товарното и натисна ръчката. Чу се стържене на метал в метал. Вратата бе почти изцяло отворена, когато Спектър замръзна на място. Точно срещу него се включиха фарове.

— На място, Спектър! — прозвуча командата от тъмното. — Вдигни ръце над главата!

„Сам — каза си Нина. — Ти ме намери...“

— Горе ръцете! — изрева Сам. — Веднага!

Спектър, очертан на фаровете, сякаш се поколеба за няколко секунди. След това много бавно вдигна ръце над главата си.

Все още държеше дистанционното.

— Сам! — изкрещя Нина. — Има бомба! Той държи дистанционното!

— Свали го — нареди Сам. — Свали го или ще стрелям!

— Разбира се — съгласи се Спектър. Бавно приклепна и наведе ръка, за да остави дистанционното на земята. Само че, докато го оставяше се чу едно тихо цък, което проехтя в целия склад.

Боже мой, той задейства брояча, помисли си Нина.

— Най-добре е да бягаш — каза Спектър. Метна се настрани към куп щайги.

Оказа се, че не е достатъчно бърз. В следващата секунда Сам стреля два пъти. И двата куршума попаднаха в целта си.

Спектър сякаш се препъна. Падна на колене и започна да лази напред, но краката и ръцете му се движеха като омекнали, сякаш плувец се опитваше да плува на сушата. Издаваше гъргорещи звуци, и с последния си дъх се опитваше да изругае.

— Мъртви — хриптеше Спектър с някакво подобие на смях. — Всички сте мъртви...

Сам прекрачи неподвижното тяло на Спектър и се втурна към Нина.

— Недей! — изкрещя тя. — Стой далече!

Той замръзна на място и я загледа учуден.

— Какво има?

— Свързал е бомбата със стола ми — изхлипа тя. — Ако се опиташ да ме развържеш, тя ще избухне.

Сам веднага обърна поглед към жиците, които излизаха изпод стола ѝ и опасваха цялата стена на склада чак до първата купчинка динамит, оставена на видно място.

— Поставил е осемнадесет пръчки из цялата сграда — каза тя. — Три са под стола ми. Ще избухнат след десет минути. Сега вече остава по-малко време.

Погледите им се срещнаха. В този момент тя забеляза паниката му. Той бързо я потисна. Прекрачи жицата и коленичи до стола ѝ.

— Ще те измъкна от тук — зарече се той.

— Нямаш достатъчно време!

— Десет минути? — Той се засмя пресилено. — Имаме предостатъчно време. — Коленичи и надникна под седалката. Не каза нищо, но когато се изправи беше мрачен. Обърна се и извика. — Джилис!

— Ето ме — отвърна Джилис и прекрачи жиците. — Ето кутията с инструментите. Какво имаме?

— Три пръчки под този стол и дигитален таймер. — Сам внимателно измъкна таймера, от който стърчаха безброй жици и го остави внимателно на пода. — Прилича ми на най-обикновена паралелна верига. Ще ми трябва време, за да го анализирам.

— Колко имаме?

— Осем минути и четиридесет и пет секунди и те намаляват.

Джилис изруга.

— Нямаме време да чакаме камиона.

Вой на сирена внезапно проряза нощта. Две полицейски патрулки спряха край товарния вход.

— Подкреплението пристигна — каза Джилис. Приблужи се бързо до вратата и помахна на другите ченгета. — Стойте назад! — извика той. — Имаме бомба! Евакуирайте целия периметър, незабавно! И веднага се обадете за линейка.

Няма да имам никаква нужда от линейка, каза си Нина. Ако тази бомба гръмне, няма дори да остане какво да събират. Опита се да успокои препускащото си сърце, опита се да спре напирещата истерия, но обзелият я ужас ѝ пречеше дори да диша. Не можеше да направи нищо, за да се спаси. Китките ѝ бяха здраво вързани, също и глезените. Ако се преместеше прекалено трмаво в стола, бомбата щеше да избухне.

Всичко зависеше от Сам.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Сам стискаше зъби, докато разбридаше оплетените жици и кабели. Та те бяха толкова много! Щеше да му отнеме поне час да ги разгадае. А всичко, с което разполагаха, бяха минути. Въпреки че не бе казал и дума, тя усещаше тревогата по лицето му и забеляза първите капки пот по челото.

Джилис се върна при партньора си.

— Проверих наоколо. Спектър е поставил още петнадесет пръчки. Няма странични вериги, доколкото успях да видя. Сърцето на устройството му ти е в ръцете.

— Прекалено лесно е — измърмори Сам, докато оглеждаше жиците. — Той иска аз на всяка цена да прережа тази жица.

— Да не би да е двойна верига? Знаел е, че ще сме много подозрителни. Затова я е направил простичка, за да ни обърка.

Сам преглътна.

— Това тук ми прилича на задействащото копче. Само че тук, на капака, има спойка. Вътре може да се окаже съвсем друго устройство. Ако махна капака, може и да се взриви.

Джилис погледна дигиталния таймер.

— Остават пет минути.

— Знам, знам. — Гласът на Сам бе станал дрезгав от напрежение, но ръцете му бяха съвършено спокойни, докато преглеждаше жиците. Само едно подръпване на грешната и тримата щяха да се разпилеят из въздуха.

Навън зазвучаха още сирени и спряха отпред. Нина чу гласове и навън настъпи някакво объркване.

Вътре обаче, цареше тишина.

Сам си пое въздух и я погледна.

— Добре ли си?

Тя кимна отривисто. По лицето му видя първите белези на паника. Няма да успее да разбере как е направено устройството навреме, и го знае.

Точно такъв бе замисълът на Спектър. Безнадеждната дилема. Фаталният избор. Коя жица да прекъсне? Една ли? Нито една? Дали да заложи собствения си живот? Дали да направи разумен избор, като изостави сградата, а също и нея?

Знаеше какъв избор ще направи той. Четеше го в очите му.

И двамата щяха да умрат.

— Две минути и половина — каза Джилис.

— Хайде, изчезвай оттук — нареди Сам.

— Имаш нужда от още един чифт ръце.

— А пък децата ти имат нужда от баща. Махай се оттук, мътните да те вземат.

Джилис не помръдна.

Сам взе клещите и изолира бялата жица.

— Ти гадаеш, Сам. Нямах никаква представа.

— Инстинкт, приятелю. Инстинктите ми винаги са били отлични. Имаме две минути. А ти никак не ми помагаш.

Джилис се изправи, но се забави още, разкъсван между избора дали да излезе или да остане.

— Сам...

— Разкарай се.

Джилис заговори тихо:

— Ще ти приготвя бутилка скоч, приятелю. Ще те чака за после.

— Задължително. А сега изчезвай.

Без да каже и дума, Джилис излезе от сградата.

Останаха само Сам и Нина. Той не трябва да остава, каза си тя. Не трябва да умира.

— Сам — прошепна тя.

Той сякаш не я чу, беше прекалено съсредоточен над жиците, от които зависеше дали ще живеят или ще умрат.

— Тръгвай си, Сам — молеше го тя.

— Това ми е работата, Нина.

— Работата ти не е да умреш.

— Ние няма да умрем.

— Прав си. Ние няма. Ти няма да умреш. Ако си тръгнеш сега...

— Няма да си тръгна. Не разбра ли? Няма. — Вдигна очи и срещна нейните.

Тя видя в този спокоен поглед, че той вече е взел решение. Беше решил да живее или да умре с нея. Това не беше ченгето, което бдеше над нея, а мъжът, който я обичаше. Мъжът, когото тя обичаше.

Усети как сълзите ѝ рукват по бузите. Едва тогава разбра, че плаче.

— Остава минута. Ще трябва да налучкваме — каза той. — Ако съм познал, тази жица ще ни свърши работа. Ако ли не... — Той въздъхна дълбоко. — И в двата случая ще разберем много бързо. — Той стегна клещите около бялата жица. — Добре, действам с тази.

— Чакай.

— Какво има?

— Когато Спектър ги скачваше, той запои бялата с червена, а след това ги покри със зелен изолатор. Това има ли някакво значение?

Сам погледна надолу към жицата, който се канеше да прекъсне.

— Има — отвърна тихо той. — Има огромно значение.

— Сам! — прозвуча викът на Джилис по мегафона. — Остават ти десет секунди!

Десет секунди, за да избяга.

Сам не побягна. Премести клещите към черната жица и се приготви да среже. След това спря и погледна Нина.

Гледаха се за последно.

— Обичам те — каза той.

Тя кимна и по лицето ѝ отново рукнаха сълзи.

— И аз те обичам — прошепна тя.

Погледите им останаха преплетени, нетрепващи, докато той бавно стисна с клещите. Дори когато усети как острата част се забива в пластмасовото покритие, Сам я гледаше, а тя — него.

Жицата се прекъсна на две.

За момент никой от тях не посмя да мръдне. Все още стояха като вкаменени, като парализирани пред прага на смъртта.

След това отвън долетя викът на Джилис.

— Сам. Броенето вече приключи. Сам!

В същия момент Сам трескаво започна да реже въжетата от ръцете и глезените ѝ. Тя бе прекалено изтръпнала, за да може да стои изправена, но нямаше и нужда. Той я пое на ръце и я изнесе от склада в нощта.

Навън всичко бе осветено от лампите на колите — патрулки, линейки, пожарни. Сам я пренесе отвъд жълтото полицейско ограждение и я остави да стъпи на земята.

Веднага ги заобиколи цяла тълпа. Там бяха и шефът Купърсмит, и Лидел, и всички искаха да разберат каква е бомбата. Сам не им обърна никакво внимание. Стоеше, прегърнал Нина, и я пазеше от хаоса.

— Всички да се отдръпнат! — кресна Джилис и размаха ръце пред тълпата. — Оставете им малко пространство! — Той се обърна към Сам. — Ами устройството?

— Обезвредих го — каза Сам. — Само че внимателно. Спектър може и да ни е оставил някоя изненада.

— Ще се погрижа. — Джилис тръгна към склада, но се обърна. — Ей, Сам?

— Да?

— Май току-що си спечели правото да се пенсионираш — ухили се Джилис и се отдалечи.

Нина вдигна поглед към Сам. Въпреки че опасността бе преминала, тя все още долавяше как сърцето му блъска в гърдите, усещаше бързите удари и на собственото си сърце.

— Ти не ме изостави — прошепна тя и по лицето ѝ отново потекоха сълзи. — Можеше...

— Не, не можеше.

— Казах ти да си отиваш. Искан да си отидеш.

— А пък аз исках да остана. — Той пое лицето ѝ в ръце. Убедено и настоятелно. — Няма друго място, където бих искал да бъда, освен до теб, Нина. Няма друго място, на което някога бих пожелал да бъда.

Тя знаеше, че ги наблюдават десетки очи. Новинарските камери вече бяха дошли и всеки се провикваше с въпросите си. Нощта оживя с гласове и многоцветни светлини. В този момент, докато я притискаше до себе си, докато се целуваха, за нея не съществуваше никой друг, освен Сам.

Когато утрото настъпеше, той все още щеше да я притиска до себе си.

ЕПИЛОГ

Сватбата бе в разгара си. Нямахме никакво съмнение. Под съпровода на весела ирландска мелодия, изпълнявана на флейта и арфа, Нина и баща ѝ вървяха ръка за ръка по горската поляна. Там, под огненото великолепие на есенните листа, я очакваше Сам. Беше сигурна, че ще я чака.

Усмиваше се, нервен като новак полицаи, на когото му предстои първият удар. До него бе застанал кумът, Джилис, заедно с преподобния Съливан, и двамата широко усмихнати. Тесният кръг от приятели и близки също бяха сред дърветата. Уенди и съпругът ѝ. Шефът Купърсмит. Колегите на Нина от болницата. Сред гостите бе и Лидия, стаила неодобрението си от факта, че дъщеря ѝ ще се жени за едно най-обикновено ченге.

Някои неща в живота, мислеше си Нина, не могат да се променят. Беше приела този факт. Може би някой ден Лидия също ще се научи да приема нещата.

Музиката заглъхна, а от дърветата се посипа истинска пелена в червено и оранжево. Сам протегна ръка към нея. Усмивката му ѝ разкри всичко, което искаше да разбере. Сега вече всичко бе наред, както би трябвало.

Тя пое ръката му.

Издание:

Тес Геритсън. Гонитбата

Американска. Първо издание

ИК „Колумбина прес“, София, 2003

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-706-107-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.